

IRIS BROMIGE

*Frumoasa
necunoscută*

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Bombănind, Gretchen Sprague se debarasă de rucsac, îl puse pe o bancă de lemn din refugiu și își mișcă mușchii dureroși ai umerilor. Coadă lungă de păr arămiu era îmbibată de apă și o stoarse ca pe o rufă udă. Afară, ploaia continua să cadă, monotonă și tenace.

Apropiindu-se de cartea de aur lăsată acolo pentru a primi impresiile vizitatorilor, parcurse cu ochii ultimele mesaje.

Marti. Plouă torențial... Familia Delbert din Pennsylvania.

Tot marti. Ploaie, lasă-ne în pace! Steve și Lou din Rapid-City.

Miercuri 18 iunie. Plouă cu găleata. Tom B. și Tom Q. din Boston.

– Plouă cu clișee, mormăi Gretchen luând creionul agățat de caiet.

Reflectă un moment înainte de a scrie.

Marti

De patruzeci de ore nu stă ploaia.
Infern lichid e acum pământul.
Unii nu-și mai părăsesc odaia.
Alții trebuie să-și continue drumul.
G.S.

Își reciti cele patru versuri și clătină din cap cu satisfacție. N-avea desigur pretenția să-i egaleze pe cei mai mari poeți, dar aceste câteva rime îi procurau o imensă încurajare. Le găsea... întremătoare. Acesta fusese scopul ei, venind în Maine: să se refacă, să plece de aici ca nouă, să scape de trecut.

După ce și-a umplut plosca la chiuvetă, Gretchen se așază lângă rucsac, cuprinsă de oboseală. Închizând ochii, își masă ceafa și umerii. Se scurseseră mulți ani de la ultima ei mare călătorie, dar picioarele o purtau fără dificultate de patru zile. Sprijinindu-se de un stâlp de lemn care susținea acoperișul refugiului, le întinse pe bancă și le examinează. Goale de la șortul lung kaki până la șosetele rulate pe gleznele fine, erau acoperite de mici pete de noroi și de zgârieturi fără gravitate.

Privirea ei reveni spre ușa deschisă a refugiului și privi un timp ploaia fină pe care vântul o transforma într-o burniță pătrunzătoare. Dacă mergea destul timp, venea momentul când nimic n-o mai putea atinge, nici ploaia neîntreruptă care cădea de trei zile, nici durerile care-i înjunghiau ceafa și umerii, nici bășicile care se formaseră din prima zi pe tălpile picioarelor. Nici măcar egoismul crud al unui bărbat.

Gretchen luă o înghițitură de apă caldută din ploscă. Închizând ochii, oftă, sondând profunzimile unei alte dureri, mai adânci decât aceea din umeri, suferința care a făcut-o să

fugă până la întinderile sălbatice și pustii din parcul de stat Baxter. Jack detesta excursiile lungi. Pentru el, concediile reușite se petreceau într-un club unde o mulțime de persoane erau plătite să prevină cele mai mici dorințe din partea lui. Dar nu era și ideea pe care și-o făcea despre legăturile cu Gretchen?

Un zgomot de pași o făcu să tresară. Deschizând ochii, zări un bărbat care era gata să intre în refugiu. După patru zile, nu se încrucișase decât cu două tinere femei. Restul timpului se bucurase de singurătatea cea mai completă, ceea ce-i satisfăcea dorința cea mai scumpă. Intruziunea bruscă a unui străin avea de ce s-o surprindă și s-o contrarieze.

Înalt, dotat cu o carură de atlet, respira sănătate și vitalitate. Părul blond și des decolorat de soare se ridica peste o față cu trăsături regulate și bine desenate, un nas drept, ochi albaștri cu privirea deschisă și o bărbie voluntară acoperită de o barbă nerasă de câteva zile. Manșetele cămășii de bumbac alb erau rulate până la coate, descoperind antebrate musculoase care, ca și fața, erau arse de soare. Purta un pantalon de sport kaki și încălțăminte la fel de murdară ca aceea a lui Gretchen.

Privirea nou-venitului se fixă asupra tinerei femei aparent epuizată care se odihnea pe bancă. Părul ei împletit în coadă încadra o față perfect ovală. Admiră ochii ei migdalați, micul nas delicat și buzele pline și senzuale.

— S-a făcut puțin cam umed, nu găsiți? întrebă el zâmbind.

Gretchen se forță să zâmbească, deloc amuzată, și-l privi pe străin cum își dă jos rucsacul. Apoi îl urmări cu privirea când

se apropie la rândul lui de cartea de aur și parcurse ultimele notări. Se surprinse chiar cercetând cu interes umerii lui largi, mușchii puternici ai spatelui subliniați de cămașa lui udă, șoldurile înguste și picioarele lungi. Acest bărbat avea un fizic remarcabil, comparat cu statura mai fragilă a lui Jack și cu majoritatea prietenilor ei.

El se reîntoarce brusc și o măsură din cap până în picioare.

– Dumneavoastră sunteți G.S.? întrebă el deodată.

Surprinsă, dădu din cap. Zâmbetul străinului se lărgi.

– În sfârșit, v-am ajuns! exclamă el. Vă urmăresc de la baza Katahdin!

– Mă urmăriți? repetă ea cu un sentiment de panică.

Cine era oare acest bărbat? Ce voia?

– Aceste mici poeme pe care le-ați scris în cărțile de aur mi-au făcut bucurie la fiecare din opririle mele. Care era ultima? „Această pribegie uneori mă dezgustă“...

– „Ca și noroiul de pe încălțările mele“ sfârși Gretchen.

Râsul scutură umerii bărbatului.

– Asta este! exclamă el privind-o pe Gretchen aproape cu afecțiune. Acest poem exprimă atât de bine ceea ce toți mășăluitorii trebuie să simtă în această parte a lumii, în acest moment! Îmi stârniți curiozitatea: care este numele dumneavoastră?

Neîncrederea o cuprinse imediat pe Gretchen.

– Asta nu vă privește, bombăni ea.

Mai întâi surprins, el păru că acceptă dorința ei de a-și păstra anonimatul.

– Aveți dreptate, G.S. Asta nu mă privește, spuse el pe un ton glumeț.

Simțind cât i-ar fi de ușor să se lase sedusă de farmecul acestui necunoscut, întoarse repede capul. Argumentele șocante ale lui Ruth când Gretchen o anunțase de intenția de a pleca singură în excursie în Munții Apalași îi reveniră în memorie. „Este nebună de legat! Riști să fii agresată! Dacă ți se întâmplă ceva, unde o să găsești ajutor?”

De departe, temerile lui Ruth i s-au părut ridicele. Acum, simțind privirea apreciativă a acestui necunoscut, nu era departe de a regreta că nu ascultase sfaturile prietenei.

Cu hotărâre, se ridică, își reluă rucsacul greu pe spate și se întoarse spre el.

– Călătorie plăcută, spuse ea repede, sperând că vocea nu-i va trăda teama.

El o prinse din urmă din doi pași și Gretchen se opri în prag. Bătăile inimii se accelerară când el îi puse o mână pe braț.

– Așteptați-mă. Vin cu dumneavoastră.

– Aș prefera să continuu singură, spuse ea cu o voce gătuită.

El o privi un lung moment, apoi își îndepărtă brațul și-i zâmbi.

– De acord G.S. Drum bun.

Ea se întoarse repede pe călcâie ca să-i ascundă că roșise până la rădăcina părului. Cu ochii fixați pe cărarea jalonată de băltoace noroioase, porni la drum.

Când pulsul îi redeveni regulat și când senzația de arsură pe care mâna necunoscutului o lăsase pe brațul ei fu ștearsă, ezită, își încetini mersul și trase cu urechea. Nici un zgomot de pași nu venea să se amestece în clipocitul picăturilor de apă pe solul muiat. Unde era el? Dacă cel puțin o ajungea, ca apoi s-o depășească, n-ar fi avut dezagreabila impresie că este urmărită!

Scuturând din cap, Gretchen își relua drumul. Ploaia curgea pe fața ei și își scoase o bandană roșie din buzunar ca să-și șteargă fruntea. Pădurea pe care o traversa cărarea era un amestec de conifere și copaci cu frunze căzătoare din care unii își reluasera frunzișul stufos de vară. Solul era acoperit cu mușchi și cu ciuperci crescute în timpul ploii și umiditatea ridica mirosul de humus.

Gretchen se destinse încetul cu încetul, obișnuindu-se cu ideea că bărbatul din refugiu era undeva în spatele ei, pe aceeași cărare. O va depăși, sau va rămâne la o distanță respectuoasă. Cum putea schimba situația?

Fără voia ei, se gândi din nou la virilitatea extraordinară a necunoscutului. Avea fără discuții origini californiene și-i reamintea de Willie, un campion de surf pe care îl cunoscuse la colegiul Wilmington, din Delaware.

Prima ei dragoste... se gândi ea cu o ridicare de umeri ironică. Își dădea seama acum că nu fusese decât o masă estetică de mușchi, cu păr blond și pielea arsă de soare. Își cultivase frumusețea corpului în detrimentul celei a sufletului. Acum, Gretchen era atrasă de bărbații inteligenți și cultivați, al

căror exemplu viu era Jack Martell. Cu un oftat, își înghiți lacrimile care-i picurau din ochi.

Jack era un arhitect de talent cu care trăise un an. Cu doisprezece ani mai în vârstă decât ea, divorțat și cunoscând viața, o sedusese pe tânăra Gretchen de douăzeci și patru de ani prin conversația lui strălucitoare și manierele rafinate. Poseda toate calitățile pe care ea le aștepta de la un bărbat. Se îndrăgostise foarte repede de el. Când îi ceruse să vină să locuiască la el, cu un an în urmă, crezuse prostește că nu va întârzia să-i ceară mâna.

De aceea, acum câteva săptămâni, când o invitase să-și îmbrace cea mai frumoasă rochie ca s-o ducă la restaurant „să discute ceva important“, se gândise imediat că momentul atât de așteptat sosise. Se înșela.

– Gretchen, începuse el cu ton solemn, suntem împreună de mai mult de doi ani, acum. Este mult draga mea și simt că ne atașăm din ce în ce mai mult unul de altul. Am fost căsătorit, și știu că nu sunt făcut pentru această viață. Încep să mă sufoc, înțelegi? Mi-ar plăcea să continuăm să ne vedem, dar cred sincer că ar trebui să ne gândim să mai întâlnim și alte persoane. De acord?

De acord? Fusesse cât pe ce să i se facă rău. Forța pe care o găsi în ea însăși ca să nu izbucnească în lacrimi ținea de domeniul miracolului. În ziua următoare, după o dimineață folosită să parcurgă anunțurile imobiliare, își găsise o casuță de închiriat la Woodmont, nu departe de New Haven. Îi trebuise două săptămâni să șteargă toate urmele trecerii ei

prin casa confortabilă a lui Jack din Westville. O lună mai târziu, se hotărâse să profite de concediu ca să plece în excursie în Munții Apalași și să încerce să-l uite.

La început, plănuise să parcurgă douăzeci de kilometri pe zi. Dar timpul rău o obligase în fiecare seară să se oprească mai devreme decât prevăzuse. Se uită la ceas. Șase fără un sfert se apropia și deja lumina slăbea.

Părăsind cărarea, se îndreaptă spre un zgomot de apă veselă și melodioasă. La mai puțin de o sută de metri, descoperi cu entuziasm o mică poiană de dimensiuni reduse acoperită de trifoi și mărginită de un pârau al cărui susur o încânta de un sfert de oră. Își scoase rucsacul și-l puse pe o piatră relativ uscată sub un stejar mare, și-și montă rapid cortul ușor.

Asigurându-se că țărșii țineau bine, deschise fermoarul de la rucsac și scoase un aragaz de voiaj și câțiva săculeți. Cu nasul încrețit, făcu rapid alegerea: carne de vacă, cartofi, mere.... Apoi își instalează o bucătărie improvizată pe o piatră plată.

Mâncarea deshidratată era fără gust, dar avea avantajul de a fi ușor de digerat și ușor de transportat. Gretchen zâmbi cu amărăciune, amintindu-și gusturile culinare rafinate ale lui Jack. Tocmai când deschidea o cutie de chibrituri, un trosnet sinistru al unei crengi sfâșie liniștea. Ridicându-se dintr-o săritură, alunecă pe roca mișcătoare și proiectă din nefericire conținutul cutiei de chibrituri în pârau. Își înăbuși o înjurătură văzând un bărbat blond că apare de nicăieri și se agită să

salveze chibriturile în pericol. De mai multe ori, el își cufundă mâna în apă și reuși în fine să prindă unul... înmuiat și inutilizabil.

Redresându-se, el îi adresează un zâmbet jenat lui Gretchen, care întâlnește cu stupefație privirea lui albastră de oțel. Apoi, admirația ei nedeghizată se schimbă în furie când recunoaște autorul lanțului de catastrofe care se produsese.

— Iar dumneavoastră! bombăni ea, uitând momentan teama pe care i-o inspirase în urmă cu o oră.

Furia ei nu păru deloc să-l încurce și o ajunse din doi pași mari. Fără s-o privească, închise butonul aragazului și făcu observația că mai avea desigur o a doua cutie cu chibrituri.

— Era deja a doua! explodă ea. Prima a căzut într-o băltoacă de noroi, acum două zile.

Companionul ei își ascunse un zâmbet și furia lui Gretchen spori. Găsea amuzant să fie obligată să mănânce mâncarea deshidratată rece până la sfârșitul excursiei? Surâzând încă, el își vârî mâna în buzunar și scoase o brichetă cu benzină pe care i-o întinse.

— Asta este ultimul strigăt în materie de camping, explică el.

Ea își strânse buzele, agasată de expresia lui de satisfacție.

— Presupun că n-o să mi-o împrumutați...

— Nu, confirmă el pe un ton vesel, aprinzând aragazul sub cratița lui Gretchen. Ce este? Fulgi pentru piure?

— Da, răspunse ea, deodată neliniștită văzând că pune stăpânire pe cratiță și o duce spre propriul lui rucsac.

La urma urmei, poate că reproșa ceva proviziilor ei, se gândi ea cuprinsă de panică. Dar sub privirea neîncrezătoare a tinerei femei, el scoase o pungă de fulgi de cartofi din care vărsă jumătate în cratița lui Gretchen. Apoi, fără un cuvânt de explicație, se afundă în pădure și reveni după un moment cu tije lungi verzi.

– Arpagic sălbatic, declară el punând din nou cratița pe foc.

Uluită, Gretchen rămase un timp tăcută. Luase cu totul în mână prepararea mesei, adăugând propriile lui provizii la cele ale lui Gretchen.

– V-am spus că voiam să fiu singură, se plânse ea în fine.

– Scuzați-mă, mi-ați spus că voiati să „continuați” singură, este altceva. Observați că nu v-am incomodat în timp ce mergeați.

Ridicându-se încă o dată pentru a merge să caute în rucsacul lui, reveni cu doi morcovi frumoși pe care-i curăță sub privirea invidioasă a lui Gretchen. Cu forța lui musculară, își putea permite să transporte provizii proaspete! se gândi ea cu amărăciune. Când îi întinse leguma apetisantă, urcă totuși câteva grade în stima ei.

Dar recunoștința ei fu foarte repede alterată de un presentiment groaznic. Va crede oare că-i datora ceva în schimbul generozității lui? Uitase deja incidentul cu chibriturile?

Acest gând o cufundă în reflecții amare. Ce va face fără chibrituri? Încă puțin și ar merita să-l lase fără brichetă!

Privirea îi reveni la indezirabilul care umplea două farfurii cu carne de vită și piure. O rază de soare reușise isprava să

străpungă eroic grosimea norilor, apoi frunzișul, și crea acum reflexe schimbătoare pe părul și pe fața lui.

– Unde vă veți stabili tabăra seara asta? Întrebă ea pe neașteptate.

El se gândi un moment, apoi ridică din umeri.

– Voi dormi sub cortul dumneavoastră.

– Cu siguranță, nu!

– Poiana nu este suficient de mare pentru două corturi, remarcă el pe un ton rezonabil.

– N-aveți decât să vă duceți să vă instalați mai departe.

– Haide, nu-i nevoie să deveniți dezagreabilă. Nu mă voi mișca din sacul meu de dormit, promit. De altfel, sunteți obligată să mă suportați. Altfel, cum o să vă pregătiți mesele? Nu mai aveți foc....

Gretchen ridică din umeri, dar privi cu poftă farfuria fumegând pe care el i-o întindea. Era preferabil să profite de această cină, chiar cu el. Va fi poate ultima ei mâncare caldă pentru ultimele trei zile.

Arpagicul sălbatic aroma delicios carnea și Gretchen trebui să admită că dacă accepta să facă restul drumului cu acest bărbat, era sigură că va mânca pe săturate și mult mai bine.

Dar ce îndrăzneală! Să se invite să împartă cortul ei! Drept cine se credea?

Din când în când își ridica ochii din farfurie, și-l surprindea privind-o zâmbind. Dacă măcar ar fi mai puțin seducător, ar găsi mai puține obiecții să călătorească împreună cu el! Dar

cum îl găsea exact? Era prima dată după Willie când un sportiv prezenta cea mai mică atracție în ochii ei! Gusturile ei evoluaseră totuși în câțiva ani!

În același timp, privind fix mișcările mărului lui Adam în timp ce el bea, avea impresia că are din nou optsprezece ani... Trebuia neapărat să-și revină înainte de a aluneca pe această pantă periculoasă.

– Ascultați-mă, bombăni ea, luptând împotriva fiorilor nestăpâniți care o străbăteau. Vă mulțumesc pentru arpagic, pentru ajutorul la prepararea cinei, pentru morcov. Dar nu veți dormi sub cortul meu seara asta, este clar?

El plecă pleoapele și se încruntă ușor.

– Calmați-vă, G.S. Sunt complet inofensiv. Copiii și animalele mă adoră, adăugă el cu o sclipire malițioasă în ochi.

– În cazul acesta, de ce nu găsiți un copil și un câine pentru a vă ține companie astă seară? replică ea cu promptitudine.

Drept răspuns, el își aruncă pe spate capul și izbucni în râs. Apoi, strânse farfuriile și merse la pârâu să le spele. Furia lui Gretchen se topi ca zăpada la soare privindu-l încovoiat deasupra apei, ca o felină aplecându-se să bea...

Gretchen era speriată de inexplicabilele ei schimbări de dispoziție față de acest bărbat. Ele aveau ceva înfricoșător, deoarece se comporta ca o adolescentă aiurită și fără experiență! Fugise de compania ființelor umane ca să se refugieze în sânul naturii și să-și descarce aici tristețea. Nu va găzdui cu siguranță acest bărbat, chiar dacă era magnific și o tulbura puțin!

Totuși... hazardul ar fi putut să-i joace o festă mai crudă decât aceasta. La urma urmei însoțitorul ei știa să se facă agreabil. După ce spălase farfuriile, atacă acum cratița. Și, de altfel, dacă avusese intenții necinstite în privința ei le-ar fi pus deja în aplicare.

Seara cădea rapid, și curând o să fie prea întuneric pentru ca el să-și monteze cortul. Putea foarte bine să-l roage să plece în altă parte. Dar în mod tacit, călătorii se supravegheau unul pe altul, și se ajutau la nevoie. Nu putea să încalce aceste reguli.

Discret, își mișcă mușchii umerilor. Era prea obosită pentru a se certa cu el. Decizia ei era luată: pentru seara asta, îi va oferi ospitalitate.

Punându-și rucsacul sub cort, își scoase sacul de dormit pe care îl întinse într-o parte. Procedă apoi la o toaletă sumară la malul apei. Sprijinit cu spatele de o stâncă, invitatul ei privea gânditor pârâul și Gretchen nu se putu împiedica să observe câteva momente silueta lui în lumina apusului.

El n-o urmă în cort și profită de aceste secunde de intimitate ca să se dezbrace. Agățând hainele încă umede, se strecură îmbrăcată doar în lenjeria intimă din dantelă în sacul din fulgi de rață și trase fermoarul până la bărbie.

Cufundându-se în covorul moale de ace de pin, Gretchen aspiră cu nesaț aerul parfumat de umezeală înconjurătoare. Și așteaptă. Ce făcea el?

– Pot veni acum? îl auzi ea întrebând, de la malul apei.

Cu o ușoară remușcare, își dădu atunci seama că așteptase cu tact și delicatețe înainte de a-i impune prezența lui.

– Da, răspunse ea, impresionată de respectul lui.

Prin deschizătura cortului, îl văzu trăgându-și rucsacul. Pe prag, își miji ochii și evaluează locul rămas. Consideră fără îndoială preferabil să-și lase rucsacul afară, deoarece își scoase sacul de dormit pe care-l întinse pe sol, ca Gretchen câteva minute mai devreme.

Apoi, privirea lui întârzie asupra gazdei lui și un râs surd îi scutură umerii.

– Ce este atât de amuzant?

– Dumneavoastră, răspunse el, așezându-se să-și scoată încălțăminte. Nu vi se vede decât fața.

Ea îl fulgeră cu privirea, dar preferă să tacă.

Penumbra domnea sub cort, dar Gretchen își dădea silința să fie discretă privindu-l cum se dezbrăca. El părea că uitase total de prezența ei. Cămașa descheiată, și-o scoase cu o ridicare din umeri, descoperindu-și pieptul și spatele puternice, așa cum Gretchen își imaginase. Apoi, degetele lui atacă fără ezitare catarama curelei. Curând, putu să-i privească picioarele lungi, atletice și șoldurile înguste...

Dintr-o dată, îi fu rușine de nerușinarea ei. Ce era cu ea? Roșind, întoarse capul. Comportamentul ei paradoxal nu era oare dovada că avea mai puțin de temut din partea acestui străin decât față de ea însăși?

Dar nu făcu nimic. Incapabilă să se stăpânească, aspiră cu plăcere parfumul cald și picant care se degaja din acest corp de Apollo. Pe deasupra umărului, îl văzu cum se strecoară în sacul de dormit căruia îi trase fermoarul până la jumătatea pieptului, lăsând unul din brațe să se odihnească afară.

– G.S.? spuse el pe neașteptate, întrerupând examenul.

– Da?

– Îmi veți spune numele?

– Nu, răspunse ea.

Inexplicabil, avea impresia că în acest secret rezida singura ei apărare contra lui. Faptul că-i era greu să precizeze de ce trebuia să se apere nu era decât un detaliu minor în ochii ei.

– De acord, oftă el. El bine, noapte bună, frumoasă necunoscută.

– Noapte bună, răspunse ea cu un zâmbet.

Ea îi simți brațul așezându-se cu ușurință pe umerii ei. Împietrită, își reținu respirația, dar își dădu seama după câteva minute că el dormea deja. Contrar oricărei așteptări, acest gest intim îi procură o imensă stare plăcută care o însoți în regatul somnului.

Capitolul 2

Gretchen se trezi cu o senzație de bucurie intensă. Prin frunzișul des al crengilor înclinate peste mica poiană, razele soarelui pătrundeau până la sol, pentru prima dată după patru zile.

Blândețea timpului nu era singura cauză a bunei ei dispoziții. Un braț de bărbat, puternic și protector era așezat peste umerii ei. Întorcându-se în sacul de dormit, întâlnește fața lui foarte aproape de a ei. Cu pleoapele închise, cu buzele ușor întredeschise, el respira cu o regularitate care dovedea profunzimea somnului lui. La lumina slabă a zorilor, ea admiră culoarea arămie a pielii, forța care emana din brațele și din umerii lui.

O clipă, Gretchen fu cât pe ce să-l trezească și să-l întrebe numele, apoi respinse această idee stranie. Era doar un prieten, un companion întâlnit pe drum, o ființă ivită din natura sălbatică. Un zâmbet uimit se schiță ușor pe buzele ei

delicate când privea bărbatul adormit alături de ea. Gretchen Sprague, inginer urbanist care fusese la un pas de a se căsători cu Jack Martell, n-avea obiceiul de a se trezi lângă un necunoscut – foarte seducător pe deasupra – în mijlocul unei poieni, la kilometri de orice așezare omenească. Și totuși, aventura ei era reală.

O mișcare îi atrase atenția spre deschiderea cortului. Un bursuc mirosea cu interes rucsacul pus pe o piatră la câțiva metri de acolo. De obicei, pungile cu alimente deshidratate nu atrăgeau animalele, dar însoțitorul lui Gretchen transporta morcovi proaspeți și Dumnezeu știe ce altceva încă. Animalul începu să ronțăie conștiincios țesătura din jurul fermoarului.

Foarte încet, Gretchen deschise sacul ei de dormit și ieși fără zgomot. Aerul rece matinal îi mângâie pielea, o străbătu un frison și se apropie de pragul cortului. Absorbit de lucrul său, bursucul nu observă mâna care se întindea încet spre o piatră, o prinse și o aruncă în direcția lui. Însoțind gestul cu un strigăt, îl sperie pe bietul animal care fugi la fel de repede ca un iepure urmărit de un câine.

Gretchen merse imediat să verifice dacă nefericitul bursuc nu făcuse multe stricăciuni. Pânza plastifiată era rezistentă și în afară de câteva urme de dinți, nu suferise de asalturile animalului.

Liniștită, Gretchen se întoarse spre cort și-și dădu seama că bărbatul se trezise și o observa. Privirea lui se plimba îndrăzneță peste corpul ei foarte ușor îmbrăcat. Paralizată, îi simți ochii mângâindu-i umerii delicți, coborând apoi spre

sânii cu sfârcurile întărite de frig, apoi insinuându-se pe pielea satinată a pântecului până la triunghiul de mătase ca piersica ascunzând goliciunea ei, ca să întârzie apoi pe picioarele lungi armonioase și pe finețea gleznelor...

Văzând o licărire de plăcere dansând în ochii bărbatului, găsi în fine forța de a-și încrucișa brațele peste piept.

– De ce mă fixați așa? întrebă ea cu un ton nemulțumit.

– Ghiciți...

O grimasă încreți buzele lui Gretchen. Această situație era imposibilă! Să revină în cort era peste puterile ei, cu acest bărbat care păzea intrarea. Nu putea totuși să rămână la discreția acestei priviri echivoce!

– V-ar deranja să închideți ochii? întrebă ea în cele din urmă.

– Absolut, răspunse el cu sinceritate.

– Ascultați, se enervă ușor Gretchen, îmi datorați recunoștință. Un bursuc era gata să vă sfășie rucsacul ca să vă fure morcovii.

– Era cât pe ce să-l omorâți aruncând acea piatră, răspunse bărbatul pe un ton de reproș.

– Erați treaz? De ce n-ați venit în ajutor?

– Eram prea uluit de îndemânarea dumneavoastră! Presupun că v-ați temut mai mult pentru morcovii mei decât pentru rucsac, dar vă mulțumesc totuși. Pot să vă fac o sugestie? Veniți să vă încălziți înainte de a căpăta un guturai. Buzele vă sunt deja vinete.

Fără voia ei, trebui să admită că avea dreptate. Odată în cort, îngenunche pe sacul de dormit, deschise rucsacul ca să

caute haine uscate. Deodată, simți o mână pe șoldul ei. Acest contact intim avu efectul unei descărcări electrice, dar mult mai mare fu uimirea de a ști că era incapabilă – mai rău încă, n-avea nici o dorință – de a descuraja avansurile lui.

Nu opuse nici o rezistență și-l lăsă s-o facă atunci când o trase spre el. Gura lui o atinse ușor pe a ei.

– Bună ziua, frumoasă plimbăreață, murmură el. Buzele tale nu sunt vinete deloc, ci roșii ca zmeura.

Puse din nou stăpânire pe gura ei, și o undă de căldură luă naștere în mijlocul pântecului lui Gretchen. Instinctiv, își strecură degetele în părul lui auriu și răspunse sărutului său pe cât de delicios, pe atât de neașteptat,

– Oh, G.S., oftă el îndepărtându-se încet pentru a-și adânci ochii într-ai ei. Cu vârful degetului, îi mângâie tâmpilele. Buzele lui Gretchen sclipeau blând și era pierdută într-un univers de senzații pure. Dorința însoțitorului ei se propaga în valuri în ea, transmitându-i surescitarea lui. Totuși, simțea de asemenea la el o anumită reținere care o liniști deplin. Dacă unul dintre ei trebuia să fie taxat pentru rătăcire, ea era aceea. Deoarece dorința acestui bărbat nu era nimic în comparație cu a ei. Avea impresia că o flacără uriașă îi cuprindea corpul, aprinzându-i simțurile.

– Frumoasă necunoscută, murmură în fine bărbatul, cu vocea răgușită de emoție, te implor spune-mi cine ești.

– Nu.

Răspunsese fără să se gândească și-l simți imediat că se îndepărtează. Privirea lui se înăspri imperceptibil și lăsă să-i cadă mâna care mângâia fața lui Gretchen.

– De ce? întrebă el simplu.

– Eu...

Frigul care stinsese licărirea călduroasă din ochii lui se comunică lui Gretchen, pe care o străbătu un frison.

– Nu știu, murmură ea, încercând să analizeze refuzul ei încăpățânat pentru a-și da un nume. Poate pentru că suntem în pădure, că urmăm o potecă, departe de civilizație și de viețile noastre de toate zilele.

Tremurând ușor, luă cămașa pe care o scosese din rucsac și o îmbrăcă. Îmbrăcată decent, simți cum îi revine siguranța.

– Ascultă, nu eu te-am rugat să vii cu mine în acest cort.

– Este adevărat, încuviință el. Dar acum câteva clipe, mi-ai dovedit că simțul tău de ospitalitate poate merge foarte departe.

Iritată, Gretchen îl măsură cu dispreț.

– Ieși de aici, ia-ți rucsacul și pleacă, declară ea prompt înainte de a întoarce capul.

El avu totuși timp să observe lacrimile care-i perlau pleoapele. Întinzând brațul, își puse mâna pe umerii ei.

– Calmează-te, G.S., murmură el cu un ton liniștitor. Încearcă să-ți aduni ideile în timp ce eu voi pregăti micul dejun.

Fără nici un complex, ieși din sacul de dormit complet gol în afară de un slip îngust și o lăsa singură. Se întinse îndelung înainte de a se îndrepta spre pârau înarmat cu trusa de toaletă.

În ciuda consternării în care o cufunda purtarea sa nesăbuită, Gretchen admiră o dată în plus proporțiile

magnifice ale corpului său, suplețea membrelor lui. De ce oare era atât de sensibilă la farmecul lui, ea care nu mai acorda de mult timp nici cea mai mică importanță altercațiilor fizice la un bărbat?

Perplexă, termină de îmbrăcat, își împleti părul și scoase din rucsac două plicuri cu praf de ouă și unul de cafea solubilă. Își strânse sacul de dormit și-l aranjă. Când ieși în fine la aer, bărbatul îmbrăcase un pantalon negru și o cămașă bej ale cărei mâneci le suflecăse până la cot. Aragazul era aprins și apa fierbea deja.

Ridicând ochii, el zări plicurile pe care ea le balansa în fața lui.

– Este o invitație? întrebă el cu un zâmbet călduros. Dacă este una, accept.

Măcar dacă putea să-și oprească zâmbetul, i-ar fi mult mai ușor să fie furioasă pe el!

– Presupun că n-ai portocale proaspete în rucsacul tău, reflectă ea cu voce tare.

– Din păcate, nu. Dar am o sticlă de suc în buzunarul stâng. Du-te s-o cauți în timp ce eu prepar cafeaua.

Judecând după atitudinea lui, acceptase dorința ei de a-și păstra anonimatul, ca și cum înțelegea că numele era cheia sufletului ei. Dar Gretchen nu dorea pentru atâta lucru să-l vadă dispărând. Și dorința ei de a continua excursia cu el mergea dincolo de legăturile materiale ca bricheta sau cu talentele lui de bucătar. Îl considera deja un prieten...

În timp ce ea turna suc de portocale în pahare de plastic, el se ocupă de ouă, la care adăugă arpagic sălbatic. Apoi mâncară tăcuți, într-o liniște destinsă.

Bărbatul o ajută apoi pe Gretchen să plieze cortul și să-l atașeze la rucsacul ei. El se ridică apoi, își scutură cu mâna pământul lipit de genunchi și coborî ochii spre ea.

– Foarte bine, G.S., la alegerea ta, acum. Vrei să continui singură?

– Noi... am putea să mergem puțin împreună, sugeră ea.

El își ascunse un zâmbet triumfător. Ajutând-o pe Gretchen să-și prindă rucsacul în spate, îl luă pe-al lui și porniră unul în spatele celuilalt în direcția potecii.

În mai puțin de o jumătate de oră, ajungeau la un refugiu. În timp ce Gretchen reumplea ploștile cu apă de la chiuveță, însoțitorul ei parcurse cu ochii cartea de aur.

– Când plouă, înseamnă că faci menajul în Paradis... Tom'B și Tom'Q din Boston, citi el cu voce tare.

Apoi îi întinse creionul atașat la capătul unui lanț când ea se alătură.

– Scrie un poem, îi ceru el înclinând capul într-o parte.

Gretchen privi foaia un moment, apoi mina creionului începu să alerge pe hârtia albă.

Vineri.

Soare, razele tale ne mângâie fețele

Precum ieri ploaia și furtuna

Mai rămâi puțin prin preajmă,

Să vezi cum îți surâde planeta

G.S.

Simți că însoțitorul ei se apropiase și citea peste umărul ei. Constată deodată că acorda o importanță enormă părerii lui despre versurile ei stângace.

– Hotărât lucru, ai un dar, remarcă el, zâmbind cu plăcere. Cum faci?

Gretchen ridică din umeri.

– Aleg cuvintele care rimează, apoi dau frâu liber imaginației.

– Ascultându-te, nu este nimic mai simplu, dar știi bine că eu, de exemplu, sunt incapabil.

Un bărbat ca el n-avea nevoie să scrie poeme, se gândi Gretchen privind jocul soarelui pe fața lui cu tente arămii. Însăși esența lui era poetică...

Întoarse repede capul, încurcată. Iată că judeca precum acea fetiță de paisprezece ani care fusese. Desigur, acest bărbat era o companie agreabilă, ea era sensibilă la frumusețea lui și, calitate deloc neglijabilă, avea o brichetă. Dar de aici până la a-și imagina că personalitatea lui avea profunzimi ascunse pe care numai ea singură putea să le ghicească...!

Cărarea îi conduse până la o poiană cotropită de buruieni. Soarele făcea să scânteieze picăturile de apă de pe frunzele de trifoi, de gălbenele și de clopoței. Însoțitorul ei se opri, culese un buchetel din aceste flori și le trecu în spatele urechii lui Gretchen, fixându-le solid la baza cozii ei. Dându-se un pas înapoi, cercetă efectul apoi, ca și cum nu se întâmplase nimic, reîncepu să meargă.

Mișcată de gestul lui, Gretchen simți cum pe buzele lui apare un zâmbet în timp ce se grăbea să-l ajungă din urmă. Nu schimbară nici un cuvânt, deoarece lumina care dansa în ochii lui Gretchen exprima sentimentele ei cu suficientă elocvență.

La amiază, se opriă pe malul micului pârau care cobora colina în pantă ușoară, și luă în prânz frugal: câțiva biscuiți sărați cu brânză, și mere deshidratate. În timp ce se odihneau la umbra copacilor, companionul lui Gretchen privi cu jind apa pâraului.

– O să mă scald, declară el descheind primul nasture de la cămașă.

Gretchen întoarse capul, dar el nu păru să observe jena ei.

– Nu vii cu mine? se miră el văzând-o nemișcată.

Gretchen ridică nervoasă din umeri.

– N-am costum de baie.

– Și ce-i cu asta? Nici eu. Suntem în plină natură, cu siguranță n-avem nevoie.

Gretchen nu-și putu stăpâni un frison. Voia să spună că avea intenția să se scalde gol? Nu îndrăzni să-și ridice ochii decât atunci când îl auzi improșcând apa. Întoarse atunci capul cu prudență, și-l găsi în mijlocul pâraului, cu brațele întinse de fiecare parte a corpului ca să se mențină în echilibru, scufundat până la talie. Timp de o clipă îi păru că o divinitate silvestră, o ființă sălbatică îndrăgostită de libertate.

Era opusul lui Jack. Nu era deloc uimitor că se simțea atrasă de el după decepția dureroasă pe care i-o provocase Jack. Ce s-ar fi întâmplat dimineata, dacă i-ar fi spus numele ei? I-ar fi cedat? Nu era sigură.

Prietena ei Ruth nu s-ar fi încurcat în atâtea scrupule și ar fi luat probabil inițiativa! Ruth era tot atât de aventuroasă în dragoste pe cât era Gretchen de modă veche.

– Dacă nu te amăgeai cu iluzii, cu cuvintele și ideile tale mari, n-ai fi întreprins călătorii în Apalași ca să-l uiți pe Jack! Dacă doreai atât de mult să faci dragoste cu el, n-aveai decât să-i spui deschis în loc să petreci un an și jumătate cu el jucând comedia dragostei eterne!

Gretchen ascultase cu stoicism muștrările severe și colorate ale prietenei ei, gândind că așa era firea ei și că cele mai frumoase discursuri nu vor schimba niciodată nimic. Singura ei greșală fusese că se înșelase asupra intențiilor și profunzimii sentimentelor lui Jack.

Unii poate considerau ideile demodate, dar Gretchen așa era făcută: pentru ea, dragostea pasionată era nedespărțită de tandrețe și eșecul legăturii ei cu Jack nu repunea nicidecum în discuție acest ideal.

N-o condamna pe Ruth pentru atitudinea ei față de bărbați. Dimpotrivă, invidia dezinvoltura prietenei ei. Dacă ar putea și ea să aleagă deliberat să se amuze și să profite de plăcerile vieții!

O palmă pe picior o făcu să deschidă ochii din reveria ei, pe care-i închisese fără să-și dea seama. Însotitorul ei se aplecase peste piciorul ei și lua între degete tăunele pe care îl omorâse.

– Iartă-mă, murmură el. Cred c-am sosit puțin cam târziu. Deja te-a înțepat.

– N-are nici o importanță, spuse Gretchen aplecându-se spre locul care începea deja să se umfle. Nu sunt la prima înțepătură.

Era bucuroasă că poate să se concentreze asupra înțepăturii și să evite să privească astfel corpul cuplu și athletic care se ridica alături de ea pe piatra plată.

– Prima dată când am urcat muntele Katahdin, povesti el, era la începutul lunii iunie și tăunii m-au urmărit până în vârf. Erau atât de numeroși, încât la sosire păream o ființă scăpată dintr-un film de groază.

– Vreau să te cred, răspunse Gretchen râzând din toată inima. Așadar, ai mai venit în această regiune, adăugă ea.

– Ți-am trezit curiozitatea, frumoasă necunoscută? o tachină el.

– Nu, întrețin doar conversația, replică ea imediat.

Cu o clipire din ochi care însemna clar că nu era păcălit, însoțitorul lui Gretchen începu să se îmbrace. După asta, îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

– Știi, n-am nimic de ascuns, spuse el în momentul când porneau din nou la drum. Da, vin adesea în regiune. Mărturisesc că doresc de mult să urc tot șirul Apalașilor. Dar nu s-a prezentat niciodată ocazia. În orice caz, această pistă este de departe preferata mea. De fiecare dată, este diferită. În acest an, un copac bătrân a căzut la câțiva kilometri de baza din Katahdin. Un altul țășnea din pământ exact alături. Nu este minunat?

Gretchen fu impresionată din nou de poezia cuvintelor lui. Acest bărbat avea o fire blândă și generoasă. Asta sporea și mai mult farmecul sărutului pasionat schimbat chiar în acea dimineață...

Ea roși până în vârful urechilor, la amintirea rătăcirii ei trecătoare.

– Ți se întâmplă frecvent să seduci o femeie pe cărări? întrebă ea mai mult pentru a crea o distanță între ei decât - pentru a-și satisface curiozitatea.

– Se întâmplă foarte rar să întâlnesc femei singure în plină natură, să știi.

– Și eu?

– Tu ești prima pe care o văd! Nu este fără pericol pentru o femeie.

– Scutește-mă de aceste apropouri sexiste.

El izbucni în râs văzând că vorbește serios.

– Haide, G.S., trebuie să fii realistă. Cum te-ai fi apărat dacă eram hotărât să abuzez de tine, în această dimineață?

Ea îi aruncă o privire întunecată și se încruntă. Încearca oare s-o sperie?

– Am un cuțit, răspunse ea cu un ton nesigur.

– Și eu.

Un nod se formă în gâtul lui Gretchen, pe care-l înghiți cu dificultate.

– Ascultă, murmură ea, încordată. Dacă încercai ceva asupra persoanei mele, unul din noi sfârșea rănit grav.

El pufni în râs, apoi întinse mâna ca să apese umărul lui Gretchen într-un gest liniștitor.

– Nu ești o femeie slabă, nu mă îndoiesc nici un moment, spuse el cu o notă de admirație. Sunt impresionat de curajul tău. Și ți-aș fi recunoscător să nu atentezi la zilele mele, adăugă el cu umor.

– Și tu, răspunse ea pe același ton, la virtutea mea.

– Ești fascinantă, murmură ea pentru el însuși. Poetă și totodată impulsivă.

Gretchen încercă să se simtă flatată de complimentul lui. Nu era la capătul surprizeloer.

– De altfel, ești tot atât de curajoasă ca atunci când mi-ai mărturisit că nu accepți prezența mea decât din cauza brichetei mele, continuă el cu un ton ironic, dar fără răutate.

Gretchen își plecă ochii spre florile sălbatice care mărgineau cărarea și rămase câteva clipe tăcută.

– Până unde vrei să mergi? întrebă ea în fine.

– Spune-mi numele tău și vei afla tot ce vrei să știi despre mine.

Ea îl fulgeră cu privirea, apoi clătină negativ din cap. Însoțitorul ei o studia gânditor.

– Ești căutată de poliție, G.S.?

– Bineînțeles că nu! exclamă ea.

– Atunci, de ce te ascunzi? De cine fugi?

– Nu știu: lumea, civilizația...

– De tine însuși?

– Nu, se apără ea, deși în sinea ei îl felicita pentru intuiția lui. Când plec în excursie, explică ea, vreau să uit personajul social care sunt și să nu fiu decât o creatură vie, cu aceeași calitate ca arborii sau bursucii. Nu m-ai recunoaște dacă m-ai întâlni pe stradă.

– Te-aș recunoaște chiar la celălalt capăt al lumii, răspunse el cu o forță liniștită.

Această observație o reduse pe Gretchen la tăcere. Conversația lor lua un curs mult mai intim decât ar fi dorit.

N-avea nevoie să-i spună numele acestui bărbat, nici să-i explice motivele rupturii cu Jack. Întrebările lui, privirea, totul în el exprima că ghicea dincolo de aceste detalii neînsemnate.

În cursul orei următoare, o întrebă pe Gretchen cum recunoaște unele plante comestibile care creșteau de-a lungul drumului. Când soarele cobora spre orizont, începură să caute un loc de tabără pentru noapte.

– De data asta, ne trebuie o poiană mai mare, declară el.

– Ca să-ți poți monta cortul?

– Da. Este mai mare decât al tău și cele două rucsacuri ale noastre vor avea loc înăuntru. Și în caz că nu știai, în doi este mai ușor să-ți ții de cald.

– Dar... Nu mi-a fost frig o singură dată înainte de sosirea ta.

– Ei bine, nici mie, răspunse el cu un ton glumeț, luându-i mâna. Ai fi destul de crudă să mă lași să-mi clănțâne dinții toată noaptea?

O trase încet în brațele lui și gura lui o zdrobi pe a ei. Gretchen se încordă sub senzațiile delicioase care o învăluiau. Dar n-avu forța să lupte și se abandona îmbrățișării lui. Cum el își ascunse capul la umărul ei, ridică timidă ochii spre el.

– Nu mai face asta, spuse ea, mai mult pe un ton de rugămintă decât de amenințare.

Simțea inima companionului său cum bate cu lovituri repezi în piept. Degetele lui mângâietoare se aventură în părul ei, pe gâtul și pe obraji ei. Dar când făcu gestul de a se îndepărta, el nu încercă s-o rețină.

– Eu... nu caut genul acesta de aventură, explică ea într-un murmur. Este ultimul lucru de care am nevoie, în acest moment...

El o privi lung, întrebându-se fără îndoială dacă trebuia s-o chestioneze despre această remarcă enigmatică. Hotărând totuși să păstreze tăcerea, el îi luă mâna. Curios, acest contact îi procură lui Gretchen un reconfort imens.

El o conduse printre stâncile de granit care mărgineau pârâul, până la o poiană relativ plată.

– Vom fi bine aici, declară el. Vom monta cortul meu, G.S. Este atât de mare încât vom putea pune rucsacurile între noi, dacă te temi de mine...

– În cazul acesta, de ce n-aș dormi în propriul meu cort?

– Pentru că-mi place să te aud respirând...

Capitolul 3

Un geamăt surd o trezi pe Gretchen. Deschizând ochii, își dădu seama că acest geamăt izbucnise din propria ei gură. Piciorul o făcea să sufere groaznic. Când îndrăzni să-l atingă cu vârful degetelor, îi scăpă un mic strigăt. Deasupra genunchiului, carnea era fierbinte și teribil de umflată.

– G.S.? Ce este?

Acest murmur neliniștit îi accelerează bătăile inimii.

– Nu este decât piciorul meu, murmură ea pe un ton jalnic.

Auzi zgomotul caracteristic al unui fermoar. Apoi fascicolul unei lanterne străpunse întunericul. În câteva secunde, el deschise sacul de dormit al lui Gretchen. Cu infinită blândețe, își apropie mâna de carnea umflată și și-o retrase imediat cu o strâmbătură.

– Sunt surprins de violența reacției tale, spuse el.

Atingându-i obrazul, se ridică și, luând lanterna cu el, ieși din cort. Reveni câteva secunde mai târziu cu un vas plin cu

apă rece din pârau. Ajutând-o pe Gretchen să se ridice la rîndul ei, o invită să-și întindă piciorul în exteriorul cortului, pe un pat de mușchi. Apoi, scoțând un bandaj din buzunar îl înmuie mai întâi în apă, apoi îl aplică pe rana tumefiată, smulgând un strigăt lui Gretchen.

– Asta va face să scadă temperatura, explică el cu un ton liniștit.

Gretchen își mușcă buza inferioară și observă manevra însoțitorului ei.

– Reacționezi mereu atât de puternic la înțepătura de tăun? întrebă el deodată.

– Până duminica trecută, nu auzisem niciodată vorbindu-se despre aceste gânganii, mărturisi ea strângându-și mâinile ca să lupte contra durerii.

– Este uimitor. Unde mergi, de obicei?

– În Yosemite.

– În California? Așadar, vii de acolo?

– Fratele meu, Steve, locuiește la Los Angeles. Făceam excursii împreună.

– „Făceți“?

– Acum este căsătorit.

Cum el nu adăuga nimic, tăcu și ea câteva secunde. Dar să vorbească îi ușura suferința și rupse tăcerea.

– Ești căsătorit? îl întrebă pe neașteptate, surprinsă ea însăși de indiscreția ei.

– Iată o întrebare intimă, râse el. Dar o să-ți răspund. Nu. Și tu?

– Nu, răspunse ea cu o vehemență care o surprinse.

El o privi cu curiozitate, dar nu-i puse nici o întrebare. Degetele lui retraseră cu delicatețe fularul pus peste rana lui Gretchen.

– Deja este mai puțin cald, declară el înainte să dispară din nou sub cort.

Ieși de acolo înarmat cu trusa de prim-ajutor din care luă un tub de alifie antiseptică.

– S-a infectat? întrebă ea.

– Nu cred. Dar această cremă va calma durerea.

Luând apoi un flacon de aspirină, îi dădu două comprimate.

– Nu sunt bolnavă.

– Poate ai puțină febră, obiectă el atingându-i încheietura mâinii și fruntea.

După ce înghițise cașetele cu o înghițitură de apă din ploscă, el o privi gânditor.

– Mai crezi că viața sălbatică în plină natură este un mijloc de scăpare?

– Da. Fuga de civilizație, de rutină, de viața zilnică, de persoane inoportune... Nu ești de aceeași părere?

– Nu.

– Dar atunci, dacă nu este o porțiță de scăpare, ce este?

– O întoarcere.

L-ar fi întrebat cu plăcere asupra sensului acestui cuvânt, dar preferă să se abțină, savurând mai degrabă căldura delicioasă cu care acest răspuns se insinuase în ea. Acest bărbat era într-adevăr făcut să trăiască în sânul naturii, în

pădure, la kilometri de civilizație. Era la el acasă în mijlocul copacilor crescuți de-a lungul râului... Ea îi zâmbi timid și îndoi cu precauție piciorul.

– Merge mai bine, spuse ea cu recunoștință.

Răspunzând el însuși printr-unul din acele zâmbete al cărui secret îl deținea, o ridică de jos și o transportă în interiorul cortului, ajutând-o să se culce din nou. Reluându-și locul la rândul lui în sacul de dormit, se apropie de Gretchen și o trase spre el. Acest gest îi păru atât de firesc, încât Gretchen închise ochii de mulțumire.

Curând, gânduri amare îi năpădiră mintea. Când era bolnavă, îngrijirile lui Jack se rezumau la a chema medicul și a se muta în camera de oaspeți. „Din cauza contagiunii“, spunea el.

Desigur, întepătura de insectă nu era contagioasă, dar nu asta era problema. Tovarășul de călătorie, devenit prietenul ei, se ocupase de ea fără un singur gând pentru propria lui oboesală. Acum, îi oferea refugiul brațelor lui pentru a accelera vindecarea ei. Gratitudinea amestecată cu alte sentimente mai apropiate de tandrețe o legănară și se cufundă imediat într-un somn calm și relaxat.

Când se trezi din nou, pereții luminoși ai cortului lăsau să se prevadă o zi minunată. Întorcându-se, observă că era singură.

Nu pentru mult timp. Perdeaua cortului se deschise și prietenul ei intră cu o farfurie cu ouă jumări și două cești cu cafea.

– Bună, o salută el cu un ton vesel.

– Micul dejun la pat! exclamă ea, neîncrezătoare.

Înainte de a pune jos povara, el deschise sacul de dormit al lui Gretchen și-i examină piciorul. Spre marea lor surpriză, umflătura scăzuse la jumătate și căpătase o tentă roz liniștitoare. Felicitând-o de restabilirea ei promptă, îi întinse farfuria cu ouă.

– Unde este a ta? întrebă ea.

– Deja am mâncat.

Ea făcu ochii mari.

– Cât e ceasul?

– Nouă și jumătate! Această sâmbătă era pentru Gretchen penultima ei zi de excursie. Plănuise să se scoale devreme, ca să parcurgă o etapă lungă.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Cu privire la ce?

– Că am dormit atât de târziu.

– Aveai nevoie, somnul era cel mai bun remediu la o asemenea reacție, cum poți să constăți în această dimineață.

După ce ea înghițise ultima îmbucătură, el luă farfuria și ceștile, lăsând-o singură ca să se îmbrace. La întoarcerea lui, îi puse încălțăminte pe un pătrat de mușchi verde și moale și o invită să se încalțe în timp ce el demonta cortul.

Când ea se pregătea să se ocupe de curățirea locului de lângă râu, văzu că însoțitorul ei i-o luase înainte. Ridicând din umeri, își trecu brațele prin curelele rucsacului. El se apropie grăbit s-o ajute.

– Nu sunt invalidă, protestă ea cu blândețe.

– Nu, dar trebuie totuși să te doară puțin.

– Da. Azi risc să înaintez foarte încet, răspunse ea pe un ton de regret.

– Ce importanță are?

N-avea evident intenția s-o părăsească. Cum o preceda printre stânci spre poteca pe care o părăsiseră în seara precedentă, ea încerca să înțeleagă motivațiile prietenului său. În ajun, o făcuse să înțeleagă clar și fără ocol că o dorea. Dar nu încercase s-o seducă. O s-o facă azi? O asemenea eventualitate părea foarte improbabilă. În orice caz, era mult prea blând și gentil pentru a agresa o femeie!

Odată poteca regăsită, își reluaseră lungul lor marș, balansând brațele pe lângă corp, umplându-și plămânii cu aerul parfumat de miros de pin. În ciuda frumuseții naturii înconjurătoare, Gretchen simți cum tristețea o învăluie. Ideea întoarcerii la civilizație, de a regăsi aceleași fețe, același peisaj cotidian, îi părea peste puterile ei. Aceste câteva zile de comunicare totală cu natura o transformaseră. Unde va găsi curajul să părăsească pădurea și pe însoțitorul ei de drum? Cea mai scumpă dorință a ei era să trăiască astfel cu el, fără să se gândească la ziua de mâine. I-ar fi plăcut să coboare tot lanțul Apalașilor, apoi să urce până în Maine în compania lui. Nu voia să se întoarcă în Connecticut și să reia personalitatea lui Gretchen Sprague, cu scadențele de respectat, facturile de plătit și nopțile solitare.

Cu cât se aventura pe acest drum de gânduri, cu atât înțelegea mai bine ceea ce noul ei prieten vruse să spună declarând că această cufundare în natură era o întoarcere și nu o fugă, cum crezuse ea.

El îi întrerupse cursul gândurilor întrebând-o ce-i face piciorul.

- Nu mă mai doare prea tare.
- Vrei să te ușurez puțin de greutate? propuse el indicând cu bărbia spre rucsac.
- Ești suficient de încărcat, încercă ea să se eschiveze. Hotărât lucru, ești un bărbat galant.
- Propunerea mea n-are nici o legătură cu galanteria. Vreau doar să evit să te obosești inutil.
- Nu ți-a venit niciodată ideea că ești puțin prea protector? riscă ea cu timiditate.
- Mi-ai spus-o deja, este adevărat, recunosc el.

Gretchen simți o gelozie inexplicabilă la aceste cuvinte. De ce le invidia pe femeile de care trebuie să se fi ocupat cu același devotament? În aceste câteva zile, nu-l împărțise cu nimeni, ea singură ridicase bariere care-i separau unul de altul. Era suficient să pronunțe un cuvânt pentru a-i cunoaște pe loc numele, adresa și profesia...

Dar pentru un motiv inexplicabil, se temea să afle aceste detalii. Dacă realitatea pătrundea în realitatea lor idilică, el n-ar mai fi același. Ar deveni un John Doe, sau un Robert Plunket, sau un James Bering, un număr inventariat printre atâtea altele, prizonier al regulilor societății, și capabil să-i frângă inima.

Acest aspect al lui însuși îl lăsa cu plăcere altor femei care-i reproșaseră înaintea ei că este protector. De altfel, era într-adevăr. Înainte de înțepătura de tăun, el nu făcuse nici un gest s-o ajute să-și ducă rucsacul sau s-o protejeze de ceva.

Cu excepția ei însăși, se gândi ea cu stupefacție. Trebuie să fi simțit totuși de fiecare dată când o săruta cum se abandona

cu încredere îmbrățișării lui. Cu toate astea, o protejase de propria ei slăbiciune. De ce?

– Ce sport practici? Întrebă el deodată. Ai un fizic de atlet. Tennis? Squash?

– Nimic din toate astea, răspunse ea râzând. Nu sunt deloc sportivă.

El o privi cu neîncredere și un zâmbet ironic se desena pe buzele lui.

– Nu te cred. Ești puternică și grațioasă în același timp, și efortul fizic nu-ți displace. Femeile slabe nu pleacă singure în excursie, știi bine.

– Te asigur că nu sunt deloc dotată pentru sport, repetă ea cu vehemență. Nu socotesc sport joggingul pe care-l practic din când în când. Ah, era să uit. Odinioară, făceam gimnastică, dar m-am oprit de cel puțin doi ani.

Își aminti protestele lui Jack. Sportul nu era o treabă de femeie. Docilă, își lăsase cartea de membru la clubul sportiv să expire, fără s-o reînnoiască.

– Sincer, mi-e greu să te cred, insistă însoțitorul ei. Cu atât mai mult cu cât simt la tine o anumită dragoste pentru competiție.

– La ce te referi?

– La unele lucruri pe care le-ai dat de înțeles. Trebuie să fii o femeie de afaceri abilă.

Ea se feri să-i spună până la ce punct intuiția lui era justă.

– Aș putea fi secretară, remarcă ea.

Zâmbetul lui îi făcu două gropițe în obraji.

- Sau manechin.
- Eu? pufni ea în râs. Sunt prea mică și nu destul de slabă. Nu, te înșeli, sunt secretară.
- El clătină din cap, deloc convins.
- De ce n-aș fi secretară? se prefăcu ea ofensată.
- Ești prea inteligentă, spuse el simplu.
- Gretchen nu miroși capcana.
- Majoritatea secretarelor sunt diabolic de inteligente, protestă ea. Cele pe care le angajăm...
- Ah! triumfă el. Sub ordinele tale lucrează secretare. Așadar, ești o femeie de afaceri.
- Discuția se oprește aici, domnule, bombăni ea furioasă că mușcase momeala.
- Prefera să nu se gândească la biroul ei mochetat de la Urban Designs Inc. Va regăsi destul de curând armata de secretare talentate, fără care, într-adevăr societatea nu putea funcționa. Va avea destul timp să se gândească la asta seara, în casa goală, sau când trebuia să se apere de tentativele repetate ale lui Ruth s-o ducă să bea un pahar într-un bar de celibatari...
- Gretchen își privi pe furiș însoțitorul și încercă să și-l închipuie în costum. Imposibil. În jurul gâtului lui, o cravată ar părea ca o funie de spânzurat.
- Și tu? întrebă ea deodată. Cu siguranță, nu ești un om de afaceri.
- De ce nu?
- Ești făcut să trăiești în aer liber, asta se vede.
- Cum el izbucnea în râs, îl privi cu uimire.

– Tu... lucrezi într-un birou?

Era pe punctul să răspundă, dar expresia lui se schimbă brutal.

– Spune-mi numele tău, G.S., o imploră el, deodată serios.

Era cât pe ce să cedeze. Dar să consimtă la dorința lui ar fi însemnat să rupă farmecul pădurii, să facă să apese pe umerii ei fragili greutatea civilizației.

Tăcerea ei încăpățânată îl tulbură pe însoțitorul ei.

– Nu ai încredere în mine, G.S.?

– Am încredere în tine, îl contrazise ea prompt.

În toți anii când Jack și cu ea fuseseră apropiați, nu-și amintea să fi pronunțat vreodată aceste cuvinte în prezența sa. Dar nu voia să se gândească la el, ci numai la bărbatul blond alături de care dragostea ei de natură se intensifica și la complicitatea calduroasă și sinceră care-i apropia mai mult cu fiecare minut.

– Încearcă să înțelegi, îl imploră ea luându-i mâna. N-ai nici un amestec. Numai că nu vreau să-mi amintesc de persoana care sunt acolo.

El ezită câteva momente, încercând să întrevadă care va fi reacția ei la întrebarea lui.

– Persoana care ești „acolo” îți displace atât de mult?

Gretchen roși ușor, contrariată. Dar când își înnodă degetele cu ale lui, uită de supărare.

– Nu, nu este dezagreabilă, răspunse ea, amuzată să - vorbească astfel despre ea însăși, ca despre o necunoscută. Este...

Demodată, continuă în sinea ei. Posesivă, ipocrită. Atașată valorilor vechi care nu mai au loc în lumea modernă.

– ... puțin încordată? sugeră el. Vreau să spun prin asta că devine nervoasă când un bărbat în care pretinde că are încredere vrea să se dezbrace pentru a face o baie nevinovată într-un râu?

Ea își aminti firescul cu care începuse să-și descheie cămașa și propria ei jenă. Poate nu atât faptul că se dezbrăca o stânjenise, ci atracția de netăgăduit pe care o simțea pentru el.

Cel puțin dacă n-ar fi atât de... „serioasă”, dacă ar avea curajul să trăiască această atracție până la realizarea concretă a sa, fără vinovăție, fără remușcări. Acest gând contrasta cu natura ei rezervată, fapt care o făcu să zâmbească. El ridică o sprânceană întrebătoare.

– Pot să râd și eu? întrebă el.

– Ai dreptate, oftă ea înclinând capul într-o parte. Sunt încordată, ăsta-i cuvântul. Fac totuși mari eforturi. Natura este un loc unde n-ar mai trebui să fii decât „fizic”, nu-i așa?

– În alți termeni, unde oamenii n-ar trebui să aibă un nume.

– N-au nevoie de asta! exclamă ea. Este imposibil să nu înțelegi asta. Ești atât de fizic, tu însuși. Toate aceste considerații sunt pur intelectuale. În orice caz, încerc.

El o privi consternat.

– Încerci, ce?

– Să mă destind!

El îi strânse mâna cu afecțiune.

– Nu ești atât de respingătoare cum lași să se înțeleagă, G.S., spuse el cu un ton aproape tandru, învăluind-o într-o privire dulce.

Ajunseră la un refugiu aproape de amiază. Debarasându-se de rucsacurile lor, zâmbiră unui cuplu de vreo cincizeci de ani care ocupa deja un colț al unei mese de lemn. Erau fără bagaje și fără îndoială au profitat de timpul frumos ca să petreacă ziua în aer liber.

– Bună ziua, îi salută bărbatul, a cărui calviție precocă dezgolea jumătate de craniu. După cât se pare, sunteți pe drum de ceva timp, nu?

Însoțitorul lui Gretchen zâmbi.

– Da. Nu ne-am lăsat descurajați de ploaie, răspunse el.

– Veți accepta să împărțiți cu noi picnicul? Această salată de cartofi ar trebui să vă schimbe hrana deshidratată.

Văzând pâinea și brânza proaspătă, ochii lui Gretchen se rotunjiră de poftă și schimbă o privire cu însoțitorul ei.

– Nu știu ce crezi tu, murmură el, dar este o ofertă pe care nu pot s-o refuz.

– Serviți-vă, insistă călătoreasa. Ca de obicei, Maynard a avut ochii mai mari decât stomacul. Dar cu atât mai bine! Vom putea împărți masa cu acești tineri simpatici. Sunteți tineri căsătoriți, presupun?

La această întrebare, Gretchen tresări, dar prietenul ei râse din toată inima..

– Cum ați ghicit? întrebă el.

– Asta se vede ca nasul din mijlocul feței, mărturisi interlocutoarea cu o clipire complice. Nu-i așa, Maynard?

Drept răspuns, bărbatul sărută obrazul soției lui și toți patru înfiripară o conversație veselă și animată, savurând picnicul delicios.

Totuși, mintea lui Gretchen era aiurea. Însotitorul ei lăsase să se înțeleagă că erau în voiaj de nuntă și era sigură că folosisese acest mijloc indirect pentru a se apropia de ea și a-i spune ceva...

După o oră, pretextând că le-a rămas o etapă lungă de parcurs, și-au luat rămas-bun de la cuplu, mulțumind pentru ospitalitatea și generozitatea lor.

Când porniră spre sud, Gretchen rămase tăcută câteva momente, pierzându-se în presupuneri privind semnificația glumei prietenului ei.

– Iată-te visătoare, o tachină el. La ce te gândești?

– Încerc să nu mă gândesc...

– Dacă amintirile mele sunt exacte, nu întârziem să ne apropiem de un loc foarte agreabil, unde să petrecem noaptea, spuse el, văzând reticența lui Gretchen de a se încredere în el. Sunt cam șapte kilometri. Piciorul tău te va duce până acolo?

– Nu mai simt aproape nimic, răspunse ea.

– Perfect. Vei vedea, este foarte frumos.

Ea acceptă cu o clătinare din cap, fericită că poate să se încreadă în el. Momentul de a lua decizii și responsabilități va veni destul de curând când se va întoarce la New Haven. Pentru moment, se supunea cu plăcere dorințelor lui.

Poteca începu să coboare în pantă ușoară. Gretchen se cufundă în contemplarea peisajului și a splendorii lui.

– N-ai scris un poem în ultimul refugiu, remarcă însoțitorul ei, rupând tăcerea destinsă care-i apropia mai mult decât îi separa. De ce?

– Nu eram singură.

– Ieri ai scris unul, în timp ce citeam peste umărul tău, observă el.

Ea ridică din umeri.

– Poate că astăzi mi-a lipsit inspirația...

Ochii albaștri ai prietenului ei scânteiau în timp ce o observa cu atenție.

– Prezența mea nu te inspiră? Întrebă el cu o notă de sfidare.

Ea reflectă câteva clipe. Curios, era adevărat că îi jena creativitatea, deoarece micile ei catrene erau slabe în comparație cu poezia care emana din el. Să meargă lângă el, să asculte zgomotul pașilor lui, să împartă liniștea pădurii cu el era pentru Gretchen ca „a trăi“ un poem. Nu simțea nevoia să scrie versuri când era în preajma ei...

Ce-i cu mine? Ce nebunie pune stăpânire pe mine?

Acum, aproape se temea să-l privească. Se însinuase atât de adânc în mintea ei, încât ocupa acum tot locul.

Gretchen se refugiase în singurătate pentru a fugi de dragoste, de tristețile și de decepțiile sale. Acest bărbat nu era decât un străin pe care întâmplarea îl plasase în drumul ei. Nu era legat de destinul ei, refuza să creadă.

– Pe aici, anunță el deodată, ignorând lupta care se dădea în ea.

O luă curând spre stânga și se afundă în pădure, cu Gretchen pe urmele lui. După vreo zece minute, el se opri și-și încrunță sprâncenele.

– Ne-am rătăcit? Întrebă Gretchen, mult mai puțin neliniștită decât ar fi trebuit să fie.

El puse un deget pe buzele ei pentru a-i ordona tăcere și, aplecându-și capul, ascultă atent. Frunzele foșneau încet, și un copac uscat trosnea legănat de vânt. Deodată, un zâmbet luminează fața lui.

– Auzi? întrebă el.

Era vântul în ramuri sau un ciripit de păsări? Fără a-i lăsa timp să asculte mai mult, o antrenă cu mâna spre o pată de lumină. Când au pătruns în poiană, Gretchen își reținu o exclamație de surpriză. Un mic lac mărginit de flori sălbatice reflecta lumina soarelui. În dreapta, o cascadă argintie se prăvălea în lungul stâncilor rotunde și tulbura apa liniștită a bazinului cu turbulențele sale clocotitoare de spumă albă.

– Este minunat, murmură ea, încântată de frumusețea care-o înconjură.

– Acest loc este unul din motivele pentru care revin mereu pe acest traseu, adăugă însoțitorul ei.

Odată debarasați de rucsacurile lor, le abandonară în iarba înaltă și el se apropie de suprafața sclipitoare a apei.

Fără o privire spre Gretchen, începu să-și scoată încălțările. Ea îl observa cu seninătate, știind că de data asta nici o pudoare deplasată nu-i va strica plăcerea. Nu aici. Nu în mijlocul atâtor frumuseți.

În câteva secunde, era gol, cu hainele îngrămădite pe o stâncă. Prezența tinerei femei nu părea să-l afecteze deloc. Când plonjă în apa limpede și înotă spre cascadă, Gretchen se apropie la rândul ei de mal. Dacă găsisse peisajul încântător mai înainte, fu impresionată și mai mult de magia lui privindu-și prietenul jucându-se ca un copil sub jetul puternic al cascadei.

Cât i-ar fi plăcut să fie liberă ca el de orice inhibiții. Voia și ea să se topească în acest univers unde nimic neplăcut nu părea să se poată întâmpla.

Parcă dotate cu voință proprie, degetele ei atacară primul nasture al bluzei. Grăbindu-se să nu-și schimbe părerea, își aruncă hainele peste cele ale companionului ei. În întregime goală, uitând tot ce nu era splendoarea delicată care o înconjură, inspiră profund și plonjă la rândul ei.

Ieși la suprafața apei reci ținând de frig.

– Trebuie să te miști, o încurajă el înotând viguros în direcția ei.

În joacă, dispăru sub apă și simți că o trăgea de picior. Pierzându-și echilibrul, se răsturnă pe spate și reveni la suprafață respirând cu putere. Începu imediat să-i răspundă și se împroșcă cu apă scoțând strigăte de bucurie. Încetul cu încetul, se obișnuie cu temperatura rece. Niciodată nu se scăldase goală, până acum, și se miră de senzualitatea mângâierii apei în zonele cele mai intime ale corpului ei.

Deodată, își simți coada desfăcându-se și părul i se răspândește în apă. Întorcându-se repede, îl văzu pe prietenul ei care se îndepărtă înotând energic spre poiană. Îi făcuse această festă în felul său, dar în loc să se supere, gustă plăcerea imensă să-și vadă părul plutind în jurul ei ca o capă de un roșu-închis. Cu o veselie de copil, se lansă în urmărirea lui. Când ajunse la mal, o pudoare instinctivă o opri. Privi cu invidie corpul șiroind de apă al prietenului ei mângâiat de razele calde ale soarelui.

El o primi cu un buchet de gălbenele pe care le fixă una câte una în părul ei ud.

– Ce faci? întrebă ea.

– Te încoronez, răspunse el. Regina pădurii...

Când nu mai rămase decât o floare, i-o întinse. Cum ea își apropia mâna s-o ia, degetele lui îi încercuiră încheietura și buzele lui îi sărutară palma. Acest sărut propagă un val fierbinte care urca de-a lungul brațului lui Gretchen până în inima care-i bătea cu putere. Când privirile lor se încrucișară din nou, el îi lăsa mâna și-i înlănțui talia, trăgând-o spre el. Buzele lui îi atinseră ușor fruntea, apoi puseră stăpânire pe gura ei. Cu un mic strigăt, ea se abandonează. Dulceața sânilor ei întâlni blana aspră a pieptului lui și pântecul ei catifelat se încordă simțind evidența dorinței lui.

Înțelese atunci ce se va întâmpla și, lucru de necrezut, acceptă fără nici un gând ascuns. Înnodându-și brațele în jurul gâtului lui, simți cum se întetesc bătăile inimii însoțitorului ei.

– G.S., frumoasa necunoscută, murmură el lângă gura ei. Spune-mi cine ești.

Ea își afundă fața la gâtul lui, temându-se să nu-l îndepărteze, dar speriată la ideea că realitatea poate avea cea mai mică putere asupra pasiunii care-i arunca unul spre celălalt. Dacă devenea Gretchen Sprague, oglinda s-ar sparge și își va pierde libertatea și senzualitatea nou obținute.

– Dacă nu pot avea numele tău, voi lua tot restul, promise el cu un zâmbet.

Ridicând-o în brațe, o duse spre pajiștea înflorită.

Capitolul 4

O așază delicat pe covorul de mușchi la fel de moale ca o catifea pe pielea ei goală. Parfumul suav al florilor sălbatice îi atingea nările delicate. Fața companionului ei aplecată spre ea făcea ecran contra razelor de soare.

Încet, mâinile lui se aventură pe pielea ei, descoperindu-i dulceața și finețea cu o uimire nespusă. Buzele lui preluară ștafeta, senzuale și calde, explorând corpul oferit de Gretchen.

– Știi cât ești de frumoasă? murmură el.

Cum să răspundă la această întrebare? Gretchen nici măcar nu încercă. Preferă să-și ridice mâna și să-și treacă degetele peste fața bronzată de soare a amantului său.

Cu o încetineală infinită, el își apropie fața de a ei, sorbind de pe buzele ei micile gemete pasionate care-i scăpau. Aceste sărutări tandre alimentau pasiunea care creștea în adâncul feminității ei. Frisoare voluptuoase o străbăteau. Nu se mai

recunoștea. Unde era oare Gretchen Sprague, femeia care credea că dragostea și pasiunea sunt nedespărțite? Această voce implorând un necunoscut s-o facă a lui, era oare a ei?

– Te rog...

– Ce vrei de la mine? șopti el cu gura fierbinte coborând de-a lungul coloanei de alabastru a gâtului lui Gretchen.

– Pe tine, gemu ea, oh tu...

El îi dădu tot ce ea dorea, și mai mult încă, stârnindu-i mii de chinuri delicioase. Gretchen pierdu foarte repede contactul cu realitatea, toată ființa tinzând spre plăcerea infinită pe care ea o cunoștea deja și care-i mai rămânea s-o descopere.

Când îi aparțină în sfârșit, deschise ochii și văzu că el o privea cu tandrețe. Încetul cu încetul, mișcările corpurilor lor se acordară în valuri de voluptate din ce în ce mai apropiate până la exaltarea supremă a simțurilor lor.

Rămaseră un lung moment nemișcați, strânși unul în altul, ca și cum le era teamă că se pierd. Brațele lui Gretchen încercuiau talia însoțitorului ei, împărtășind cu el miracolul care se produsese.

El îi atinse ușor buzele, apoi se ridică într-un cot, îndepărtându-se ușor.

– Nu! protestă ea.

El îi adresă un zâmbet liniștitor și, luându-i mâna, se lungi pe mușchi.

– Nu plec nicăieri, G.S. murmură el.

Se cuibări lângă el, reconfortată de bătaile regulate ale inimii lui. Niciodată nu încercase în brațele lui Jack o plăcere

atât de intensă. Și totuși, nu-l cunoștea pe acest bărbat decât de două zile! Se putea oare, cum afirma Ruth, ca pasiunile cele mai efemere să fie și cele mai ametoitoare? Sau datora fericirea nesfârșită pe care o descoperise magiei pădurii?

Oricum ar fi fost, ideea de a pune capăt la atâta plăcere îi era insuportabilă. Voia să rămână pentru totdeauna întinsă în această poiană parfumată, în brațele poetului ei necunoscut și sălbatic, regele pădurii.

Imediat, totuși, o teamă vagă o învălui. Să accepte transformarea care se realizase în ea echivala cu a recunoaște că Gretchen Sprague nu mai exista, că valorile cărora rămăsese fidelă toată viața n-aveau nici un sens. Era ceva care o depășea: renunțând la idealul ei, ar fi avut impresia că-și pierde identitatea.

Nu, Gretchen, nu era Ruth... Nebunia dragostei care pusese stăpânire pe ea nu putea fi justificată cu reflecții romantice asupra frumuseții peisajului. Să dorească să nu-l părăsească niciodată pe bărbatul care îi descoperise o parte nebănuită a ei însăși nu era decât un mod de a transforma evenimentele care se desfășuraseră în poiană. Nu putea să uite cine era cu adevărat. Rătăcirea îi apărui brusc în toată intensitatea și o străbătu un fior.

— Ți-e frig? întrebă el.

— Puțin, murmură ea, prea speriată de gândurile care-i treceau prin minte ca să le împartă cu el.

Umbrele se lungiseră în poiană și răcoarea umedă a serii pătrundea sub copaci până la vegetația mărunță. Gretchen și însoțitorul ei se înapoiară la piatra unde își lăsaseră hainele.

Îmbrăcați călduros, montară împreună cortul. Apoi Gretchen instalează aragazul de voiaj și pregăti o masă cu macaroane cu brânză.

Sperase că această activitate îi va risipi tulburarea, dar nu se întâmplă nimic. Fără voia ei, gândurile îi reveneau mereu spre acela care-i deschisese ochii asupra ei însăși. Cine era el? Cum reușise să-i insuflă o asemenea dorință, apoi să i-o satisfacă?

Primul răspuns care-i venea în minte era instinctul. Acest cuvânt explica el singur arta cu care o iubise și abandonul de care dăduse dovadă. Se întorseseră unul către altul ca florile care caută lumina soarelui, împinși de forța naturii.

Ruth avea așadar dreptate, se gândi Gretchen, deodată tristă. Dragostea și pasiunea erau două lucruri distincte. Se simțea desigur foarte apropiată de companionul ei, dar nu putea pretinde că-l iubește. Cum ar fi putut? Nici măcar nu-i cunoștea numele.

Simți deodată prezența lui în spatele ei. El își puse mâinile pe umerii ei, îngenunche și-i masă cu blândețe mușchii cefei și ai spatelui. Cu un oftat, se abandonează îngrijirilor lui atente.

– Ce bine, murmură ea cu un oftat de plăcere.

Ridicându-i masa de păr, el depuse un sărut pe ceafa ei caldă și un frison o străbătu pe Gretchen, alungându-i neliniștea.

– Când ai găsit acest loc idilic? întrebă ea.

El ocoli aragazul, întepă o macaroană cu furculița și o gustă înainte de a răspunde.

– În timpul primei mele traversări făcută în Maine, acum câțiva ani. Am urmărit zgomotul apei și am ajuns aici.

– Ai fi putut să te rătăcești, remarcă Gretchen.

– Merita osteneala.

Când ridică ochii, îi surprinse privirea întrebătoare și-i zâmbi.

– Erai singur? continuă ea să-l chestioneze.

El clătină din cap luând lingura din mâinile lui Gretchen ca să amestece brânza cu pastele în cratiță.

– Da. De patru ori am venit aici, dar acum este prima dată când sunt însoțit.

El întinse mâna ca s-o ia pe cea a lui Gretchen și-i sărută vârful degetelor.

– Totuși, sunt sigur că nu sunt singurul care cunoaște această poiană, adăugă el.

– Nu spune asta! exclamă prompt Gretchen, contrariată. Vreau să cred că acest loc este numai al nostru.

– Este cazul acestei seri, G.S., șopti el cu o voce misterioasă.

Mâncară încet, fără să schimbe o vorbă. Când terminară, se lăsase noaptea și discul argintiu al lunii era pus pe cer. Licuricii zburau printre flori, ca sute de stele mici.

Resturile de la masă strânse, Gretchen se așează pe o stâncă lângă apă, ca să privească mica pajiște cu uimire. Venise timpul să reflecteze la aventura extraordinară pe care o trăia. În seara asta, va respinge remușcările care amenințau s-o cuprindă de fiecare dată când își analiza purtarea. În seara asta, se va mulțumi că există.

Însuși faptul de a se gândi la alte locuri și la un alt timp o făcea melancolică. Nu voia să se întoarcă acasă. Gândul că

mâine va fi obligată să părăsească pădurea și poteca îi frângea inima. Nu din cauza acestui bărbat încerca să se convingă. Ci din cauza frumuseții acestui mic lac, a acestor licurici și a purității aerului și a cerului.

Însoțitorul ei i se alătură curând și ea îi făcu puțin loc pe stâncă. Când o înlănțui tandru, se sprijini de pieptul lui.

– Cum te simți, frumoasă necunoscută? întrebă el.

– Bine, foarte bine...

– Și piciorul?

– Oh, mult mai bine. Aproape uitasem.

– Există mai multe mijloace de a vindeca o înțepătură de tăun, spuse el râzând.

Se întoarse să-l privească. Nu voia să-l audă vorbind cu frivolitate despre ce se petrecuse după scăldat. Era totuși atitudinea cea mai înțeleaptă de adoptat. Obosită de gândurile contradictorii care-i hărțuiau mintea, se forță să zâmbească.

Când privirile lor se întâlneau, o scânteie se aprinse în aceea a companionului lui Gretchen. Ridicându-se în picioare, își strecură mâinile sub brațele ei și o ajută să se ridice la rândul ei. Cu capul cuibărit pe umărul lui, ea îl urmă până la cort, având grijă să nu calce florile sălbatice în trecerea lor.

Când el îi făcu loc să intre în cort, ea observă că reunise sacii de dormit într-unul singur și fu cât pe ce să-i reproșeze. Dar simțea deja brațele lui în jurul ei și știa că nu premeditase nimic. Chiar în întuneric, trebuia să vadă cum îi strălucesc ochii, cum i se îmbujorează obraji și i se întredeschid buzele...

El puse cu delicatețe stăpânire pe gura ei, trezind o dorință care încă nu era stinsă. O dezbracă încet, fără să-și întrerupă o dată sărutul. Apoi, îndepărtându-se un pas, se dezbracă la rândul lui înainte s-o conducă pe Gretchen spre patul improvizat.

Un sărut tandru șterse teama ei fugitivă și, foarte repede, descoperiră noi secrete pe care corpurile lor le păstrasera intacte până acum. Gretchen află că, strecurându-și degetele în blana aurie de pe pieptul lui, avea puterea să-l facă să tremure de plăcere. Află că atunci când degetele ei îi atingeau pânțele, el își reținea răsuflarea. Află că atunci când își permitea să fie liberă, să trăiască momentul prezent, era capabilă să-i procure aceeași voluptate ca aceea pe care el i-o dăruia cu atâta generozitate.

O ducea neobosit spre această plăcere pe cât de nouă pe atât de intensă. Mergea înaintea dorințelor ei cele mai ascunse, și era stăpânită de aceeași sete de a-l satisface.

Gretchen se simțea victima unei încântări mai puternice decât rațiunea și principiile ei reunite. Dar puțin o interesa. Contau numai comorile de voluptate pe care el i le dezvăluia în fiecare minut al nopții. Visul va lua sfârșit la răsăritul soarelui, dar până atunci, accepta generozitatea, așa cum accepta frumusețea micului lac, măreția cascadei și permanența naturii însăși.

Numai mult mai târziu, în momentul când somnul o ducea în uitare, Gretchen își aminti cuvintele companionului ei. „Dacă nu pot avea numele tău, voi lua tot restul...” Eoul cuvintelor lui răsună în mintea ei, semănând tulburare în ea.

Lungită lângă el, atât de strânși încât respirau la unison, simți o senzație de gol imens în adâncul ființei ei, acolo unde o duse o părticică din ea însăși.

Gretchen se trezi prima, își luă cu ea hainele în poiană ca să nu-l deranjeze îmbrăcându-se. Zorile apăruseră deja, colorând natura în roz și auriu. Picături de rouă presărau mușchiul și florile care își întorceau corolele spre cer, nerăbdătoare să simtă mângâierea razelor de soare. Voia să-și înscrie în memorie fiecare amănunt, până la cel mai mic fir de iarbă, să ducă aceste amintiri cu ea, să le îngroape în inima ei ca pe o comoară.

— Nu, murmură ea cu voce tare.

Era preferabil să uite acest vis extraordinar. Dacă nu era intransigentă asupra acestui punct, nu va avea niciodată forța să reia personalitatea lui Gretchen, urbanist din New Haven.

Cu un suspin trist, instalează aragazul de camping. În această dimineață, era rândul ei să-i ducă micul dejun la pat. Apoi, își vor strânge lucrurile și-și vor relua drumul. Atunci își vor spune adio, aventura ei se oprea aici și realitatea își va relua drepturile.

Se pregătea să umple farfuriile cu ouă jumări când el apăru, îmbrăcat complet, în pragul cortului.

– Bună dimineata, frumoasă turistă, o salută el vesel. Care-i meniul din această dimineată?

Gretchen nu putu să-și ascundă decepția.

– Voiam să te servesc la pat!

Lăsându-se să cadă pe iarbă lângă ea, îi fură un sărut înainte de a accepta farfuria pe care i-o întindea.

– Intenția contează, îi răspunse el.

Ea clătină din cap, luând o înghițitură fără poftă. El o privi mestecând conștiincios câteva secunde. Apoi, văzând-o lăsând furculița cu un oftat, se neliניști.

– Îmi pari preocupată, remarcă el.

Ea își mușcă buzele, apoi zâmbi cu tristețe.

– Astăzi plec.

– Pofțim?

– Excursia mea se oprește aici. Trebuie să mă întorc acasă.

El își lăsa încet farfuria pe genunchi și o privi cu neîncredere, ca și cum nu-i venise niciodată în minte că asocierea lor nu era veșnică.

– Astăzi? spuse el în sfârșit, cu o expresie indescifrabilă.

– Trebuie, se apără ea. Măine lucrez.

Privirea prietenului ei se pierdu printre ramuri, în spatele ei, exprimând aceeași răceală ca după primul lor sărut, când ea refuzase să-i spună numele. Părea decepționat și totodată furios.

Ce sperase oare? Că își reorganiza viața pentru el? Că-și va pierde slujba pentru plăcerea de a merge încă două-trei zile cu el? Ea nu se bucura de o asemenea libertate, nu putea să uite

responsabilitățile care o așteptau la New Haven, nici să-și pună cariera în pericol.

– Prietene... începu ea, neștiind cum să i se adreseze. Îmi pare rău....

– Îți pare rău? repetă el pe un ton amar. Îți pare rău în legătură cu ce?

Ea se înfioră sub privirea lui glacială.

– Îmi pare rău că sunt obligată să plec, răspunse ea.

Privirea bărbatului se împlânzi imperceptibil. Își duse ceașca cu cafea la buze și bău o înghițitură.

– Și mie îmi pare rău. Presupun că trebuie să-ți mulțumesc pentru amintirile frumoase...

Furia țâșni din ea ca o flacără vie.

– Ce vrei să spui cu asta?

– De ce ai așteptat dimineața aceasta ca să mă informezi de plecarea ta? i-o întoarce el cu aceeași vehemență.

– Pentru că... pentru că nu voiam să mă gândesc eu însămi la asta decât în ultimul moment.

– Te înțeleg, bombăni el cu o notă de sarcasm. Nu voiai să strici plăcerea noastră, nu-i așa?

– Cum... Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? îngăimă ea, îngrozită. Îți amintesc că tu ești cel care ai insistat să împărțim cortul meu.

– Ardeai de dorință. În orice caz, cred că înțeleg că aceste delicioase momente erau modul tău de a-mi mulțumi pentru că ți-am împrumutat bricheta.

Fără să se gândească, îi aruncă în față cafeaua ei. Băutura era caldută și strigătul care ieși de pe buzele tânărului bărbat

era unul mai mult de surpriză decât de durere. Sărind imediat în picioare, ea se îndepărta alergând. El o ajunse din câțiva pași și o prinse în brațe fără menajamente. Făcând-o să se întoarcă, își adânci privirea într-a ei.

– Destul, G.S., mormăi el.

– Cum poți să insinuezi astfel de josnicii? explodează ea, amărăciunea ei fiind egală cu a lui. Nu știi absolut nimic despre mine și...

– Tu ai vrut așa, G.S., îi repetă el cu duritate.

– Lasă-mă.

El își descleşță încet degetele și privirea lui se îmblânzi brusc.

– Să nu stricăm totul, G.S., murmură el cu un ton aproape rugător. Ceea ce am trăit împreună a fost neasemuit.

Ea clătină din cap, dar era prea târziu. Farmecul era rupt și urâtenia vieții cotidiene îi separa deja. Acum, știa ce credea despre ea: o femeie superficială, gata să se vândă în schimbul unei brichete...

– Eu voi demonta cortul în timp ce tu aranjezi vesela, sugeră el cu un ton liniștitor.

Prea tulburată pentru a vorbi, începu imediat să strângă farfuriile și ceștile pentru a le spăla pe malul lacului.

Întârzie acolo cât mai mult timp posibil și când se întoarse în poiană, observă că cele două rucsacuri erau sprijinite de o stâncă, unul lângă altul. Închizând ochii, revăzu în minte doi saci de dormit moi formând un pat confortabil pentru o lungă noapte de pasiune... Redeschizând repede pleoapele, se obligă să privească soarele. Lacrimi îi ardeau ochii.

Într-o tăcere încordată, își aranjază rucsacurile pe spate, și-și reluară drumul. Gretchen încercă să-și învingă tristețea preocupându-se de detaliile practice ale sfârșitului excursiei. La următoarea intersecție, va părăsi cărarea și va merge până în orașul mai apropiat. Acolo, va lua un autobuz pentru Baxter State Park, unde își lăsase mașina. Dacă n-avea autobuz, o să facă autostopul. Asta nu era lipsit de riscuri, dar n-avea importanță. Își asumase un risc mult mai mare acceptând să călătorească împreună cu acest necunoscut. Retrospectiv, își dădea seama de nebunia ei. El o considerase drept o femeie frivolă, ușor de sedus, și era firesc s-o condamne astfel. Ce altă imagine dăduse despre ea însăși, într-adevăr?

Hotărât lucru, raporturile ei cu sexul opus erau departe de a fi satisfăcătoare. Ruptura cu Jack îi frânsese inima, deznodământul aventurii ei cu acest necunoscut o lăsa amară, tristă și rușinată.

O invidie pe Ruth, care se delecta cu momente de fericire trecătoare, fără să sufere vreodată de vinovăție și de rușine. Cât despre ea, era victima principiilor depășite și demodate pe care le venera. Într-o viață viitoare, își promise ea, va pune ordine în toate astea...

Ajunși la indicator, se opriă. Venise momentul să se despartă.

– Ei bine, spuse ea după o tăcere lungă, cu gâtul înecat de emoție.

– Cum te vei întoarce? întrebă el.

Ea se gândi la întrebarea lui. Voia să spună: în ce stare de spirit?

– Acasă la mine? întrebă ea într-un murmur.

El înclină capul într-o parte și, în timp ce ea contempla pentru ultima dată părul lui auriu și ochii limpezi, un sentiment de regret îi strângea inima.

– Ai o mașină? întrebă el. Vine cineva să te aștepte?

– Mi-am lăsat mașina la Baxter. Voi găsi un mijloc să mă întorc acolo.

El o privi lung, și-i luă fața în mâini.

– N-ar fi trebuit să ne certăm, în această dimineață, murmură el. Am fost nebun de furie să te văd că pleci, când noi...

El lăasă fraza în suspensie și oftă profund.

– Iartă-mă, frumoasă necunoscută...

– Iartă-mă și tu...

Cuvintele pe care i-ar fi plăcut să le pronunțe nu trecură de bariera buzelor ei. Deja lumea civilizată își relua drepturile asupra ei.

– La revedere, reuși ea să articuleze cu o voce gătuită.

– Noroc, G.S., murmură el.

Buzele lui îi atinseră fruntea. Apoi făcu stânga-mprejur și plecă spre sud.

Capitolul 5

Gânditoare, Gretchen o privea pe Ruth așezată în fața ei la o masă, într-un restaurant. Un nimb de bucle negre îi încadra fața de porțelan cu trăsături fine. Fragilă și delicată, îi plăcea să glumească pretinzând că singurul exercițiu pe care-l făcea vreodată era să-și încalțe pantofii.

În ciuda aparenței fragile, Ruth avea o energie pentru care Gretchen o invidia adesea. Nimic nu zdruncina vreodată siguranța lui Ruth. Era opusă lui Gretchen, a cărei vitalitate și vigoare constau în forța ei interioară.

Ruth își petrecuse majoritatea timpului de masă ca să descrie sfârșitul ei de săptămână furtunos în compania unui tip fermecător, weekend al cărui punct culminant fusese, bineînțeles, o despărțire furtunoasă.

— Îți dai seama? Să mă obligi să-i lustruiesc pantofii! Eu, vicepreședinta unei bănci! Să-i masez spatele în baie, treacă-meargă, dar să-i calc cămășile și să-i cârlesc ciorapii! În fine,

cum spune proverbul, unul pierdut, zece de regăsit, încheie ea cu o ridicare dezamăgită din umeri.

Gretchen mușcă dintr-o tulpină de țelină. Ar fi dat orice să poată fi la fel de nepăsătoare ca prietena ei.

Trecuseră peste trei săptămâni din acea dimineață memorabilă de când ea și însoțitorul ei se despărțiseră pe drumul marcat din Apalași. Trei săptămâni lungi în cursul cărora o parte din mintea ei se întorsese neobosit spre un mic lac din Maine încercând să înțeleagă ce se întâmplase acolo.

Luase autobuzul până la Baxter. Apoi, la volanul mașinii ei, făcuse o lungă călătorie de întoarcere până la casa ei pe țărmul mării. Nici după o oră de relaxare într-o baie cu spumă, nici după ce își spălase părul și-și unse corpul cu ulei parfumat, n-o regăsise pe civilizata Gretchen Sprague dinaintea plecării. Apa și săpunul, chiar parfumate, nu puteau să ștergă senzația mâinilor companionului pe pielea ei, buzele lui peste ale ei. Și plăcerea pe care o simțise în această aventură o cufundă în confuzia cea mai mare.

– Cum faci? o întreabă ea în sfârșit.

– În legătură cu ce? se informă Ruth strângând cu buzele roșii paiul pentru a lua o înghițitură de ceai rece.

– Ca să-ți revii atât de repede după o ruptură.

Ruth o privi pe prietena ei cu neîncredere.

– La naiba, Gretchen, doar nu plângi încă după Jack! Sper că nu l-ai revăzut în timpul weekendului!

Gretchen scutură din cap.

– Linștește-te, mi-am petrecut ziua de sâmbătă căutând mobile.

Ochii lui Ruth sclipiră de curiozitate.

– Ce ai găsit?
– Nimic interesant. Un birou și un lampadar. Și plante pentru salon.

– Mereu fără pat?

Gretchen scutură negativ din cap. Paturile duble erau pentru ea o invitație la dezmăț. Cât despre paturile înguste, îi aminteau camera de copilă. Incapabilă să se decidă, continua să doarmă pe o saltea pusă direct pe podea.

– Ascultă, dacă nu reușești să-l alungi pe Jack din gândurile tale, arde-l.

– Să-l ard?

– Da! Scrie-i numele pe o bucată de hârtie și pune-o pe foc. Când nu va mai rămâne decât cenușă, vei fi eliberată. Adio, prietene, s-a dus!

Gretchen făcu o grimasă și-și lăsă jos furculița. Metodele cel puțin originale ale lui Ruth funcționau poate. Necazul este că nu cunoștea numele bărbatului pe care voia să-l uite.

Aruncă o privire la ceas și făcu o strâmbătură. După-amiaza se anunța lungă și dificilă.

– Să cerem nota, îi spuse ea lui Ruth. În exact zece minute am o întâlnire care, mărturisesc, mă îngrijorează.

– Un proiect plictisitor?

– Nu, interesant. O uzină chimică. Ei au locul, dar au nevoie de un studiu aprofundat asupra clădirilor și terenului înainte de a solicita autorizația de construcție, îi explică ea. Ne cer un studiu amănunțit asupra căilor de acces, spațiului de lucru, stării subsolului și posibilităților de drenare.

– Cum poate să-ți placă această muncă? se miră Ruth, strâmbând din nas. În orice caz, nu înțeleg ce te neliniștește în legătură cu acest proiect?

– Ghicește cine sunt arhitecții.

– Benton și Martell? răspunse Ruth, citând numele firmei lui Jack.

– Exact, aprobă Gretchen cu o figură contrariată. După Ralph, Jack este cel care a insistat ca treaba să-mi fie încredințată mie. N-am obiceiul să-i povestesc patronului detaliile vieții mele amoroase, dar am încercat totuși să-l fac să înțeleagă că aș prefera să nu mă ocup de acest proiect. S-a înroșit tot și a sfârșit prin a-mi mărturisi că Jack dorise în mod expres colaborarea mea la acest proiect. Cum Urban Designs lucrează mult cu Benton și Martell, Ralph mi-a cerut să mă comport ca un bărbat, să-mi uit problemele personale și să mă apuc de lucru.

– Ți-a cerut să te porți ca un bărbat? repetă Ruth, cu ochii măriți de groază.

– Cuvânt cu cuvânt.

– Numai pentru asta, ar trebui împușcat. Nu, lasă-mă să plătesc eu, adăugă ea luând nota din mâna lui Gretchen. După o ruptură, mă consolez întotdeauna mai repede dacă cheltuiesc mulți bani. Acum că Raul este de domeniul trecutului...

– Raul?

Ruth o fulgeră pe prietena ei cu privirea.

– Unde ai fost timp de o oră, Gretchen? Eu ascult poveștile tale triste, ai putea cel puțin să fii atentă când ți le spun pe ale mele.

Își dojeni prietena cu privirea, dar începu imediat să se gândească la altceva.

– Ce faci în acest weekend? Am putea merge să cumpărăm câteva mobile. Este curios că încă nu te-ai plictisit să mănânci pe jos după o săptămână petrecută în junglă.

– Nu este junglă, protestă Gretchen, fără energie.

Câteva minute mai târziu, în ascensorul care o ducea la ultimul etaj al imobilului adăpostind Urban Designs Inc., Gretchen încercă să se pregătească mental pentru întâlnirea cu Jack.

El o aștepta în sala de recepție și se ridică la intrarea ei. Din dimineata rupturii lor, nu-l revăzuse și refuzase sistematic să-i răspundă la telefon.

Purta un costum din păr de cămilă. Părul lui negru ca smoala era îngrijit pieptănat și grizonant la tâmpile. Ochii lui negri, pe care îi găsea altădată atât de romantici, se luminează la apariția ei.

– Gretchen, ai întârziat!

– Cinci minute, mormăi ea. Nu este o crimă!

Fără să se oprească să-l îmbrățișeze, se îndreptă spre culoarul care ducea la biroul ei. Surprins, Jack o urmă și închise ușa în spatele lui. Fără o privire, Gretchen se strecură în spatele biroului modern, își puse poșeta într-un sertar și, adunându-și curajul, își ridică în fine ochii spre el.

Se așteptase să simtă un șoc, regrete, tristețe, amărăciune, poate resentiment. Nu simți decât un vag interes plimbându-și privirea peste trăsăturile familiare, pielea lui ușor gălbuie, sprâncenele negre, groase, nasul fin și drept, bărbia îngustă.

Când se gândea că visase să se trezească în fiecare dimineață alături de acest bărbat, până la sfârșitul zilelor ei!

Desigur, Jack era seducător, cu siguranță mai mult decât bărbatul blond cu care călătorise câteva zile în Apalași. Dar lui îi lipsea acea lumină interioară născută din pasiunea pentru natură.

— Arăți bine, Gretch, observă el.

— Mă simt în plină formă, replică ea imediat. Dar să vorbim de afaceri, vrei?

— Destinde-te. Am venit ca prieten.

— Păcat. Dacă nu ești aici ca să discuți despre instalarea acestei noi uzine chimice, poți să pleci.

— Haide, o dojeni el, aproape amuzat. N-ai uitat totuși cei doi ani pe care i-am petrecut împreună.

— Uzina chimică, ripostă Gretchen, neînduplecată, apăsând pe fiecare silabă.

Resemnât, Jack scoase din servieta diplomat un dosar gros.

— Iată hărțile, rapoartele geologice și tot ce ai nevoie.

Gretchen frunzări rapid dosarul.

— Îmi pot permite să întreb ce substanțe îngrozitoare vor arunca laboratoarele de cercetare în canalele lor?

— Ei sunt foarte reticenți să dezvăluie astfel de detalii. Sunt totuși gata să jure că nici un produs toxic nu va fi aruncat în natură.

— Bineînțeles, spuse ea cu o expresie sceptică. Foarte bine. Voi studia acest dosar și te voi recontacta.

– Ai interes să te duci la fața locului. Drumul de acces părea mult mai practicabil pe hartă decât în realitate. Dacă trebuie să-l lărgim, mi-ar plăcea să știu câți copaci vor trebui doborâți.

– Nici unul sper, murmură ea. Ne-am înțeles, mă voi duce acolo.

– Măine?

– Ești foarte grăbit. Vei fi acolo?

– Bineînțeles! Ce interes ar fi să te duci singură acolo? Sau preferi să-ți înregistrezi impresiile pe casete și să mi le trimiți prin poștă? adăugă el pe un ton ironic.

La drept vorbind, această soluție o tenta mai mult, dar Gretchen încercă să-și domine ostilitatea.

– Nu mă pot deplasa înainte de vineri, declară ea după ce și-a consultat agenda.

Cu sprâncenele încruntate, Jack scoase din servieta diplomat o agendă legată în piele.

– Nu sunt disponibil.

Gretchen își stăpâni un zâmbet. Ce ironie! Stătea în fața bărbatului cu care trăiese zi și noapte timp de un an, și iată că își cercetau programele înarmați cu agende! Această situație îl bulversa mai mult pe Jack decât pe Gretchen.

– Joi, sugeră el cu prudență. Propun să prânzim împreună înainte.

– Nu se pune eproblema, i-o tăie ea. Nu sunt liberă joi. Deci, voi merge singură vineri, rezumă ea pe un ton fără replică.

Închizând dosarul gros cu o pocnitură, îl privi cu insistență pentru a-i da de înțeles că întrevvedere se terminase. Când li se întâlniră privirile, a lui era aproape imploratoare.

– Cum... cum ai dus-o după ultima dată când ne-am văzut, Gretchen.

– Asta nu te mai privește.

– Ralph mi-a spus că ai fost plecată în concediu o săptămână. Unde ai fost?

– Ascultă Jack, totul s-a sfârșit între noi. Ceea ce înseamnă că modul în care îmi petrec concediile nu mă privește decât pe mine. De acord?

– Știi că îmi porți pică, răspunse el pe un ton de scuză. Dar n-am spus că voiam să rup orice legătură cu tine. Mi-ar plăcea să continuu să te văd.

– În condițiile tale, observă ea cu sarcasm. Mulțumesc, dar asta nu mă interesează.

El reflectă câteva clipe, apoi, cu sprâncenele încruntate, se aplecă înainte, cu palmele sprijinite de birou.

– Nu înțeleg de ce ești așa de atașată de ideea căsătoriei. Crede în experiența mea, nu este deloc vesel.

Gretchen nu-l mai asculta decât cu o ureche distrată, cu toate gândurile îndreptate spre bărbatul întâlnit în Apalași și extraordinara aventură pe care o trăiseră. Cu efort, reveni cu atenția spre Jack.

– Această discuție nu mai are nici un sens între noi, Jack. Legătura noastră este o poveste veche, cum spunea Ruth.

– Nu împărtășeai ideile ei, până nu de mult, Gretch...

– Nu-mi spune Gretch... Numai prietenii mei o fac și tu nu mai faci parte din ei.

O cută îngrijorată apăru pe fruntea lui Jack.

– Te rog, draga mea. Știu că te-am făcut să suferi. Regret, sincer. Mă vei lăsa să ți-o dovedesc? Eram bine împreună și mi-ar plăcea să te pot întâlni din când în când.

– Un mic loc pentru Gretchen printre celelalte amante ale tale? Nu, declară ea cu fermitate.

– Mă iubeai, Gretchen.

Privirea tinerei femei căzu pe mâinile albe și netede ale lui Jack. Da, îl iubise, dar înainte să știe ce înseamnă pasiunea. Inspiră profund.

– Te rog, Jack. Discuția asta devine penibilă.

– De ce? insistă el. De ce nu putem cel puțin să rămânem prieteni?

– N-am nici o poftă să-ți explic ceva. Nu mai sunt o tânără amabilă cu idei romantice desuete. M-am schimbat, asta-i tot.

Oftând din nou, se ridică, atitudinea ei dându-i clar de înțeles să plece. Fără tragere de inimă, el trebui să se execute. În momentul când mâna lui se îndrepta spre clanță, cineva bătu la ușă și o deschise. Liz, secretara, intră în cameră și se apropie de Gretchen cu un buchet de flori sălbatice într-un vas artizanal din lut în mână.

– Cineva l-a adus pentru dumneavoastră.

Gretchen avu impresia că inima i se opri să bată. Ca prin farmec, văzu biroul dispărând și se regăsi cufundată într-un lac mic transparent, cu apa până la talie. Părul ei nu era prizonier într-un coc sever, ca acum, ci plutea liber în jurul ei, împodobit cu o coroană de gălbenele. Ca în transă, luă vasul din mâna Lizei și își cufundă fața în buchetul mirositor. O cuprinse o tulburare stranie.

– Cine... cine era?

Liz ridică din umeri.

– Un băiat de la florărie, cred. Există un mesaj, adăugă ea arătând cu degetul un plic mare prins cu scotch pe vas.

Cu degete tremurânde, Gretchen dezlipi plicul și scoase o carte de vizită.

„Soare, mângâie fețele noastre... Sună-mă, frumoasă necunoscută“. Urma un număr de telefon din New York.

De data asta, bățile inimii ei se accelerară și avu dificultăți să respire. Cum o găsisese oare?

– Cineva ar trebui să-i spună acestui bărbat că trandafirii sunt mai eficace și mai romantici decât buruienile, declară sec Jack.

– Urăsc trandafirii, murmură Gretchen luptând să-și domine emoția.

Privirea ei reveni la Jack, apoi la secretară.

– Liz, vrei să-l conduci pe domnul Martell, te rog?

Tânăra femeie se retrase pentru a-l lăsa să treacă pe Jack, care aruncă o ultimă privire amară lui Gretchen și vasului pe care îl ținea în mână.

– Te sun, ne-am înțeles?

– În legătură cu uzina chimică, da, insistă ea cu răceală.

Rămasă singură, Gretchen privi florile și, străbătută de un fior incontrollabil, le puse pe birou ca să citească din nou cartea de vizită. Dacă măcar n-ar fi scris acele poeme stupide, el n-ar fi fost fără îndoială atât de nerăbdător s-o reîntâlnească. Ar fi ajuns-o pe drum, era inevitabil, dar ar fi schimbat banalități obișnuite despre timp și ar fi mers fiecare pe drumul lui.

Îi scăpă un oftat profund și se lăsă să cadă într-un fotoliu. El aprinsese în ea un foc nestins, și acum îi trimitea flori, dornic se pare să reia totul de unde rămăseseră.

Cum o regăsise? Ea nu-i spusese nici numele, nici profesia și nici cel mai mic detaliu personal susceptibil de a-l pune pe o pistă.

Tulburată, Gretchen privi florile superbe care-i împodobeau biroul. Trebuia neapărat să încerce să-l uite. Nu era din fire o persoană impulsivă și atitudinea ei din urmă cu trei săptămâni o puneă în încurcătură. Cum îndrăzneă să dea din nou buzna în viața ei, să-i amenințe echilibrul precar pe care și-l regăsise? Și mai ales, cine era el?

Examină cartea lui de vizită pentru ultima dată, apoi o aruncă în coș. Dar ca și cum mâna îi scăpase de sub control, se repezi în coș și scoase cartonașul.

În mintea ei, lua anumite decizii pe care inima refuza să le urmeze. Nu era pregătită să uite ce simțise în brațele lui, nici bucuria pe care i-o dăduse îngrijindu-i atât de tandru piciorul, oferindu-i flori. Mintea ei repeta neobosit insultele pe care i le adresase în ultima dimineață, dar inima ei nu voia să-și amintească decât pasiunea care-i unise. Chiar dacă nu avea nici o intenție serioasă – în sensul în care înțelegea Gretchen – ce rău ar fi să-i telefoneze?

– Nu! strigă ea cu voce tare, strecurând cartea de vizită sub sugativă de pe birou.

Să-l sune, ar fi o nebunie. Nu-i spusese chiar el că va lua totul de la ea? În momentele când neliniștea devenea mai puternică, ajungea să se convingă că reușise...

Într-adevăr, petrecuse trei săptămâni încercând s-o regăsească pe Gretchen de altădată: femeia care acorda o importanță capitală convingerii că dragostea era parte integrantă a pasiunii. Nu se putea hotărî să devină ființa frivolă și indiferentă față de viitor, cum fusese în timpul scurtei lor legături.

Căută cu hotărâre în sertarele biroului o cutie de chibrituri, decisă să ardă cartea de vizită. Enervată, trebui să se încline în fața evidenței: chibriturile lipseau din nou în momentul când avea mai multă nevoie!

Puse vasul cu flori pe masă alături de calculatorul ei, acolo unde nu le vedea, apoi își relua locul la birou. Încercă să-și distragă atenția parcurgând documentele pe care le adusese Jack; conform raportului geologic, pânza freatică nu trebuia să suporte infima cantitate de produse chimice susceptibile de a fi deversate. Dar ce se va întâmpla cu vaporii toxici? Filtrele folosite de laboratoare erau suficiente pentru a proteja atmosfera?

Ca de obicei, schițele clădirii realizate de Jack erau avangardiste și amuzante estetic.

La ora cinci, părăsi biroul pentru a se întoarce acasă. În acel decor auster și gol, se va elibera poate de influența celor doi bărbați care-i invadaseră biroul după-amiază, fiecare în felul lui. Ajunsă acasă, traversă vestibulul și intră în salonul inundat de soare. Mobilierul ei sumar consta în câteva perne enorme brodate, două lămpi, un telefon, impermeabilul și feriga cumpărată în timpul weekendului.

Împingând ușa camerei la fel de austeră ca restul casei, își plimbă privirea peste salteaua pusă pe podea, noul birou de

stejar și grămada de cutii încă neatinse sprijinite de perete. Schimbându-se, își prinse părul, îmbracă o ținută de jogging și plecă spre plajă.

Mergând în tempo potrivit, făcând să-și joace cu plăcere mușchii picioarelor și ai umerilor, Gretchen încercă să-și facă bilanțul vieții în lumina celor două eșecuri consecutive pe care le trăise.

Părinții lui Gretchen îi sădiseră înalte principii morale, desigur, dar mai ales fratele ei mai mare, Steve, îi făcuse educația. Ceea ce susținuse Steve fusese întotdeauna pentru ea literă de evanghelie. El o pusese în gardă de foarte tânără împotriva bărbaților care încercau să abuzeze de încrederea și de inocența ei, avertizând-o să nu se dăruiască decât când va fi sigură de intențiile serioase ale bărbatului pe care-l iubea.

În ciuda prudenței ei, viața o rănisese profund, se gândi Gretchen, ștergându-și cu dosul mâinii transpirația de pe frunte. Îl crezuse pe Jack la fel de loial și de fidel ca ea. Ce lecție trăsese din asta? Nici una. Imediat ce ieșise din brațele lui, alergase în acelea ale unui necunoscut!

Cum o regăsise? Această întrebare îi revenea fără încetare în minte, ca un leitmotiv. Încercă să și-l închipuie în jungla din New York. Cum putea oare un bărbat ca el să respire aerul poluat din Manhattan?

În orice caz, nu-i va telefona să-l întrebe. Îi era suficient de greu să-și mențină fragilul echilibru mental.

Animată de această hotărâre nestrămutată, îndată ce ajunse la birou în dimineața următoare, scoase cartea de vizită de sub sugativă și o aruncă la coș. Florile urmară același drum.

Vineri dimineată, regăsi cartea de vizită pe mocheta, sub birou. Îngrozită, o luă de jos ca și cum era vorba de un obiect protejat de diavol și în consecință indestructibil. Coșul era gol, deci femeia de serviciu venise. Cartea de vizită probabil zburase sub birou fără știrea ei când îl luase pentru a-l goli.

Și uitase să aducă chibriturile!

Hotărî să meargă să împrumute bricheta și scrumiera lui Craig, în biroul vecin. La întoarcere, puse cartea de vizită în scrumieră și apropie flacăra. Trebui s-o facă de două ori până când cartonul să ia foc. În sfârșit, privi încântată cum flăcările îl devorau milimetru cu milimetru.

– Adio prietene, murmură ea, ciudat de ușurată.

Scăpată astfel de această problemă jenantă, Gretchen putu să se concentreze asupra vizitei pe care trebuia s-o facă chiar după-amiază locului de construire a uzinei chimice. Jack îi telefonă s-o avertizeze că un reprezentant al clienților lui va fi acolo pentru a-i pune întrebări.

Părăsi biroul la ora două și jumătate după-amiază și luă direcția suburbiei industriale. Înțelese imediat de ce insistase Jack ca ea în persoană să viziteze locul. „Drumul“ nu era decât un drumeag larg și neautorizat care nu permitea decât trecerea a două mașini. Găuri enorme perforau macadamul și era evident că prima grijă a arhitecților va fi să-l lărgască și să-l refacă.

Reprezentantul companiei chimice sosise deja. Se apropie de el cu mâna întinsă.

– Domnul Conklin? Sunt Gretchen Sprague, de la Urban Designs.

Schimbară o strângere de mână energică.

– Vă rog, spuneți-mi Jim. Jack mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

– De bine, sper, răspunse ea cu o veselie forțată.

Deloc dornică să întârzie mai mult decât era necesar, intra repede în subiect.

– Mă întrebam venind aici dacă n-ar fi mai avantajos să se construiască un nou drum de acces.

– Asta ar spori considerabil costurile, nu? Asociații mei și eu însumi ne gândim mai degrabă să-l lărgim pe acesta care există deja tăind copacii mari și să-i vindem apoi unei tâmplării.

– Permiteți-mi totuși să vă prezint un deviz aproximativ, insistă Gretchen apărând copacii maiestuoși care mărgineau drumul.

– Dacă vreți, consimți Jim. Îl voi atașa la raportul de luni.

– Luni? repetă Gretchen, fără să-și ascundă surpriza. Dar acum este vineri după-amiază!

Jim Conklin păru și el mirat.

– Jack nu v-a prevenit că ne trebuie acest raport în termenul cel mai scurt? Vreau să prezentăm dosarul pentru autorizarea construcției la sfârșitul lunii. Mi-a promis că n-o să fie nici o problemă. Părea chiar că trebuia să lucrați împreună la acest proiect în timpul weekendului.

Gretchen făcu ochii mari, încercând să-și domine furia. În sinea ei, îl felicită pe Jack că o manevrase. Dar nu-l va lăsa s-o facă.

– Jack a omis să vorbească despre acest termen, Jim. Voi începe să lucrez chiar seara asta. Cu puțin noroc, vom găsi pe cineva să dactilografieze raportul luni. Vi-l promit pentru marți.

Jim Conklin fu obligat să accepte. După un tur rapid al locului, o însoți pe Gretchen la mașina ei.

Căldura de iulie, adăugată furiei provocate de procedeele incorecte ale lui Jack, făcuse să-i îmbujoreze obrajii în timp ce-și relua drumul spre New Haven. Când ajunse la marginea orașului, era trecut de patru și jumătate. Hotărî să nu se oprească la birou și să se întoarcă direct acasă.

La câțiva metri de casa ei de pe plajă, zări o mașină verde oprită pe alee. Încruntând sprâncenele, frână și privirea ei se opri la ușa de la intrare.

Un bărbat cu umeri largi stătea pe prima treaptă a peronului. Purta un costum de vară de in bej și o cămașă albă de bumbac. Cravata ciocolatie era desfăcută, conferindu-i o anumită nonșalanță. Maxilarele lui pătrate erau proaspăt rase, și fața îi era de culoarea bronzului intens, contrastând profund cu părul blond decolorat de soare.

Și ochii lui erau de un albastru aproape translucid... ca două bucăți de cer.

Capitolul 6

– Bună, G.S., murmură el, rezemându-se de capota mașinii.

La vederea lui, împietrise, oprindu-se brusc în mijlocul drumului. El traversase banda de peluză îngustă ca s-o întâmpine.

– N-ai totuși intenția să rămâi acolo? întrebă el pe un ton amuzat.

Dacă se oprea pe alee, ca de obicei, ar bloca mașina cealaltă. Găsi mai înțelept s-o gareză de-a lungul trotuarului. Cum el o urma ca să-i deschidă galant portiera, ea inspiră profund și încercă să-și revină în fire.

Cum să se comporte oare? Nici măcar n-avea forța să-l privească. Obrajii ei erau ca focul, iar spatele și ceafa dureros de rigide. În fine, scuturându-se de toropeală, își luă poșeta și coborî din mașină, cu ochii fixați pe asfalt. Ca un automat, urcă aleea care ducea la ușa de la intrare și scoase cheile. Când realizează că fără îndoială o va urma înăuntru, își adună tot curajul și se întoarce.

Transformarea care se produsese în el o lăsa cu gura căscată. Eleganța cu care era pieptănat și îmbrăcat contrasta atât de mult cu firescul care-l caracterizase pe traseul din excursie încât nu se putu împiedica să aprofundeze examinarea. Puțin câte puțin, regăsi trăsăturile bărbatului cu care petrecuse câteva zile idilice în Apalași.

– Ce vrei de la mine? întrebă ea într-un suflu.

– Tu ce crezi?

– Ascultă...

– Mă numesc Cliff, se prezintă el. Cliff Powell.

Ea îl privi fără să îndrăznească să atingă mâna care se întindea spre ea. Inima îi bătea atât de tare încât simțea aproape că leșină. Cliff Powell... I se părea aproape imposibil că el putea să aibă un nume. Cum rămânea la fel de nemișcată ca o statuie, el îi luă bărbia între degete și își înclină capul pe-o parte, cu un zâmbet fermecător.

– Nu ești foarte fericită că mă vezi, s-ar spune, murmură el cu blândețe.

– Este cel mai puțin ce se poate spune, reuși ea să articuleze.

Când se retrase un pas, el își lăsa brațul să-i cadă.

– Cum m-ai găsit? bâigui ea, încă nerevenită din șoc.

– Pot să intru?

– Nu, răspunse ea prompt.

Prea multe amintiri se îmbulzeau în mintea ei: răceala ochilor lui de fiecare dată când refuzase să-i spună numele; tandrețea și gentilețea care străluceau cel mai adesea în ei; îngrijorarea care transpărea pe fața lui când îi examinase piciorul și dorința care-i întunecase privirea împletind flori în părul ei...

– Să nu rămânem aici, declară numitul Cliff Powell.

Fără tragere de inimă, Gretchen deschise ușa de la intrare și se retrase ca să-l lase să treacă. Intrând în salon, Cliff aruncă o privire în jurul încăperii.

– Va trebui să-mi dai adresa decoratorului tău, remarcă el cu un zâmbet amuzat.

– Ascultă... bombăni ea, ignorând gluma lui. Sunt gata să plec.

– Dar abia te-ai întors acasă.

– Mă duc întotdeauna să alerg pe plajă când mă întorc de la lucru.

Își dădu seama că deschidea și închidea cu nervozitate fermoarul poșetei și-și plecă ochii.

– Aș vrea să pleci, murmură ea.

O tăcere penibilă urmă acestor cuvinte.

– Vei renunța să alergi, astă-seară, replică el în cele din urmă.

Cu un geamăt de neputință, ea își scoase pantofii și se apropie cu picioarele goale de o fereastră. Razele oblice ale soarelui proiectau o pată de lumină vie pe parchet, și o briză marină parfuma camera.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea fără să se întoarcă.

El avansă încet în cameră și pipăi pământul ficusului.

– Are nevoie de apă, remarcă el.

Ea se întoarse, vizibil furioasă.

– Nu te juca astfel cu mine! exclamă ea. De ce-ai venit?

El scoase un oftat profund.

– Oh, Gretchen, credeam... credeam că vei fi fericită să mă vezi.

Auzindu-și numele pe buzele lui, o făcu să tresară. Pentru o clipă, crezu că-și pierde mințile. Strângând pumnii, trebui să se stăpânească să nu bată din picior.

– Cum m-ai găsit? aproape strigă ea.

– În ultima zi, după ce m-ai anunțat că plecai, tu te-ai ocupat de veselă și eu să aranjez cortul. Am găsit portofelul tău în rucsac și m-am uitat în buletinul de identitate.

Ea rămase un moment mută de uimire. Cum a putut să aibă încredere într-un bărbat care avea atât de puține scrupule?

– Am telefonat la adresa indicată. Un prieten al tău mi-a răspuns că te mutaseși recent.

Culoarea obrajilor lui Gretchen se intensifică. Cliff Powell trebuie să-și fi făcut o părere proastă despre ea. Cum să-l blameze? I se dăruise fără o reticență atunci când tocmai părăsise un alt bărbat! De aici până la a-și imagina că el nu va întâmpina nici o dificultate s-o seducă din nou, nu era departe!

– Și cum ai descoperit unde lucram?

– Bărbatul cu care ai trăit mi-a dat aceste informații.

– Și... cum ai ajuns aici? Jack nu știa unde locuiesc.

– Am trecut pe la biroul tău în această după-amiază, dar erai plecată. Secretara mi-a comunicat această adresă.

– Liz n-ar lua niciodată o astfel de inițiativă cu un străin.

– Cu un străin, poate, dar cu fratele tău...

– Fratele meu!

Cliff ridică din umeri.

– Mi-ai spus că trăia în California. Era prin urmare foarte probabil ca persoanele cu care lucrei să nu-l fi văzut niciodată. Am trișat puțin și am spus secretarei că încă nu mi-ai scris noua adresă și voiam să-ți fac o surpriză.

– Foarte bine, i-o tăie ea, exasperată. Acum că m-ai găsit, n-ai vrea să fii destul de amabil să mă pierzi din nou?

– Gretchen...

Făcu un pas spre ea, dar, văzând-o că dă înapoi, se opri.

– Sunt oare nebun sau am petrecut câteva zile minunate împreună, acum câteva săptămâni?

– Câteva zile minunate, repetă ea pe un ton amar. E cam mult spus. Acum că te-ai amuzat să faci pe Sherlock Holmes, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai binevoi să te întorci la tine acasă.

În acest moment, se auzi soneria stridentă a telefonului, făcându-i pe amândoi să tresară. Îngenunchind lângă aparat, ridică receptorul.

– Gretch? Cum s-a desfășurat acea vizită, în această după-amiază?

Recunoscând vocea de soprană a prietenei ei, Gretchen se întreba dacă nu va izbucni în lacrimi.

– Eu... nu pot să vorbesc, pentru moment, mormăi ea.

– Ah? Atunci voi fi foarte scurtă: mă duc la Toad's Place, astă-seară. Vrei să mă însoțești? Una din grupele mele favorite evoluează acolo.

– Eu...

Gretchen văzu o pereche de pantofi de șevro că se oprește la doi pași de ea. Privirea ei urcă de-a lungul cutei impecabile a unui pantalon de in, a unei cravate discrete și elegante, pentru a se încrucișa în fine cu doi ochi albaștri pătrunzători.

– Nu sunt liberă, se auzi ea răspunzându-i lui Ruth.

– Mm, asta îmi pare interesant, observă Ruth cu un ton lacom. A doua întrebare: vom putea merge mâine să cumpărăm perdele?

– N... nu, murmură Gretchen plecând ochii. Am de lucru. Raportul lui Jack trebuie să fie gata pentru marți. Mi-a făcut o figură urâtă, dar va trebui totuși să merg la birou mâine.

– Hotărât lucru... iată acum ultima ta șansă pentru duminică după-amiază. Jeff Witherspoon și soția sa organizează un grătar în casa lor de vacanță la Woodbridge. Jeff mi-a cerut să aduc pe cineva și tu ești prima persoană la care m-am gândit, norocoaso!

De data asta, Gretchen n-avu inima s-o refuze.

– Ne-am înțeles pentru duminică, răspunse ea, vag ușurată.

– Perfect! fredonă Ruth. Începe la ora două, dar este de bonton să sosești puțin mai târziu. Voi trece să te iau spre două și jumătate. De acord?

– De acord. Și distracție plăcută astă-seară, spuse Gretchen înainte de a închide.

Clătină încet din cap. De ce lăsase să-i scape ocazia de a scăpa de Cliff Powell?

El îi întinse mâna și o ajută să se ridice. Timp de câteva clipe, privirea lui alunecă pe silueta ei.

– Coc cuminte, unghii lăcuite, taior. Ce transformare! Urban Designs... Ce este deci această societate?

– O firmă de consiliere urbanistică, răspunse ea obosită. Sunt inginer.

El făcu ochii mari.

– Inginer?

– Este atât de greu de crezut? Da, sunt inginer și am un raport de redactat până duminică dimineată. Dacă nu vezi vreun inconvenient, voi merge să alerg pe plajă ca să mă dezmořesc, să cinez și să mă culc devreme.

– Am o idee: vom utiliza timpul pe care l-ai fi petrecut în mod normal alergând, ca să cinăm liniștiți la un restaurant.

– Nici nu se pune problema, protestă ea.

– Gretchen, de ce te temi? Nu este prima dată când luăm masa împreună!

– Dacă accept să cinez cu tine, mă vei lăsa în pace după aceea?

– Nu, mărturisi el cu sinceritate. Cunoști un loc exotic unde am putea lua cina?

Un sfert de oră mai târziu, în mașina sport a lui Cliff, se amestecau în circulația din New Haven. Aruncând din când în când pe furis o privire către însoțitorul ei, Gretchen încerca să înțeleagă situația. Oricare ar fi profesiunea lui Cliff Powell, avea gust în materie de eleganță masculină și de mașină. Din el se degaja o impresie de îndestulare materială pe care n-o remarcase în Maine. Nu că veniturile lui aveau cea mai mică importanță în ochii ei, dar neștiind despre el decât numele, era constrânsă să se agațe de amănunte ne semnificative pentru a se asigura.

Urmând instrucțiunile lui Gretchen, el opri curând în fața „Chez Chen“, un restaurant franco-vietnamez cunoscut în regiune pentru bucătăria lui excelentă. Gretchen venise adesea acolo cu Jack și chelnerul șef o salută cu căldură înainte de a-i însoți la o masă rotundă în fundul unei săli mari cu aer condiționat.

Văzând interesul cu care Cliff examina decorațiunea, Gretchen îl întrebă dacă fusese în Vietnam.

– Am fost infirmier acolo. Dar prefer să nu vorbesc despre asta.

Înțelegându-i reticențele, nu mai insistă. Retrăi în memorie noaptea când se ocupase de piciorul ei, cu tandrețe

și solicitudine. Dacă servise în Vietnam, trebuia să aibă cam treizeci și cinci de ani. De ce făcea astfel de calcule? Curiozitatea sa instinctivă în privința lui îi provoca o anumită neliniște...

Se simți ușurată să-l vadă pe chelnerul șef revenind cu meniurile. Ca aperitiv ea comandă un gin-fizz și Cliff un scotch. Cliff Powell bea Scotch, se gândi ea, conștientă de absurditatea reflecțiilor ei.

Cliff rupse în fine tăcerea încordată care se instalase între ei.

– De ce mă primești cu atâta răceală?

– Nu pierzi timpul cu ocolișuri inutile, observă ea pe un ton dulce-amar.

– Am nevoie de câteva clarificări, G.S. Se pare că avem impresii foarte divergente despre ceea ce s-a petrecut în ultima lună.

– De ce ai răscolit în portofelul meu?

– Pentru că voiam să te revăd.

– De ce? Ca să mai petreci câteva „zile minunate“?

– Mai mult decât atât, Gretchen. Noi... n-am fost foarte prudenți când am fost împreună. Dacă...

Ezită înainte de a continua.

– Dacă existau consecințe, mi-ar fi plăcut să știu.

Gretchen se împlânzi. Când îl cunoscuse pe Cliff nu știa nimic despre el, dar trebuie să fi simțit că era cinstit și responsabil. Câți bărbați și-ar fi dat osteneala să caute o femeie cu care au petrecut o aventură atât de scurtă pentru a-și asuma consecințele actelor lor?

– N-aveai de ce să-ți faci griji, spuse ea. Eram protejată.

El o privi gânditor, apoi zâmbi.

– Iată o veste bună. Dar există ceva ce nu înțeleg, Gretchen. Ne simțeam atât de bine împreună. Ce rău ar fi să continuăm?

– Tocmai, răspunse ea încet.

El păstră tăcerea în timp ce chelnerul le prezenta farfuriile cu supă și salată. Cliff o sără distrat înainte de a gusta.

– Poți să-mi explici ce înțelegi prin „tocmai?”

Cum să-l facă să înțeleagă că aventurile pasionate și efemere n-o interesau?

– Eu... nu sunt ceea ce crezi, bombăni ea. Este o altă persoană pe care ai cunoscut-o pe drum.

– Bineînțeles, observă el cu amuzament. Azi ai unghiile făcute.

Ea scoase un oftat profund.

– Ascultă, Cliff... Eu nu sunt genul de femeie care...

– Care? o încurajă el.

– Care face ce am făcut în timpul excursiei, termină ea cu o voce scăzută.

– Totuși, tu ești cea care ai făcut ceea ce ai făcut pe drum. Oh, Gretchen, de ce să vorbim cu astfel de ocolișuri?

Fără s-o slăbească din ochi, el bău o înghițitură de scotch.

– Te-am găsit fantastică, în poiană. Încerci să-mi spui că nu ești o femeie fantastică.

– Poate, cedă ea.

Dacă el considera „fantastice” abandonul și pasiunea pe care o arătase, atunci cu siguranță nu era aceea.

– Mă simt stânjenită când mă gândesc la ce s-a întâmplat, Cliff.
El păru să realizeze dificultățile cu care ea încerca să-și exprime sentimentele, căci ochii lui albaștri de nepătruns o observară un moment perplecși.

– De ce? întrebă el în fine.

– Pentru că sunt Gretchen Sprague, locuind în New Haven, și nu G.S. Știu că nu mă crezi...

– Ce nu cred?

De ce îi complica astfel sarcina? Trebuia să termine.

– Cliff, nu vom face dragoste împreună.

Această declarație abruptă o epuizase și, proptită cu spatele de banchetă, îl văzu pe Cliff ridicându-și uimit sprâncenele.

– Trebuie să fi înțeles greșit. Cine a vorbit despre a face dragoste?

– Este ceea ce s-a întâmplat în poiană, sau ai uitat?

– Nu. Dar era perfect normal...

– În cazul acesta, i-o întoarse ea, înăbușindu-și emoțiile care urcau în ea, poate că nu sunt complet normală.

Se simțea nervoasă, vulnerabilă și jalnică. Privirea lui Cliff o apăsă îngrozitor. Neavând poftă de mâncare, nu putea să-și găsească refugiu în îndeplinirea gesturilor zilnice și simple.

– Gretchen, spuse el în fine, cu vocea atât de scăzută încât abia îl auzi, ți-ai bătut joc de mine în timpul ultimilor trei zile? Nu. M-ai folosit? Bineînțeles că nu. Deci, n-ai nimic să regreti.

El privi emoțiile care se oglindeau pe fața lui Gretchen ca tot atâtea umbre fugitive.

– Atunci să nu mai vorbim despre asta, sugeră el blând. Să discutăm mai degrabă despre acum. În legătură cu acest Jack... începu el cu ezitare. Lucrezi pentru el?

Gretchen tresări.

– Nu.
– Și totuși, scrii un raport pentru el.
– Societatea lui a comandat societății mele un studiu de fezabilitate în legătură cu o uzină chimică pentru care el desenează planurile, explică ea.

– O uzină chimică? Este o antiteză a aerului curat și vieții în stare sălbatică.

– Nu neapărat.

El spusese „antiteză“. Acest cuvânt trăda o anumită erudiție.

– Ești cultivat? Întrebă ea spontan, regretând imediat bizareria întrebării ei.

– Am citit câteva cărți, într-adevăr, răspunse el cu umor.

Ea își plecă ochii, simțindu-se deodată ridicolă.

– Nu mi-e foame, Cliff... îmi pare rău.

– Nu trebuie. Vrei să cer nota?

Cum ea încuviință cu un semn din cap, el făcu semn chelnerului care se neliniștea de starea sănătății lui Gretchen văzând că nu se atinsese de mâncare. Încurcată, îl asigură că suferea de o indispoziție trecătoare și Cliff plăti nota cu o carte de credit.

Exceptând momentele când trebuia să-i indice drumul, Gretchen păstră tăcerea pe tot parcursul drumului de întoarcere. Nu reușea să alunge multitudinea de amintiri din poiană care apăreau pe nepusă masă în orice moment.

Când ajunseră în fine să vadă casa, Cliff își îndreptă mașina pe alee și opri motorul.

– Nu! strigă Gretchen aproape imediat.

– Nu, ce?

– Nu poți intra.

– Cum vei vrea. Putem să vorbim aici.

Degetele lui îi prinseră bărbia și o obligă să-l privească. Luna le lumina fețele cu un halo argintiu.

– Explică-mi, Gretchen. Aveam impresia că îți plăcea cu mine, în Apalași.

– Asta este sigur, reuși ea să articuleze, tremurând deodată când simți mâna lui căutând-o pe a ei. Dar eu... eu abia te cunoșteam.

– Știu. Avem mult timp de recuperat. Spune-mi, Gretchen, urmă el pe un ton mângâietor. Mai ești încă legată de acel Jack?

– Nu, mărturisi ea cu sinceritate, reproșându-i în sinea ei că o adusese în situația să răspundă unei întrebări atât de personale. Cliff, încheie ea contrariată, n-ai nici un drept să-mi pui întrebări despre viața mea.

– De ce? Să uităm ce s-a întâmplat între noi ține de obsesie, la tine. În ceea ce mă privește, dacă trebuie să mă bat, am dreptul să știu împotriva cui și a ce.

– Este absurd, Cliff. Ne-am înșelat...

– Dacă unul dintre noi doi s-ar fi servit de celălalt, înțelegeam reticențele tale.

Cum ea păstra tăcerea, el ridică din umeri.

– Atunci, dacă am greșit procedând astfel, trebuie să reparăm aceste greșeli, Gretchen.

Aplecându-se peste maneta schimbătorului de viteze, îi atinse ușor buzele, atât de blând încât n-avu curajul să-l respingă. Apoi îi prinse mâna și i-o puse pe obrazul său.

Moliciunea pielii lui Cliff o umplu de mirare. Își aminti de barba crescută, aspră sub degetele ei. Era oare același bărbat care înota gol la soare?

De ce ar fi diferit? Împinsă de curiozitate, degetele ei nu rezistară dorinței de a mai întârzia câteva clipe pe această față netedă.

- Voi fi aici la prima oră mâine dimineată, murmură el.
- De ce s-o faci?
- Să iau micul dejun cu tine, la naiba!
- Nu pot să te văd mâine. Am de lucru.
- Și eu la fel, răspunse el. Dacă sunt aici la ora opt, înainte de nouă vom fi deja la lucru.

Aplecându-se din nou, depuse un sărut pe buzele ei.

- Noapte bună, Gretchen, murmură el.

Uluită, își adună ultimele forțe pentru a coborî din mașină. Cu un pas nesigur, urcă aleea, întoarse cheia în broască și închise ușa cu un pocnet sec în spatele ei.

Nu începu să respire normal decât atunci când auzi un zgomot de motor care se îndepărta.

Capitolul 7

Soneria sună exact la ora opt a doua zi dimineată. Toată noaptea, somnul fugise de Gretchen și se trezise cu o oră mai devreme decât de obicei. După un duș rapid, îmbrăcase un pantalon de bumbac gălbui și un pulover negru cu guler deschis. Ziua promitea să fie toridă și își împletise prudentă părul.

Inspirând profund ca să prindă curaj, lăsă jurnalul pe care-l citea și se duse să deschidă.

El stătea în prag, aparent tot atât de destins pe cât era ea de nervoasă. Proaspăt ras, cu părul încă umed de la duș, purta un pantalon de pânză bej și o cămașă albastră care-i puneă în valoare strălucirea privirii.

– Bună, frumoasă necunoscută, o salută el.

Gretchen îl observă câteva clipe, aproape speriată la ideea de a-l invita să intre. El era simbolul viu al reușitei, al farmecului și al inteligenței.

– Vorbeam serios, ieri seară, au fost primele cuvinte pe care ea le pronunță.

Privirea lui Cliff se întunecă.

– Ai spus multe lucruri, ieri seară, remarcă el.

– Le credeam pe toate. În special că am de lucru astăzi. Dacă-ți imaginezi că voi pregăti micul dejun...

– Nu-i nevoie. Contam să te duc într-o cafenea, bineînțeles. Ne vom apuca de lucru imediat după aceea.

Gretchen n-avea forța să se lupte. Docilă, se duse să-și caute geanta și își verifică pentru ultima dată înfățișarea în oglindă înainte de a-l ajunge din urmă. Această grijă asupra înfățișării ei nu era oare ciudată din partea cuiva care pretindea că nu mai vrea să audă vorbindu-se despre Cliff Powell?

Alungând aceste gânduri tulburătoare, își concentrează reflecțiile asupra situației prezente. Despre ce lucru voia să vorbească în ceea ce-l privea?

Pradă incertitudinii, încuie ușa casei cu cheia și merse până la mașina lui Cliff. Fără să-l aștepte, deschise portiera pasagerului și se lăsă să cadă pe scaunul scund cu o expresie îmbufnată. Cliff nu păru să observe nimic și-și puse o pereche de ochelari de soare înainte de a porni motorul.

– Unde mergem? întrebă el când ajunseră la prima intersecție.

– Îmi este egal, răspunse ea cu o ridicare de umeri. Nu mi-e foame.

El continuă să ruleze drept înainte până în momentul când reperă o cafenea fără pretenții pe marginea drumului. Când

întoarce privirea interogativă spre vecina sa, ea se mulțumi să ridice din nou din umeri cu indiferență.

În interior, sala era climatizată și Gretchen tremura ușor în timp ce chelnerița îi conducea până la o masă. Ea umplu două cești cu cafea și-i lăsă să consulte meniul.

Nu schimbă nici un cuvânt până la întoarcerea chelneriței venită să ia comanda. Cliff ceru o omletă și ea un bol de cereale.

– Numai atât? se neliniști el.

– Ți-am spus că nu mi-e foame.

– Din cauza mea?

– Cu siguranță, nu.

El zâmbi.

– Este un semn bun.

– Pentru Dumnezeu, nu lua în derâdere tot ce spun. Sunt serioasă.

– Știu bine că în sinea ta crezi că este suficient să fii dezagreabilă cu mine ca să mă faci să fug. Dar nu conta pe asta.

Farfuriile lor au fost aduse pe masă și Gretchen se uită cu o privire posomorâtă la laptele cu cereale. Dinspre partea lui, Cliff începu cu poftă omleta lui. Văzând că se ospăta, și-l imaginează într-unul din restaurantele la modă din New York, în compania unei femei frumoase cu un elegant portțigaret de sidef.

– New York, murmură ea.

Această remarcă abruptă îl surprinse.

– Poftim?

– Locuiești într-adevăr la New York?

– Da.

– Niciodată n-aș fi ghicit. Iubești atât de mult natura.

– Unii newyorkezi ți-ar răspunde că acest oraș este o junglă, remarcă el. Mie îmi place la New York. Dar voi pleca de fiecare dată când pot cu cortul. Aș fi putut alege să trăiesc sub un copac și să mă duc uneori la New York, dar recunosc că acest aranjament este lipsit de realism.

– Ai crescut acolo?

Fără s-o slăbească din ochi, se sprijini confortabil de spătarul scaunului, mulțumit de interesul pe care i-l arăta.

– N-am crescut nicăieri în mod special. Când eram copil, mă mutam foarte des. M-am născut la Topeka. După moartea tatălui meu, mama și cu mine am plecat în Minnesota, unde era familia ei. S-a recăsătorit și am petrecut câteva luni la Dallas, apoi la Worcester. Mi-am făcut studiile în Pennsylvania și apoi am petrecut un an în Vietnam. De atunci, locuiesc la New York.

– Ai dus o viață de vagabond...

– Poate pentru acest motiv îmi plac excursiile. În tot cazul, pentru a termina această scurtă poveste a vieții mele, dacă n-aș fi fost în Vietnam, aș fi făcut probabil studii de medicină. Din fericire, am scăpat de asta!

Gretchen își aminti cu câtă grijă se ocupase de piciorul ei în Apalași.

– Ai fi fost totuși un medic excelent, observă ea.

După ce-i adresase un zâmbet, el înghiți restul de cafea și-i făcu semn chelneriței să-i aducă nota.

– Nu cred. Mi-ar fi lipsit aerul, închis într-un cabinet medical.

Gretchen medita încă asupra informațiilor pe care Cliff i le relatase când părăsira cafeneaua. Căldura care domnea afară îi sufocă și ea se bucură să revină acasă în mașina decapotabilă.

Pe șoseaua națională, Cliff luă direcția spre vest.

– Ai greșit sensul, strigă Gretchen, cuvintele ei fiind purtate de vânt.

Ignorând remarca ei, el continuă să ruleze. Curând, Gretchen înțepeni, neliniștită de soarta raportului ei. Unde o ducea oare?

La ieșirea din Stratford, el se angajă pe Șoseaua 1. I-au trebuit câteva minute lui Gretchen ca să realizeze că el se orienta perfect și că regiunea nu-i era necunoscută. El sfârși prin a intra în parcare de la Sporting, un mare magazin de sport de unde ea își cumpăraseră cortul acum câțiva ani.

De ce naiba voia Cliff să facă acum cumpărături? Ea își încruntă sprâncenele aruncând o privire la ceas. Magazinul nu se deschidea decât peste douăzeci de minute, timp prețios de care ar fi putut să profite pentru a înainta cu redactarea raportului ei.

Cu buzele strânse de furie, îl urmă totuși pe Cliff până la intrarea în magazin. În interior, vânzătoarele se pregăteau să deschidă. Cliff bătă în ușa cu geam cu o cheie.

O tânără femeie se apropie și acționează sistemul manual de deschidere a ușilor.

– Îmi pare rău domnule, dar magazinul nu se deschide decât la ora nouă și jumătate.

– Am întâlnire cu Mitch Neubold.

– Dați-mi numele dumneavoastră, mă duc să-l anunț.

– Cliff Powell, se prezentă el.

Ochii tinerei femei se măriră de uimire.

– Cliff Powell? repetă ea.

El confirmă cu o scurtă clătinare din cap.

– Vă rog, domnule Powell. Intrați. Mă duc imediat să-l caut pe director.

Ce însemna oare atitudinea tinerei vânzătoare? Cliff era deci un client atât de important? Fără să pară că remarcă surpriza ei, el se apropie de un raion și îndreptă mașinal o rachetă de tenis prost agățată. În acel moment, un bărbat de vârstă medie cu un început de chelie veni să-l întâmpine, cu mâna întinsă.

– Cliff! ai venit mai devreme!

El se întoarce ca să-l salute pe noul venit cu un zâmbet.

– Bună ziua, Mitch. Sper că nu te superi, dar trebuie s-o duc pe prietena mea la biroul ei, și am avansat puțin ora întâlnirii noastre. Gretchen Sprague, iată-l pe Mitch Neubold.

Bărbatul de vreo cincizeci de ani strânse cu căldură mâna tinerei femei.

– Cliff, ai putea să mă urmezi în biroul meu? Nu eram sigur ce dorești să iei.

Cliff se întoarce surâzând spre Gretchen.

– Cinci minute, promise el înainte de a-l urma pe director în spatele magazinului.

Total uluită, îl revăzu câteva minute mai târziu cu un teanc gros de hârtii.

– Sunt gata, spuse el cu un zâmbet.

Urmat de o Gretchen uluită, ieși din magazin și se îndreptă cu pași vioi spre mașina lui. Cu ochi mari, îl privi cum se instalează la volan. Când luă drumul de întoarcere, Gretchen îi puse întrebarea care-i stătea pe buze:

– Ești contabil? întrebă ea.

– Nu.

Descurajată, păstră câteva clipe de tăcere, apoi decise să-și încerce norocul încă o dată.

– Lucrezi pentru acest lanț de magazine?

– Sunt proprietarul lui, răspunse el ca și cum era vorba de lucrul cel mai fireasc din lume.

– Nu te cred, spuse ea cu un aer încăpățânat.

El îi aruncă o privire amuzată.

– Bănuiesc că m-ai luat drept un Tarzan analfabet, râse el ironic.

Cu obraji în flăcări, ea se întoarse. Desigur, făcuse presupunerile cele mai fantastice în privința lui. Riscă o privire rapidă asupra profilului lui. Vântul îi arunca părul înapoi, degajându-i fața tăbăcită de soare. Înțelese cu consternare că supozițiile ei cu privire la el erau departe de a fi corecte. Acum era evident: Cliff era un om de afaceri în culmea reușitei. De ce își pierdea timpul și energia cu ea?

Răspunsul veni cu ușurință. De altfel, nu se ascunsese: considera că petrecuse câteva „zile minunate” cu ea în Maine. Ceea ce înțelegea prin „zile minunate” nu lăsa nici o îndoială. Că ea exprima unele reticențe trebuia să crească interesul jocului, pentru acest bărbat cu siguranță obișnuit să nu i se opună nici o rezistență.

– La ce te gândești? se interesă el.

Ea caută cu disperare ce să răspundă.

– Mi-am cumpărat cortul dintr-un magazin Sporting. Îmi amintesc că nu era ieftin. Atenție, trebuie s-o iei la dreapta.

Cliff încetini și se angajă pe breteaua de ieșire.

– Prețurile noastre sunt absolut rezonabile pentru calitatea mărfurilor pe care le vindem, replică el.

Un stop obligându-l să oprească, se întoarse spre Gretchen.

– Tocmai, ceva m-a intrigat în legătură cu cortul tău. Era vizibil nefolosit și totuși nu este un model recent.

Ea clătină din cap.

– L-am cumpărat acum doi ani. Trebuia să merg în excursie, dar destinul a hotărât altfel și nu l-am folosit imediat...

Când la începutul legăturii lor, îi propusese lui Jack o excursie în Florida, el pufnise în râs și refuzase cu tărie s-o însoțească în această excursie. În loc de asta, o dusesese să petreacă o săptămână în luxosul iaht-club din Cape Code și cortul fusese expulzat în fundul unui dulap cu valize.

Cliff simți că era preferabil să nu continue pe această cale.

Peste zece minute, ieșeau din ascensor la ultimul etaj al imobilului aproape pustiu care adăpostea Urban Designs. Gretchen îl precedă pe Cliff până la biroul ei personal. Deschise ușa, răsuci comutatorul și-l invită să intre.

– Fără fereastră? observă el, cu sprâncenele încruntate.

– A fost singurul birou disponibil când am fost angajată.

Cliff își continuă inspecția, oprindu-se în fața fotografiilor agățate pe peretele din fața biroului ei. Se apropie pentru a le examina mai de aproape.

– Au fost făcute în Yosemite, explică ea. De fratele meu Steve, în timpul ultimei noastre excursii înainte de căsătoria lui. Micul lac este frumos, nu-i așa?

– Foarte frumos, încuviință Cliff.

Întorcându-se spre ea, îi adresează un zâmbet enigmatic.

– Dar cunosc altul și mai atrăgător...

Această aluzie o făcu să roșească.

– Am de lucru, spuse ea încet, pentru a se îndepărta de acest subiect delicat.

– Unde te vei instala?

– În fața calculatorului.

– Atunci, eu iau biroul.

Ea îl privi lung, căutând cu disperare cum să scape de el, apoi, renunță foarte repede. Sarcina era supraomenească. Cu o ridicare din umeri, părăsi camera ca să meargă să branșeze imprimanta centrală în biroul vecin. La întoarcere, îl găsi concentrat asupra lecturii actelor pe care i le încredințase directorul de la Sporting. Fără să se ocupe de el, se adânci în propriul său lucru.

La început, întâmpină mari dificultăți să se concentreze. Degeaba îi întorsese spatele, el umplea biroul cu prezența lui formidabilă. Își imagina fără greutate, lungile lui picioare încrucișate sub masa de lucru, umerii largi aplecați asupra documentelor, parfumul discret al loțiunii lui după ras. Și mai ales, își închipuia mâinile lui, degetele coborând de-a lungul coloanelor interminabile de cifre... acest corp care făcuse să nască în ea senzații noi și tulburătoare.

Cu prețul unui imens efort, reuși să-și potolească bătăile inimii. Apoi, încetul cu încetul, uită complet de Cliff. Redactă

prima parte a raportului înainte de a se cufunda în examinarea fotografiei aeriene a locului, imaginându-și traseul unui drum posibil între șoseaua principală și amplasamentul clădirilor uzinei. Primul ei obiectiv era să salveze un număr cât mai mare de copaci de o moarte sigură.

Revenind fără încetare la raportul geologic, evaluă mai multe posibilități. La capătul unui lung moment, fața ei se luminează brusc; construind un drum gudronat între cele două puncte, distanța între șoseaua națională și locul respectiv se reducea aproape la jumătate! Avea soluția! Nu mai rămânea decât să-l convingă pe Jim Conklin și compania lui că era prezumțioasă să spera o reducere a prețurilor speculând lemnul...

Deodată, simți mâinile lui Cliff pe umerii ei, masându-i încet. Închizând ochii, își aminti de acea seară când, după ce trăiseră momente de plăcere intensă, el făcuse aceleași gesturi, surprinzând-o în mijlocul preparării cinei. Cât de ireal i se părușe acel moment!

Deschizând repede ochii, se mișcă pe scaun, scăpând de presiunea dulce a mâinilor lui Cliff.

– La ce lucrezi? întrebă el, rupând tăcerea.

– Încerc să găsesc un mod de a salva câțiva copaci, răspunse ea.

– Mi se pare o sarcină nobilă, observă el. Dar după părerea mea, pentru o sâmbătă ai făcut destul, adăugă el arătându-i lui Gretchen elegantul lui ceas de aur.

Ora trei și jumătate! Nu-și credea ochilor. Oricum, judecând după teancul de hârtii scrise care se îngrămădeau în

fața ei, efectuase majoritatea lucrului pe care și-l propusese. O să-i fie foarte ușor să încheie luni dimineată și să dactilografieze raportul după-amiază.

O problemă se puna, totuși: Cliff. Era dator să fie cinstită cu el și să-i vorbească fără ocol. Având aranjată munca ei, se întoarse spre el.

– Ascultă, Cliff, nu știu care sunt planurile tale pentru astăzi, dar sper că nu contezi pe mine.

– Tocmai că da.

Prinzând-o de cot, îi întinse poșeta și o conduse spre ușă. Înfuriată de manierele lui autoritare, dar neștiind cum să se apere, întoarse cheia în broască și se îndreptă, cu capul sus, spre ascensor. Când cabina îi ducea spre parterul imobilului, își adună curajul și se întoarse spre el.

– Cine îți spune că sunt liberă astă-seară?

– Dacă nu ești, eliberează-te, răspunse el simplu.

– Ce încerci să dovedești, tratându-mă astfel? întrebă ea în pragul isteriei.

Cliff rămânea calm, ceea ce sporea furia ei.

– Crezi într-adevăr că acele câteva momente merită osteneala să faci presiuni asupra mea? adăugă ea iritată.

– Calm, G.S. Pentru început, nu am intenția să te forțez la ceva.

– Tocmai, care sunt intențiile tale?

Auzindu-se punând această întrebare, îi venea să intre în pământ. Vorbea ca femeia posesivă cum o acuzase Jack că este, implorându-l aproape să-și ia un angajament care era sigură că nu-l dorea din partea lui Cliff, deoarece i-ar reaminti mereu această perioadă din viața ei când își pierduse judecata și se aruncase în brațele primului venit.

Spațiul închis al ascensorului deveni insuportabil și când ușile se deschiseră se repezi afară și alergă spre stradă. Lui Cliff nu-i fu greu s-o ajungă din urmă. Prinzându-i încheietura mâinii, o obligă doar să-i facă față.

– Gretchen, spuse el simplu.

Descumpănită de blândețea vocii lui, se destinse imediat. Privirea ei trecu prin ușile de sticlă și privi un timp circulația de pe această stradă animată din New Haven, în timp ce, treptat, calmul îi revenea.

– Gretchen, vrei într-adevăr să vorbim de intenții, acum?

– Nu, deloc, răspunse ea într-un suflu.

El rămase gânditor câteva secunde, apoi îi luă mâna.

– Să plecăm.

Drumul de întoarcere spre casa lui Gretchen se petrecu în tăcerea cea mai completă. Când mașina încetini în fine și se opri de-a lungul trotuarului, Gretchen sări afară și trânti portiera în spatele ei.

– Nu-mi pasă ce vei spune, acum voi alerga.

– Unde?

– Pe plajă. Zece kilometri.

– Foarte bine. Mă voi întoarce într-o oră.

– Eu nu. Alerg încet.

– O oră și jumătate, atunci.

Așa cum promisese, reveni după o oră și jumătate. Gretchen abia își termina dușul când auzi soneria. Neîndrăznind să se prezinte în fața lui în halat, își luă timp să îmbrace o pereche de blugi și un tricou vărgat înainte să meargă să deschidă.

Cliff intră fluierând vesel, cu o pungă mare de băcănie în mână.

— Atunci? întrebă el. Cum a fost?

— S-a făcut foarte cald.

În realitate, toate gândurile ei fuseseră acaparate de bărbatul care stătea în fața ei. Trebuise să se încline în fața evidenței: o parte din ea însăși se simțea mult mai atrasă de el decât și-ar fi imaginat că este posibil, în timp ce cealaltă parte refuza să uite că nu venise până la ea decât pentru a continua scurta lor legătură.

Ea nu putea să-l condamne, nici să-l urască. Dimpotrivă, era flatăată de eforturile pe care le făcea ca s-o cucerească. Când își amintea de cutezanța de care dăduse dovadă chestionându-l în legătură cu intențiile lui, roșea de jenă. La urma urmei, cine exercita cea mai mare presiune asupra ei dacă nu ea însăși?

Se angaja într-o bătălie feroce, o parte din ființa ei luptând pentru a păstra valorile de care rămăsese atașată toată viața, iar cealaltă parte încercând să se elibereze de această constrângere pentru a învăța să-l cunoască pe Cliff, să-i dea o șansă.

Obiectul acestui conflict de nerezolvat intră în bucătărie, foarte în largul lui.

— Să vedem, declară el, deschizând dulapurile și sertarele ca la el acasă. Ne trebuie două farfurii, două pahare, servetele...

— Pentru ce?

— Plecăm la picnic pe malul mării. Ah, să nu uităm o cuvertură sau un prosop de plajă, cum vrei.

– Plaja municipală se închide la ora cinci, îl informă Gretchen.

Trebuia mai mult ca să-l descumpănească.

– Sunt sigur că poliția are treburi mai importante de făcut decât să aresteze două persoane tinere inocente făcând un picnic în afara orelor reglementare, obiectă el, punând pe masă diverse obiecte cu care voia să umple coșul.

Descurajată, ea ieși din bucătărie și se duse să caute pătura pe care el o cerea. De ce nu reacționa? De ce se lăsa manipulată astfel? Pentru că nu găsea nici un mijloc să se debaraseze de el? Sau pentru că era hipnotizată de ochii lui atât de albaștri?

Cu un geamăt atestând neputința, scoase o cuvertură din dulap și reveni în bucătărie.

Puțin după aceea, se opreau în fața unui grilaj care interzicea accesul pe plajă. Nicidecum descurajat, Cliff o ajută pe Gretchen să-l sară, apoi o conduse de mână. El alege un loc la adăpost de priviri, pentru a întinde cuvertura și a aranja picnicul. Gretchen descoperi uimită conținutul pungii lui de băcănie: o sticlă cu vin de Moselle, rulouri de șuncă, un sortiment de brânză și de biscuiți, mere roșii și prăjituri.

Un timp, tăcerea n-a fost tulburată decât de zgomotul valurilor izbite de stâncă și de strigătul păsărilor. Amândoi întorceau privirea spre apă, răcorită de briza marină. Pe măsură ce ronțăia biscuiții și brânza pe care i le întindea Cliff, Gretchen simți cum slăbește tensiunea care sălăjluia în ea.

– Cum ai devenit inginer? întrebă el deodată.

– Eram bună la matematică și voiam să fac o meserie prin intermediul căreia să-mi pot pune semnătura pe lumea care mă înconjura.

El zâmbi.

– Este o profesiune destul de neobișnuită pentru o femeie. Trebuie să ai un anumit curaj ca s-o practici.

– De acum în vreo zece ani, nu voi mai fi o excepție.

– Peste zece ani, poate vor fi mult mai multe femei care să nu se teamă să plece singure în excursii, adăugă Cliff.

Gretchen se întoarce spre el. Silueta lui se decupa pe cerul palid pe care noaptea îl învăluia treptat.

– Cliff... îmi pare rău că am fost atât de... dezagreabilă cu tine. Tu nu ești răspunzător, n-ai făcut nimic ca să meriți ostilitatea mea, dar... Ceea ce s-a întâmplat între noi lângă micul lac este... a fost o nebunie.

– Nu există nici o legătură cu nebunia în faptul că două ființe omeneste răspund la chemarea naturii, Gretchen. Și nici nu este nimic rău în asta. Ceea ce s-a petrecut între noi a fost frumos, perfect.

O adiere de vânt sufla în părul lui Gretchen și, incapabil de a rezista, Cliff întinse mâna pentru a mângâia buclele ei încurcate.

– Ești la fel de frumoasă ca în amintirea mea, murmură el. Îți mulțumesc că nu ți-ai strâns părul, astă-seară...

Fu cât pe ce să-i spună că nu-l lăsase liber pe umeri cu intenția să-i placă lui. Dar cum degetele lui continuau să se joace cu buclele ei castaniu-roșcate, nu găsi curajul să-l contrazică.

Deodată, în momentul când se aștepta cel mai puțin, Cliff îi atinse ușor buzele. Această mângâiere furișă înfrânse rezistența ei și, toropită, se întinse pe cuvertură cu un mic geamăt tânguitor.

Un sărut pasionat îi reuni, trezind amintiri fierbinți care-i transportară spre marginea micului lac de munte, la sute de kilometri de acolo. Deodată, nimic nu mai avu importanță decât să regăsească plăcerea împărtășită acum o lună.

Gretchen își strecură degetele în coama lui deasă, strângându-l spre ea. În brațele lui, se simțea transportată într-o altă lume unde totul devenea posibil.

Smulgându-se câteva clipe din dulceața buzelor ei, el se retrase ca s-o privească.

– Gretchen, murmură el, nu este nimic rău în ceea ce simțim unul pentru altul, nu înțelegeți?

Tulburarea ei era prea mare ca să-i răspundă. Cu timiditate, își apropie buzele de ale lui, simțind primii fiori ai dorinței. Corpul nu-i mai aparținea, oferindu-i mutește lui Cliff secretele ei cele mai dulci și mai intime. Acest cadou instinctiv și spontan o copleșea de fericire. Încet, mâna lui îi părăsi fața ca să coboare în lungul gâtului ei, să-i mângâie arcul delicat al pieptului. Apoi, palma lui cuprinse conturul sânelor ei fremătător, în timp ce degetul îi mângâia sfârscul întărit.

– Sunt Cliff, Gretchen, spuse el într-un suflu. Spune-mi numele. Suntem persoane reale, aici la New Haven. Gretchen, spune-mi numele tău.

Aici, acum...

Deschizând brusc pleoapele, ea văzu în ochii lui reflectarea femeii voluptuoase care devenise în câteva clipe și-i fu teamă.

– Nu, gemu ea slab, încercând să scape de magnetismul privirii lui.

Un protest surd îi scăpă lui Cliff. Cu prețul unui mare efort, încerca să-și calmeze bătăile inimii și să domine dorința care-l înflăcăra.

– Pentru Dumnezeu, Gretchen, explică-mi ce simți. Vreau să înțeleg...

Un sentiment de panică intensă accelerează respirația tinerei femei și în expresia ei se citea confuzia extremă de care era cuprinsă.

– Tu nu știi cine sunt eu, bâigui ea.

– Atunci, spune-mi tu, îi ceru el, amărăciunea alterându-i vocea. Nu sunt destul de bun pentru tine, așa-i? În viața reală, nu corespund ideilor pe care ți le faci despre un companion? În Maine, era o altă poveste. A trebuit să te mulțumești cu cel care trecea pe acolo, nu-i așa?

O furie de nedescris puse stăpânire pe ea. Împingându-l violent, se ridică dintr-o săritură și începu să alerge. El o ajunse în câteva clipe și-i prinse încheieturile.

– Lasă-mă! strigă ea orbește.

– Gretchen! Sunt eu nebun? Am visat ce s-a petrecut între noi? Ce s-a petrecut lângă lac?

O imensă oboseală o apăsă și simți furia scăzând ca valurile de mare în retragere.

– Nu, Cliff, suspină ea. Eu... sunt nedreaptă cu tine. Înțeleg că-ți faci anumite idei cu privire la mine, dar...

Privirea ei se pierdu în depărtare, refuzând să vadă decepția și suferința care se reflectau pe fața prietenului ei.

– Poate ar fi mai bine să pleci, spuse ea în cele din urmă.
– Voi pleca, fiindcă asta dorești, spuse el după o lungă tăcere. Dar voi reveni mâine.

Cât timp îi va rezista oare? Cât timp va reuși să se domine?
Încet, se întoarseră la locul picnicului, strânsesă resturile de mâncare și strânsesă pătura înainte de a lua drumul de întoarcere.

– Cât intenționezi să rămâi în regiune? întrebă Gretchen cu o voce tremurată, atunci când intrau în casă.

– Atât cât va trebui.

Deodată, ceva se răsturnă în ea, ca un baraj cedând sub presiunea prea mare a apei. Acest foc care ardea în ei nu va muri decât după plecarea definitivă a lui Cliff. Nu exista decât un mijloc să-l stingă.

În tăcere, îl luă de mână, și-l antrenă spre cameră.

– Să sfârșim, Cliff, spuse ea cu un ton jalnic. Dacă asta este ceea ce vrei, dacă ăsta-i motivul pentru care ai făcut călătoria până aici, atunci mă supun voinței tale. După aceea, vei pleca. Nu pot lupta contra ta, Cliff...

Se lăsă să cadă pe saltea și-și acoperi fața cu mâinile. Cliff rămase pe prag mult timp, îngrozit. Minute lungi, privi fix umerii lui Gretchen care se scuturau de plâns din când în când. Apoi se întoarse și ieși din casă.

Capitolul 8

El plecase. După evenimentele din ajun, cum putea să fie altfel? Privirea lui Gretchen se întoarse către fereastra fără perdele prin care razele soarelui matinal intra în valuri. Cearșaful se înfășurase în jurul gleznelor ei, atestând noaptea agitată care se sfârșea.

Ce nebunie pusese stăpânire pe mintea ei? Cliff nu răspunsese, bineînțeles, invitației ei. Era mult prea sensibil și cinstit pentru a abuza de un moment de slăbiciune din partea ei. Prin urmare, optase pentru singura soluție care i se oferea: să plece, să părăsească New Haven, s-o uite.

Aruncă o privire grăbită deșteptătorului electric pus pe jos lângă perna ei. Ora zece. Frântă de oboseală, se întinse îndelung și se ridică. Avea doar forța de a merge să-și caute ziarul de duminică în cutia poștală. Reprimându-și un căscat, deschise ușa de la intrare. Ochii ei se măriră de uimire.

Cliff era așezat pe prima treaptă a peronului și citea pagina sporturilor. Ridică încet capul, ochii lui pătrunzători schițând ca un pictor conturul siluetei ei care se vedea prin materialul fin al cămășii de noapte.

– Bună, G.S.

– Oh Dumnezeule, gemu ea, ce faci aici?

Drept răspuns, el reuni foile risipite ale jurnalului și se ridică. Trecând prin fața ei, intră în casă și se duse să pună ziarul pe masa din bucătărie.

– Mor de foame, declară el.

În frigider, găsi o portocală pe care o decoji metodic deasupra coșului de gunoi.

– Cliff, te-am invitat oare să iei această portocală?

– Destinde-te, G.S....

– Destinde-te, calmează-te! Când vei înceta să mă sfătuiști să-mi schimb personalitatea?

– În loc să bombăni, ce-ar fi să te ocupi mai curând de cafea? spuse el întinzându-i un sfert de portocală.

Ignorându-l cu îngâmfare, ea scoase filtrul de cafea dintr-un sertar și-l plasă la locul lui. Sprijinită de masă cu brațele încrucișate la piept, îl privi savurând portocala.

– Am planuri pentru azi, declară ea. Va trebui să pleci.

– Ce fel de planuri? Un bal costumat pe tema cămășii de noapte?

Ieșind în fugă din bucătărie, alergă să se închidă în camera ei, își puse un capot în ciuda căldurii și se întoarse în bucătărie.

Îl găsi pe cale să umple două boluri cu cereale.

– Cliff, există un restaurant nu departe de aici, observă ea pe un ton aspru. Servesc acolo omlete excelente...

– Mulțumesc, dar prefer compania ta.

El luă cele două boluri și le duse în salon. Ea îl urmă fără tragere de inimă și se instalează alături de el pe pernele aranjate pe jos. Cu o expresie furioasă, își vârâ limba în bolul cu cereale și o duse la gură. Mâncară fără să schimbe un singur cuvânt. Când terminară, Cliff își puse bolul alături de el și se întoarse spre Gretchen.

– M-am gândit că am putea s-o luăm de la zero, declară el.

– Să luăm ce? murmură ea pe un ton suspicios.

– Unul din noi a comis o gafă. Sau poate amândoi. Aș vrea să-mi răspunzi. Am fost eu?

Ea își puse bolul lângă al lui și privirea i se pierdu în depărtare. Răbdarea și blândețea lui Cliff erau dezarmante.

– Nu, murmură ea încet. Eu am fost. Eu sunt.

– Ce-ți reproșezi?

– Te-am lăsat... Ți-am dat...

Își înghiți nodul din gât și încercă să-și pună ordine în gânduri. Adunându-și curajul, se întoarse spre el.

– Cliff, nu știu ce crezi despre mine după felul cum m-am comportat cu tine. Nu-ți port pică pentru că te-ai înșelat în privința mea, dar eu...

– Te-ar supăra să vorbești mai clar? i-o tăie Cliff.

Ea inspiră adânc și încercă să formeze o frază coerentă.

– De ce... de ce mă urmărești astfel, Cliff? New Yorkul nu duce lipsă de femei interesante...

Cliff își plimbă privirea peste fața proaspătă și inocentă a lui Gretchen, peste buzele tremurânde și ochii încetoșați de lacrimi.

– N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să-ți semene, Gretchen, răspunse el cu o blândețe intensă. De ce mă respingi cu atâta înverșunare?

Ea închise ochii. Cliff părea sincer. Dar asta nu ștergea vinovăția pe care i-o provoca purtarea ei smintită. Nici un singur moment nu se gândise la el, preferase să fie iresponsabilă, irațională, să nu se gândească la nimic. Acum, cum să-i explice cum era ea cu adevărat?

– Bărbatul cu care trăiam, Cliff... începu ea, era primul pe care l-am iubit vreodată.

O scurtă tăcere urmă după această mărturisire. Privirea lui Cliff alunecă de la față la corpul ei ghemuit într-o poză defensivă pe pernă.

– M-am purtat ca o femeie liberă și modernă în căutarea plăcerii. Dar dacă n-am putut să-ți spun numele meu, este pentru că mă temeam că făcând-o, să-mi regăsesc personalitatea fățarnică și temătoare, ceea ce voiam să evit cu orice preț.

Își ridică timid ochii spre el.

– Te-am dorit foarte mult, Cliff. Din primul moment. Asta nu-mi semăna, dar nu puteam nega această atracție irezistibilă.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei și se întoarse, stânjenită. Cliff își mângâia gânditor bărbia.

– Pe scurt, sunt al doilea bărbat din viața ta și îți plăceam într-atât încât să te fac să uiți principiile tale cele mai dragi.

– Eram altcineva, Cliff...

El continua să-i cerceteze atent fața și zâmbetul lui căpătă o notă de tristețe nesfârșită.

– Te-am decepționat? întrebă el în fine.

– Să mă decepționezi?

– Ești neexperimentată, Gretchen. Poate credeai că va fi altfel...

– Ai înțeles greșit, Cliff. Numai că, intri din nou în viața mea, găsind firesc să continui ca și cum nu s-a întâmplat nimic... Eu nu iau lucrurile ușor.

– Niciodată n-am crezut asta, Gretchen. Te credeam mai... emancipată, recunosc. Dar nu te-am considerat niciodată superficială.

Aplecându-se spre ea, își cufundă ochii albaștri într-ai ei.

– Gretchen, ceea ce s-a întâmplat în Maine a fost atât de extraordinar încât mi-a fost greu să nu cred într-un miracol. Nu mă puteam hotărî să alung acele câteva zile în trecut și să le uit. Iată de ce am avut îndrăzneala să răscolesc în lucrurile tale. Nu voiam să te pierd.

Ea scutură din cap.

– Cliff, nu înțelegi, Jack a fost primul. Dar când mi-a cerut să mă duc să trăiesc cu el, eu...

Închise ochii, neputând să se hotărască să pronunțe cuvintele.

– Credeam că ne vom căsători. Credeam că exista un angajament profund și durabil între noi.

– Și el a rupt legătura, asta este?

– Vroia să cunoască alte femei, oftă Gretchen.

Cliff reflectă câteva clipe la dezvăluirile ei și o cută îngrijorată îi bară fruntea.

– Într-un fel, am fost revanșa ta contra lui, nu-i așa? M-ai folosit ca să uiți, sau pentru a-l readuce la tine...

– Nu! Nu-i adevărat!

El părea atât de rănit, încât un elan de compasiune o împinse spre el.

– Nu, Cliff, nu te-am folosit. Ba da, te-am folosit... se contrazise ea imediat cu un hohot de plâns în voce. Credeam că având o aventură pur fizică, fără atașament, ideile mele retrograde asupra acestor lucruri se vor schimba. Punând capăt legăturii noastre, Jack mă lăsase să înțeleg că ceva la mine nu era în ordine. Am vrut să încerc o schimbare, prin tine.

– N-am fost deci decât o experiență pentru tine, rezumă Cliff pe un ton amar.

Ea întoarse privirea, copleșită de remușcări și de rușine.

– Probabil că acum mă vei urî. Ceea ce am făcut este groaznic, dar îmi dau seama doar acum.

El se cufundă în contemplarea ferigii căreia îi șterse distrat frunzele cu vârful degetelor, expresia lui întunecată reflectând emoțiile tumultuoase care-l cuprinseseră. Mâinile lui Gretchen tremurau, bulversată de revelația pe care tocmai o avusese. Se servise de cineva și-l rănisese. Atâta cruzime și egoism o îngroziră.

Instinctiv, căută mâna lui Cliff.

– Cliff, șopti ea. Te rog să mă ierți...

Privirea lui reveni spre ea, și atunci văzu că norii care o întunecau încep să se risipească.

– Când suferi, acționezi uneori fără să te gândești și apoi regreti, murmură el, însemnând astfel că o ierta. Îl mai iubești?

– Nu, răspunse ea fără ezitare. Am încetat să-l iubesc...

... în ziua când te-am întâlnit, fu cât pe ce să adauge.

Cliff își strecură un braț în jurul taliei ei și o trase spre el. Încrezătoare, se ghemui lângă el.

– Înțeleg ce trebuie să fi simțit, murmură el. Am fost aproape căsătorit și eu.. La universitate, mă îndrăgostisem de o studentă. Făcusem planuri: urma să devin medic, și ea soție de medic.

– Ce s-a întâmplat?

El se pierdu în gânduri câteva clipe înainte de a răspunde:

– Am plecat în Vietnam ca infirmier. Acolo, am învățat lucruri care sunt greu de aplicat la existența pe care o ducem aici. Am învățat... Am învățat ce înseamnă „să supraviețuiești“, să te trezești dimineața și să descoperi că ești încă viu...

O transformare subtilă se petrecu în vocea și în atitudinea lui pe măsură ce vorbea.

– Deschideam ochii cu o fericire intensă, extatică, Gretchen, reluă el. Această fericire o regăsesc în excursie, când mă trezesc în mijlocul tihnei naturii. Atunci mă simt viu, în unison cu universul. Ceea ce se înțelege prin „întoarcere“. O întoarcere la viață, o întoarcere spre mine însumi.

Gretchen înțelegea acum răspunsul enigmatic pe care i-l dăduse în Maine.

– Ce s-a întâmplat cu logodnica ta? întrebă ea.

– Când m-am întors din Vietnam, n-a mai găsit bărbatul care plecase în urmă cu trei ani. Se aștepta ca totul să revină ca înainte. Eram incapabil de așa ceva. Știam că nu-mi voi regăsi echilibrul doar trezindu-mă sub un cer deschis și plonjând gol într-o cascadă de munte. Tu înțelegi asta, Gretchen. O știi. Am văzut-o în ochii tăi.

Gretchen înțelegea acum de ce revenise la ea. Știa că ea înțelege. Și această împărtășire de sentimente atât de profunde era ceea ce-l atrăsese până la ușa ei.

– Timp de doi ani, continuă Cliff, am călătorit purtând în spate tot ce aveam. O existență de vagabond, cum ai spus. Nimeni nu mă înțelegea, încă și mai puțin Jenny. Cum ar fi putut? Mă simțeam împins să verific în fiecare minut din existența mea dacă eram viu, cu adevărat viu.

Scoase un oftat profund.

– În cele din urmă m-am stabilit la New York, deoarece eram acolo când rezervele mele de bani se epuizaseră. Am găsit de lucru, am întâlnit câțiva prieteni și am hotărât să rămân. Trebuia să reînvăț să trăiesc în mijlocul civilizației.

Își mișcă degetele în părul lui Gretchen.

– Jenny și cu mine am încercat să ne adaptăm unul cu altul. Ne separa însă o distanță prea mare. Amândoi am suferit mult, fără să putem schimba nimic.

Se jucă gânditor câteva secunde cu o șuviță arămie.

– În acel timp, lucram într-un magazin de sport și greșelile de gestiune ale directorului m-au consternat. Atunci, am avut

ideea de a întemeia acest lanț de magazine. Meseria îmi place, la fel și viața mea. Dar uneori, când nu mai sunt în întregime sigur că sunt în viață, trebuie să mă întorc în sânul naturii, să învăț din nou că sunt o ființă vie.

Buzele lui se așezară pe vârful capului lui Gretchen.

– În timpul unei astfel de excursii, murmură el, într-o zi când am avut mult, mult noroc, am întâlnit o femeie care, presimțeam, venise pentru aceleași motive ca mine, să se piardă în munți ca să se asigure că este vie. Poate că m-ai folosit, Gretchen, dar a fost mai mult decât atât. Altfel este imposibil.

– Este adevărat, șopti ea, în acord cu gândurile ei. Altfel este imposibil.

– Atunci, iată-mă...

– Da, murmură ea. Iată-te.

Ar fi fost de prisos să mai adauge ceva. Cliff o strânse lângă el și ea își strecură brațele în jurul corpului lui. Soarele inunda camera, învăluind-o cu căldura lui. Nimic nu mai conta pentru Gretchen decât acest bărbat cu coamă aurie, poetul ei, cel care îi împărtășea secretele sufletului ei. Cliff Powell, apărut într-un vis, materializat în lumea reală.

Câte minute, sau câte ore rămaseră înlănțuiți, tandri și încrezători? Când se auzi soneria de la intrare, Gretchen pierduse noțiunea timpului. Prima ei mișcare a fost să nu răspundă. Dar în fața insistenței vizitatorului ei, trebui să se resemneze și să părăsească brațele calde ale lui Cliff.

Ruth se afla în prag, îmbrăcată în blugi cu o croială excelentă, bluză de dantelă roz și sandale cu tocuri înalte.

– Bună, Gretch, spuse ea intrând. Știu că sunt în avans, dar dacă îmi faci o cafea, îți voi vorbi despre tipul fantastic pe care l-am cunoscut la Toad's Place vineri seară. Nouăsprezece ani, Gretch, îți dai seama! Știi că după douăzeci de ani, bărbații își pierd...

Vocea i se stinse și privirea ei se aținti peste capul lui Gretchen, spre intrarea în salon. Gretchen tuși ca să-și dreagă vocea și zâmbi jenată prietenei ei.

– Hm... Ruth, îți prezint pe Cliff Powell. Cliff, Ruth Lawrence, o prietenă.

Cliff întinse mâna nou-venitei.

– Ce pierd bărbații după douăzeci de ani? întrebă el cu un aer ironic.

– Poftim?... Oh, n-are importanță. De altfel, sunt sigură că există excepții, mormăi Ruth aruncându-i lui Gretchen o privire întrebătoare.

Aceasta preferă să amâne pentru mai târziu explicațiile și o invită pe Ruth să intre. Cliff le urmă în salon, strânse bolurile de la micul dejun și le duse în bucătărie.

– Cine este? șușoti Ruth. O să-mi explici ce se întâmplă aici?

– Este o poveste lungă, oftă Gretchen. Și nu sunt în stare să ți-o spun imediat.

– Nu mă mir. Ce bărbat! Și n-are importanță dacă are peste douăzeci de ani!

– Ruth, o dojeni Gretchen, temându-se ca prietena ei să nu facă observațiile și glumele obișnuite asupra bărbaților.

Dar întoarcerea lui Cliff tăie scurt orice comentariu inoportun din partea lui Ruth.

– Gretchen, dac-ai merge să te îmbraci? îi sugeră el, ochii lui albaștri strălucind de malițiozitate. Până atunci, Ruth îmi va povesti seara ei cu acel tânăr fermecător de nouăsprezece ani.

Spre marea surpriză a lui Gretchen, Ruth roși până în vârful urechilor. Râzând pe sub mustață, îi lăsă și se îndreptă spre baie.

Răcorită de un duș cald, petrecu mult timp în fața mesei de toaletă ca să se aranjeze. I se părea dintr-o dată esențial să-i placă lui Cliff. Își perie părul până când îi căzu într-o masă strălucitoare pe umeri. O umbră ușoară pe pleoape puneă în valoare culoarea naturală a ochilor ei și o tușă de fard învioră strălucirea tenului ei. Îmbrăcată cu o bluză fără mâneci din mătase albastră și o fustă amplă cu motive florale, se alătură prietenilor ei din salon.

Îi găsi așezați turcește lângă fereastră, râzând în hohote ca doi vechi prieteni. La intrarea ei, Cliff bătu locul de lângă el și când ea se așează, își trecu un braț tandru și posesiv în jurul taliei ei. Gretchen nu-și credea ochilor: era posibil să fie acolo, în brațele lui Cliff, care flecărea cu prietena ei Ruth? Atâta bucurie i se părea ireală, la fel ca cea pe care o încercase cu el în Maine.

Ruth o dojeni aspru că n-o informase mai devreme de existența lui Cliff și schimbând abil subiectul, Gretchen o rugă să-i vorbească despre ultima ei dragoste la prima vedere. Ruth nu se lăsă rugată.

— Este un mecanic tânăr. Vine din sudul statului Connecticut și...

Ascultând distrată povestea prietenei ei, Gretchen era complet concentrată asupra mângâierii mâinii lui Cliff pe brațul său. Ruth și cu el semănau într-un fel. Erau îndrăgostiți de libertate, nu dădeau niciodată înapoi în fața experiențelor care se prezentau în viața lor de fiecare zi.

— În fine, declară Ruth după un sfert de oră, am vorbit destul despre viața mea sentimentală. Este trecut de ora două. Nu știu dacă acest grătar la familia Witherspoon te mai interesează, Gretchen... În orice caz, Cliff poate veni, dacă dorește.

Gretchen întoarse spre el o privire întrebătoare și el ridică din umeri.

— De ce nu?

Ea simți o ușoară decepție. În taină, sperase un refuz din partea lui. După plecarea lui Ruth, și-ar fi regăsit calmul și tandrețea pe care venirea ei neașteptată o tulburase.

— Vă urmărim în mașina mea, sugeră Cliff ieșind din casă.

Când rula de câteva minute în tăcere, Gretchen se întoarse spre el.

— Ruth te-a șocat?

— Șocat? repetă el surprins. De ce m-ar fi șocat? Am găsit-o fantastică.

Gretchen încercă un sentiment complet irațional de gelozie împotriva căruia lupta din răputeri.

– Sunteți atât de diferite una de alta, reluă Cliff.

– Este adevărat, dar am multă admirație pentru ea. Este atât de... liberă. Mi-ar plăcea mult să-i semăn.

– Cum v-ați cunoscut?

– La început, când locuiam la New Haven, ocupam două apartamente vecine. Ne-am simpatizat în legătură cu petiția adresată proprietarului nostru ca să repare instalația sanitară defectuoasă din imobil. Avem multe lucruri în comun.

– După cât se pare, nu campingul. Pentru ea, trebuie să fii nebun să trăiești în aer liber și să dormi sub cerul liber zile întregi. Și murdari, a adăugat ea. I-am spus că ne-am scăldat goi în lacuri de munte.

Gretchen era cât pe ce să se înăbușe de surpriză.

– I-ai spus asta?

– Este adevărul, de ce să-l ascund?

Jena o copleși pe Gretchen și încercă s-o alunge, cu gelozia, posesiunea și inhibițiile ei...

Luară direcția Woodbridge, spre nord, în urma Corvettei lui Ruth. Peste o jumătate de oră, tânăra femeie încetini și se angajă pe o alee lungă mărginită de copaci, deja plină de mașini. La capătul aleii se înalță o clădire impozantă colonială înconjurată cu tufişuri de rododendroni. Cliff opri în spatele Corvettei.

– Cine sunt acești oameni? murmură el. Prieteni ai tăi?

– Colegi ai lui Ruth, majoritatea. Bancheri și finanțiști.

Îl conduse pe Cliff spre spatele casei, unde vreo douăzeci de persoane leneveau la soare pe terasă și pe peluză. Într-o parte era instalat barul, iar grătarul în cealaltă. Jeff Witherspoon, un bărbat de vreo cincizeci de ani cu tâmple argintii, înaintă în întâmpinarea lor și o îmbrățișă cu afecțiune pe Gretchen.

– Jeff, ți-l prezint pe Cliff Powell.

Cei doi bărbați își strânseră mâna.

– Vă rog, copii, mergeți să vă serviți cu o băutură.

Pe drum spre bar, Gretchen se opri în mai multe rânduri pentru a-și saluta niște cunoștințe. Când ajunseră în fine la ținta lor, Cliff luă două sticle de bere, le deschise, și o conduse pe Gretchen spre un colț neocupat al peluzei puțin deoparte, sub privirea invidioasă a lui Ruth.

– Gretchen, începu el pe un ton alarmat, mi se pare, sau oamenii mă fixează într-adevăr cu insistență?

– Într-adevăr, te privesc.

– De ce?

– Pentru că s-au obișnuit să mă vadă cu Jack.

– Sper să nu-mi atrag ostilitatea generală...

Ea ridică ochii spre fața lui bronzată. Puțin o interesa aprobarea prietenilor ei. Conta doar căldura și complicitatea care-i uneau.

Cliff o surprinse prin dezinvoltura lui în societate. Cu cât învăța să-l cunoască, cu atât își dădea seama de greșeala primei ei judecăți: crezuse că personalitatea lui se rezuma la

frumusețea fizică, fără îndoială pentru că prefera să nu se gândească la faptul că avea o inimă. Sau poate pentru că se temea sa-l iubească...

Această revelație o impresionează atât de puternic încât se clătină. Da, îl iubea. Pentru că era profund și sensibil. Pentru că știa să dăruiască. Pentru că refuzurile ei succesive nu-l descurajaseră.

Acum, totul era clar pentru Gretchen: îl iubise pe Cliff din prima zi, gândindu-se să-și dovedească ei însăși că pasiunea era dissociabilă de dragoste și de tandrețe. Ei bine, dovedise exact contrariul: i se dăruise pentru că, fără să știe, îl iubea.

Îl privea cum se mișca printre invitați, intervenind fără dificultate în conversațiile cele mai subtile, ca și în cele mai banale. În fine, i se alătură lui Gretchen și o prinse tandru de talie înainte de a-i depune un sărut pe tâmplă.

Instinctiv, se întoarce și se ghemui la pieptul lui. Îl iubea, niciodată nu va mai putea să-l respingă.

– Cliff, murmură ea, respirația ei mângâindu-i gâtul. Putem pleca?

O asemenea invitație nu cerea un răspuns și Cliff nu spuse nimic. Fără să mai aștepte, se duseră să-și salute gazdele. Gretchen spera în taină că strălucirea ochilor lor să nu trădeze motivele plecării. În tăcere, îi mulțumi lui Ruth că nu face comentarii malițioase asupra grabei lor.

Apoi, luându-i mâna, Cliff o conduse spre mașină.

Capitolul 9

Arborii formau o boltă de frunziș deasupra drumului, adăpostindu-l se soare. Mașina rula liniștit în direcția litoralului. Vântul blând era încărcat de mirosul ierbii încălzită de soare, apoi de cel al stropilor fini de apă, pe măsură ce se apropiau de mare.

Gretchen și Cliff se țineau de mână, uniți printr-o tăcere tandră și complice.

– Spune-mi că nu visez, G.S., murmură el în fine. Te doresc atât de mult...

– Și eu la fel, mărturisi ea cu fața întoarsă spre el.

Vedea oare dragostea în profunzimile ochilor ei, în curba senzuală a zâmbetului, în ritmul respirației ei? Da, era sigură.

Ajunși la destinație, Cliff se opri pe mica alee, acolo unde îl găsisese în prima zi. Înconjurând mașina, el veni să-i deschidă portiera. Apoi, luându-i mâna, se îndreptară spre casă.

Nu se opriră decât ajunși în fața camerei. Când să treacă pragul, el se întoarse spre ea. Își aminti de ajun când, în

același loc, renunțase, disprețuind acest corp pe care ea i-l oferea, înveliș gol și fără suflet. În seara asta, i se dăruia din dragoste.

O sărută, strecurându-și mâna după ceafa ei, sub masa roșcată a părului ei. Apoi, buzele lui îi acoperiră fața cu sărutări ușoare, savurând fiecare centimetru pătrat din pielea ei. Întregul corp al lui Gretchen vibra deja de o plăcere pură și pasionată.

– Dulcea mea necunoscută, murmură el descheind unul din nasturii bluzei ei.

Îndepărtând încet părțile bluzei de mătase, el își apropie buzele și prinse sfârcul roz deja îndreptat spre ele. Închizând ochii, ea nu rezistă dorinței nebune pe care gura lui o trezea în ea. Simțindu-și genunchii cedând, se agăță de umerii lui, cu capul lăsat pe spate.

Ca în vis, îl auzi murmurându-i numele în timp ce-i deschidea fermoarul fustei care-i căzu la picioare ca o corolă. Când fu complet goală, el se îndepărtă ca să-i admire nuditatea strălucitoare. Ea nu simți nici o rușine, era regele ei din pădure, poetul ei de suflet. Îl iubea și voia ca el s-o știe.

Cu timiditate, degetele ei descheiară primul nasture al cămășii lui pentru a-și strecura palmele în părul auriu de pe pieptul lui. Păstrând ochii fixați asupra bărbatului din fața ei, alunga amintirile unei ape limpezi care năvăleau în memoria ei, nevrând să țină seama decât de prezent.

El inspiră adânc și-și reținu respirația când ea îi deschise catarama curelei. Brațele lui o înconjurară strângându-o cu toate forțele, buzele căutându-le pe ale ei. Strâns îmbrățișați,

se apropiară de saltea și alunecară pe ea. Cliff părea nesățios, gura lui avidă alerga pe pielea ei înfierbântată, răvășindu-i simțurile. Se simțea vrăjită, dominată, cucerită de pasiunea amantului ei și de cea care i-o inspira.

Mâinile lui Gretchen atinseră ușor arcul perfect al spatelui lui, absorbindu-i forța ca s-o privească; ochii lui erau de un albastru atât de viu și de profund încât citeau cu siguranță în ea secrete cu gelozie păstrate de când era femeie. Ei vedeau că ea înțelegea fericirea lui de a fi în viață, pe care o împărtășea cu el.

– Gretchen, oftă el lăsând să-i rățăcească privirea asupra corpului ei toropit.

Numele ei suna ca o rugă în gura lui.

– Ești minunată...

Ochii lui se opriră pe picioarele lungi armonioase și buzele lui se așezară pe un genunchi rotund. Apoi se aventură pe pielea catifelată a coapselor ei, smulgând un mic geamăt de surpriză și de voluptate lui Gretchen, care nu fusese niciodată sărutată cu atâta adorație. Cum buzele lui deveneau mai îndrăznețe, ea se temu o clipă că-și pierde mințile. Degetele ei se strecurară în părul lui și gemete nearticulate îi scăpară din gât.

Și apoi, violentă ca o furtună de munte, o voluptate nebănuită o copleși în valuri succesive.

– Cliff, Cliff... murmură ea, cu pleoapele închise, în timp ce capul i se rotea dintr-o parte în alta, din ce în ce mai încet.

Când deschise din nou ochii, el o privea, cu ochii încă luminați de plăcere și de uimire. Ea ridică mâna să-i mângâie

fața și el depuse un sărut în mijlocul palmei. O briză ușoară intra în cameră și le mângâia corpurile scăldate în lumină.

– Fereastra deschisă, fără perdea, spuse el. Îmi place. Când mă trezesc, îmi place să văd cerul și soarele.

– Poet, murmură Gretchen.

– Eu? Pot să recit câteva versuri, dar să scriu eu însumi...

Gretchen puse un deget pe buzele lui, ca să-i impună tăcere. Era cât pe ce să-i spună că el era un poet în suflet, dar cum să pronunțe aceste cuvinte fără să pară ridicol de sentimentală?

Cuibărită lângă el, cu capul ascuns în scobitura umărului lui, îi ascultă bătăile inimii, observând mișcările pieptului, la fiecare respirație. Deodată, mâna care-i mângâia încet părul se opri și el îi căută ochii lui Gretchen.

– Ceea ce s-a întâmplat este foarte important pentru tine, nu-i așa? Întrebă el cu neliniște.

Întrebarea o miră pe Gretchen, atât de evident i se părea răspunsul.

– Bineînțeles...

Ea se aștepta la o explicație. Dar el continua doar s-o privească tandru îndreptând din când în când șuvițele de păr care-i cădeau pe frunte. Ar fi vrut să-l întrebe la ce se gândea, ce simțea, ce emoții se ascundeau sub zâmbetul lui ezitant. Dar se abținu, ca să nu-i pară posesivă, acaparatoare, reproșuri care o făcuseră să sufere atât de mult în gura lui Jack. Dacă iubitul ei Cliff voia să i se destăinuie, o va face în momentul ales de el. Și când el va fi pregătit, îi va mărturisi dragostea ei.

Rămaseră mult timp nemișcați. Apoi Cliff se ridică într-un cot ca s-o sărute cu blândete, perseverent, trezindu-i simțurile, înflăcărând-o cu o tandrețe la fel de răvășitoare ca pasiunea pe care i-o arătase puțin mai devreme. Apoi, buzele i se substituiră mâinilor pe curba grațioasă a șoldurilor, pe plenitudinea sânilor, pielea sidefie a încheieturilor până când întreg corpul ei îl chemă pe al lui.

Când un val de voluptate îi luă cu el ca un talaz uriaș, ea îi jură în tăcere dragoste și fidelitate pentru întreaga viață.

Cuibărită lângă el, nu obosea să contemple fața lui liniștită, zâmbetul lui mulțumit, dovadă că nu visa.

Nu vorbeau, nu se gândeau la nimic, foarte mulțumiți și satisfăcuți că există, că simt cum le bate inima în piept și cum le circulă sângele în vene. Încetul cu încetul, umbrele se lungiră în cameră, lumina albă a soarelui se înroși și ghimpele foamei le tulbură tihna.

Cliff se mișcă primul și întinse brațul spre pantalon. Mișcările lui risipiră încântarea.

– Ce-ai spune de cină? sugeră Gretchen.

Cliff se ridicase și privea acum pe fereastră, adâncit în gânduri. Se întoarse spre ea, zâmbind.

– Bună idee.

După ce se îmbrăcă, pregătiră o masă improvizată cu diferite ingrediente găsite în congelator și în frigider și, înarmați cu farfuriile lor, se întoarseră în salon.

Din când în când, privindu-l pe Cliff, sau răspunzând la una din întrebările sale, Gretchen își simțea inima plină de o dragoste destul de puternică pentru a ridica munții. La

sfârșitul acestei mese improvizate își duseră farfuriile în bucătărie. Le spălară împreună, reminiscență a momentelor similare din Maine, pe marginea unui râu. Dacă ar putea să se transporte acolo ca prin minune pentru a regăsi și magia pe care o cunoscuseră în excursie!

Alungă aceste fantasmе inutile și deplasate. Aceste amintiri aparțineau trecutului, nu-și aveau locul în prezent. Îl iubea pe Cliff, mediul n-avea nici un amestec.

Când bucătăria fu în ordine, Cliff o prinse în brațe și o sărută pe frunte.

– Nu va fi ușor, murmură el, dar trebuie să plec.

– Să pleci?

Această posibilitate nu-i trecuse o singură clipă prin minte.

El clătină cu tristețe din cap.

– Trebuie să mă întorc la New York. Nu pot să-mi abandonez afacerea mai mult timp.

– Dar... credeam...

Își înghiți nodul din gât și încercă să-și stăvilească valul de emoții nemaipomenite care amenința s-o înghită. Unde-i fusese capul? Ea care se crezuse în fine legată de realitate, evolua încă o dată într-o lume de vis căreia îi ștersese după bunul său plac toate contingentele materiale care-i stânjeneau fericirea!

– Înțeleg, spuse ea, încercând să-și ascundă decepția.

Cliff îi sărută din nou fruntea, apoi lăsa să-i cadă brațele cu un oftat.

– Voi reveni dacă știi că sunt binevenit, Gretchen.

Aceste cuvinte o reconfortară și găsi forța să zâmbească.

- Vei fi binevenit.
- Te voi suna, promise el.

Pe pragul casei, schimbă un ultim sărut. Apoi Cliff se duse la mașina sa, se instalează la volan și merge înapoi pe alee. Ea îl urmărește cu privirea până dispăru la colțul străzii. Numai atunci închise ușa. Casa i se păru mai întâi îngrozitor de goală, apoi simți prezența lui Cliff vibrând în jurul ei ca un val supranatural și zâmbi. Dragostea lui îi va încălzi inima până când se va întoarce.

Luni dimineața devreme, Gretchen se ridică, debordând de energie, și ajunse la birou cu câteva minute înainte de ora nouă, gata să atace ultima parte a raportului asupra uzinei chimice. Ca prin minune, cuvintele și cifrele se succedau cu o rapiditate uimitoare sub stiloul ei. Era exact ca și cum noul drum se desena de la sine pe plan! Marii copaci erau salvați, viața era frumoasă.

Jack îi telefonă puțin după prânz și află din gura unei Gretchen în excelentă dispoziție că raportul va fi dactilografiat înainte de sfârșitul după-amiezii. Îi promise chiar să-l depună pe biroul lui înainte de a se întoarce acasă. El îi mulțumi călduros și acceptă propunerea ei cu recunoștință.

Seara, porni în direcția Quinpiac River Road, unde găsea imobilul cu trei etaje care adăpostea firma Benton and Martell.

Ochii secretarei se măriră de uimire la vederea ei.

– Gretchen, exclamă femeia de vreo cincizeci de ani cu părul grizonant. Ce plăcere să te revăd!

Ea ezită un moment și aruncă o privire spre culoarul în fundul căruia se zărea ușa închisă a biroului lui Jack.

– Jack te așteaptă? se informă ea cu prudență.

– Da, i-am adus un raport urgent.

– În cazul acesta, du-te, o invită secretara. O să-l previn prin interfon.

La intrarea ei, Jack ridică ochii de la masa lui de arhitect. Venise de nenumărate ori în biroul lui, dar niciodată nu se simțise atât de detașată ca astăzi. Privirea ei se încrucișă cu a lui Jack și un elan de compasiune îi strânse inima.

– Te simți în plină formă, declară el, în loc de salut.

O măsură din cap până în picioare, apoi privirea lui reveni la fața ei strălucitoare.

– Cui datorez o asemenea generozitate din partea ta?

Sunt îndrăgostită, fu cât pe ce să fredoneze. Dar se reținu la timp.

– Sunt doar mulțumită că am terminat acest raport la timp, spuse ea punând dosarul pe biroul lui. Am reușit chiar să salvez câțiva copaci frumoși.

– Felicitările mele. Ce-ar fi să sărbătorim asta, Gretchen? Te invit la cină.

Gretchen refuză politicos invitația.

– Mulțumesc, dar este târziu. Mă întorc acasă.

El o prinse de braț în momentul când se întorcea spre ușă.

– Ce ți s-a întâmplat Gretchen? Ai aerul că ai cucerit întreg pământul.

Își plecă ochii, stânjenită de exuberanța ei.

– Poate asta mi s-a întâmplat, murmură ea.
– Accepți să împarți secretul cu un vechi prieten?
Ea inspiră profund, ezitând să-l dezvăluie.
– Sunt îndrăgostită, spuse ea în cele din urmă.
El clătină din cap și-și trecu mâna prin păr.
– Felicitările mele, declară el fără căldură. Dar asta nu ne împiedică să cinăm împreună din când în când. De exemplu, astă-seară...

Un râs uimit îi scăpă lui Gretchen.

– Haide, Jack, mă cunoști bine. Sunt femeia unui singur bărbat, am fost întotdeauna și nu mă voi schimba niciodată.

El clătină gânditor din cap.

– Are mult noroc, Gretchen. Sper că va ști să te facă fericită.

Ea îi sărută fugitiv obrazul.

– Și eu sper că îți vei găsi femeia care-ți trebuie, murmură ea cu afecțiune. Ai grijă de tine.

Răsucindu-se pe călcâie, ieși aproape dansând din cameră. Era bine să se știe eliberată de suferință. Era bine să vibreze de atâta dragoste, nelăsând loc nici unui resentiment! Era bine să aibă încredere, să simtă că îi bate inima în fiecare clipă pentru cel pe care-l iubea!

Cliff nu-i telefonă în acea seară, dar Gretchen refuză să se lase cuprinsă de decepție. Luase lecții excelente trăind cu Jack, prima fiind să nu pretinzi nimic de la alții. Cliff îi adusese ceva infinit mai important decât Jack. Îi deschisese ușile sufletului său și îndrăznise să se aventureze în profunzimile lui. Nu-i va cere nimic din atențiile superficiale pe care le așteptase de la Jack, deoarece n-avea nevoie de ele ca să se liniștească.

Bucuria ei rămase intactă până marți seara, când telefonul rămase mut. Miercuri, totuși, o ușoară tristețe o cuprinsese. Se muștră că cedează încă o dată nesiguranței. Când Cliff va fi pregătit s-o sune, o va face. Trebuia doar să aibă încredere în el...

A trebuit să aștepte vești de la el până joi seara. Îndată ce-i auzi vocea, trei zile de neliniște și de nostalgie se șterseră din memoria ei. Dar se feri să-și arate ușurarea și-l salută cu un ton ușor:

— Bună seara, dragul meu! Cum îți duci viața la New York?

— Bine.

Părea distant, îngrozitor de îndepărtat.

— Ceva nu este în ordine? Întrebă ea.

El rămase un timp tăcut înainte de a răspunde.

— Speram să te văd în acest weekend, Gretchen.

Tânăra femeie se posomorî imediat.

— Dar? Întrebă ea, forțându-se să-și ascundă dezamăgirea.

— Dar a survenit o problemă la uzina din Philadelphia. Trebuie să mă duc la fața locului.

— Nu te necăji, îl consolă ea. Înțeleg foarte bine. Astea sunt riscurile meseriei, desigur.

— Fără îndoială, aprobă el încet.

Cum să interpreteze ezitățile pe care le marca de fiecare dată înainte de a răspunde?

- Te voi suna la întoarcere, adăugă el.
- De acord. Călătorie plăcută...
- Ai grijă de tine, frumoasă necunoscută.

Aceste cuvinte de rămas-bun răsunară în mintea ei mult timp după ce a închis telefonul. El nu-i arătase multă căldură, dar fără îndoială că decepția lui era la fel de mare ca a ei. În orice caz, îi spusese „frumoasă necunoscută“, la fel ca în Maine. Asta îi era de-ajuns lui Gretchen.

Își petrecu weekendul răscolind prin magazinele de mobilă și cumpără în sfârșit o masă rotundă de pin deschis la culoare, cu scaune asortate pentru bucătărie. Fu cât pe ce să cumpere perdele, dar își aminti plăcerea lui Cliff de a se trezi văzând cerul și se răzgândi.

El nu telefonă nici luni, nici marți, nici miercuri. Joi seara, alergând pe plajă, avu o revelație brutală: n-o va mai suna.

Retrăi cu teamă în gând fiecare moment din weekendul lor. O amintire tulburătoare îi reveni în minte. Când îl întrebase cât timp intenționa să rămână, el răspunsese „atât timp cât va trebui“. I se dăruise duminică și el plecase în aceeași seară.

Total era clar acum: nu urmărise decât un singur scop, să petreacă împreună cu ea momente frumoase.

Gretchen încetini, apoi se opri complet.

– Cum am putut fi atât de proastă? gemu ea în timp ce o lacrimă îi aluneca pe obraz.

În ciuda a tot ce o învățase fratele ei, nu așteptase să cunoască intențiile lui Cliff. Dimpotrivă, de teamă să nu revină la proastele ei obiceiuri, îi acordase încrederea ei, îi dăruise inima fără reținere. El o luase cu el și dispăruse pentru totdeauna.

N-o va mai suna. Confidențele lui asupra trecutului se rezumau la o tactică deprinsă în preajma numeroaselor femei pe care le cunoscuse, un mijloc de a abuza de credulitatea ei. A vorbi despre sine nu era mai mult o dovadă de dragoste decât a-i cere unei femei să trăiască împreună, cum se putuse înșela?

Îi trebui aproape patruzeci de minute ca să se întoarcă acasă, atât era de epuizată. Cum se apropia de casă, auzi telefonul prin fereastra deschisă. Acest zgomot o liniști ca o briză răcoroasă. Cu inima bătând repede, alergă animată de o energie nouă, până la aparatul pus pe podea în salon.

– Alo? spuse ea gâfâind ușor.

– Gretch? Sunt Jack.

Păli brusc și, lăsându-se să alunece pe podea, lupta împotriva dorinței de a plânge.

– Ah? Bună seara, Jack, reuși ea să articuleze.

– Îmi pare rău că te deranjez acasă, dar am o problemă gravă de rezolvat.

– Cu privire la ce? întrebă ea cu nerăbdare.

Evident, el simți iritarea din glasul ei.

– Este vorba de lucru, o asigură el. Am încercat să te gălesc la Urban Designs, dar deja plecaseși și Liz a fost de acord să-mi dea numărul tău particular. Jim Conklin are dificultăți cu ministerul transporturilor.

– Ce legătură este între minister și uzina chimică? întrebă ea uluită, uitând o clipă de preocupările ei.

– O să înțelegi. Ei vor ca uzina să instaleze pe cheltuiala ei semafoare la intersecția noului drum de acces cu șoseaua națională.

– Și ce-i cu asta? Dacă lărgeau vechiul drum, problema ar fi fost aceeași.

– Este adevărat, dar Jim estimează – și are dreptate – că aceste cheltuieli ar fi fost acoperite din vânzarea copacilor tăiați.

– Pentru Dumnezeu! explodează Gretchen. Câte milioane de dolari cheltuiesc pentru construcția acestui centru de cercetări? Nu vor totuși să se certe pentru sume atât de insignifiante!

– Ascultă, replică Jack pe un ton liniștitor, conștient de exasperarea ei. Îți înțeleg furia. Tocmai trebuie să-l întâlnesc pe Jim pentru cină peste un sfert de oră. Dacă te-ai întâlni cu noi, poate a-i reuși să-l faci se asculte cu rațiune.

– Un sfert de oră? dar tocmai m-am întors de la plajă.

– Te rog, fă un efort, spuse el pe un ton liniștitor. Vrei să salvezi câțiva copaci, nu-i așa?

– Foarte bine, voi face tot posibilul, sfârși ea prin a accepta. Unde cinați?

– La „The Winery“ răspunse el, citând un restaurant șic din New Haven. În cât timp speri să ajungi?

– Voi vedea, spuse ea pe un ton repezit.

– Încearcă să vii repede, Gretch. Pe curând!

Închizând telefonul, scoase un suspin de ușurare. Cu siguranță, nu era în dispoziția să discute afaceri o seară întreagă cu Jack și cu acest Jim Conklin, oricât de simpatic ar fi. Ar fi de preferat să se izoleze acasă și să-și panseze rănilile. Unde va găsi forța să-l farmece pe Conklin?

Pe de altă parte, ieșind, poate o va distra de la durerea ei. Se agăță de acest gând îndreptându-se spre sala de baie. În plus, era de datoria ei să salveze copacii de întreprinzătorii avizi de câștig.

Jetul cald al dușului pe pielea ei îi risipi imensa oboseală. Cliff își bătuse joc de ea după ce abuzase în mod laș de încrederea ei. Trebuia să accepte și să continue să trăiască.

– Adios amigo, murmură ea, reținându-și lacrimile.

Poate nu era făcută să iubească, poate aparținea într-adevăr unei alte epoci...

Dar cum putuse s-o înșele atât de ușor? Un poet al sufletului, ce bătaie de joc! Pentru acest frumos orator, să seducă o femeie atât de neexperimentată ca Gretchen fusese un joc de copil! Pentru că îl iubea, ea preferase să ignore evidența: venit la New Haven pentru afaceri, vrusese să îmbine utilul cu plăcutul reluând legătura cu ea.

O altă eventualitate îi trecu prin minte: poate vrusese să se răzbune pentru că fusese abandonat atât de brusc în Maine?

Ea nu acționase totuși astfel din lipsă de sensibilitate, nici cu intenția de a-l răni. Nu, era imposibil să fi suferit până într-atât încât să dea dovadă de atâta cruzime.

Până atunci, momentul era prost ales să insiste asupra acestui trist episod din viața ei. Închizând robinetele, întinse mâna spre prosopul plușat.

Revenită în cameră, Gretchen inspectă conținutul dulapului. Scoase prima rochie elegantă pe care-i căzu privirea și o îmbracă peste o bluză de dantelă de culoarea șampaniei. Încălță sandale cu tocuri înalte, își perie părul cu grijă, fără să piardă timpul să-l strângă în coc. Nu întârzie să-și privească fața în oglindă, cum ar fi făcut de obicei. O singură privire i-a fost suficientă pentru a vedea cuta amară a gurii altădată zâmbitoare. Luă geanta și cheile mașinii și ieși din casă.

Când ajunse la restaurant, chelnerul șef o conduse la masa lui Jim și Jack. Așezându-se, constată cu surprindere că un pahar de gin-fizz o aștepta la locul său. Uimită, ridică ochii spre Jack.

— Sper că este încă aperitivul tău preferat, remarcă el făcându-i cu ochiul.

Gretchen își întoarse privirea, brusc stingherită de complicitatea intimă care se subînțelegea prin această comandă anticipată; Jack se arătase presumțios și asta o supăra.

Cu toate astea, câteva înghițituri de alcool tare îi făcură bine. Calmată, se forță să-i zâbească lui Jim Conklin.

– Jack mi-a spus că vreți să distrugeți acei copaci minunați, începu ea.

Jim râse, dar nu fără oarecare jenă.

– Este un mod puțin cam brutal de a prezenta lucrurile. Eu n-am nimic împotriva copacilor, nu este decât o chestiune de bani.

Un chelner îi întrerupse ca să ia comanda. După plecarea lui, Gretchen îl invită pe Jim să-i spună dificultățile sale cu Ministerul Transporturilor și conducătorii firmei. El se execută cu amabilitate.

– Să nu credeți că natura este preocuparea noastră cea mai mică, declară el, când termină expunerea. Societatea mea adoptă o politică responsabilă în ceea ce privește protecția mediului înconjurător.

– Acești copaci fac parte din mediul înconjurător.

– Domnișoară Sprague, oftă Jim cu indulgență, există o diferență între a doborî câțiva copaci și contaminarea subsolului cu substanțe toxice. Sunteți conștientă de asta, nu-i așa?

– Nu este vorba de „câțiva copaci“. Pentru lărgirea drumului existent, ar trebui doborâți cel puțin o sută. Știu că vreți să vindeți acest lemn, dar eu vă vorbesc despre impresia nefastă pe care o veți provoca populației din jur. Uzinele chimice nu sunt iubite, domnule Conklin. Și dacă chiar de la început societatea dumneavoastră doboară o pădure splendidă, nu pun mare preț pe popularitatea de care o să vă bucurați.

Sosirea chelnerului cu comenzile întrerupse conversația. Savurând cu plăcere mâncărurile delicioase, Jim reflectă la argumentele expuse de Gretchen. El abordă din nou subiectul în jurul cafelelor.

– Înțeleg ce vreți să spuneți despre imaginea pe care o vom oferi despre noi înșine, domnișoară Sprague. Nu pot să vă fac nici o promisiune, totuși, dacă dumneavoastră credeți sincer că această problemă riscă să ne atragă ostilitatea populației, atunci cheltuiala suplimentară necesită de construirea unui drum în întregime nou este justificată. Vom putea poate s-o înscrîm în bugetul nostru la rubrica relații publice, adăugă el cu umor.

Gretchen își îngădui un zâmbet ușor triumfător. Era o slabă consolare, dar seara ei nu era în întregime pierdută, fiindcă salvase câțiva copaci de la distrugere.

Promițînd să-i telefoneze lui Jack a doua zi, Jim Conklin își luă rămas-bun de la Gretchen și Jack. După plecarea lui, ea se prăbuși pe spătarul scaunului, epuizată nu numai de această discuție riguroasă despre copaci, dar mai mult de eforturile pentru liniștirea tumultului ei interior.

Jack făcu semn chelnerului să se apropie, dar în loc să-i ceară nota, comandă două pahare cu coniac. Pe punctul să protesteze, Gretchen se răzgîndi. Dacă se întorcea acasă acum, s-ar fi aruncat pe salteaua ei plîngînd amarnic. Nu era mai bine aici?

– Sărbătorim splendida ta prestație pentru a salva acei copaci, explică el văzînd-o ezitînd.

Cu o ridicare de umeri, ea își ridică paharul. Jack o privi cu atenție, remarcînd pentru prima dată cearcănele ei și cuta amară a gurii.

– Cum îți merge? întrebă el.

– Bine.

– Și iubirile tale?

Ea îl fulgeră cu privirea și luă o înghițitură de alcool ca să se calmeze.

- Înfloritoare, răspunse ea. Și ale tale?
- Ar fi și mai satisfăcătoare dacă ai participa și tu.
- A șasea? A zecea? se interesă ea cu un ton sarcastic.

Agresivitatea ei îl surprinse pe Jack.

- Ultima dată când te-am văzut, pluteai de fericire. Ce s-a întâmplat de atunci?

- Nimic, îngăimă ea. Trebuie să plec.

Mâna lui Jack se așează peste a ei.

- Gretch, ce s-a întâmplat cu bărbatul despre care mi-ai vorbit?

- A dispărut, Jack, răspunse ea cu răceală. Dar asta nu înseamnă că...

- Că vrei să te întorci la mine, sfârși el. Știu asta, Gretch. Tu și cu mine, căutăm ceva ce nu vom găsi niciodată unul la celălalt. Și dacă va fi la fel cu acel prieten?

Niciodată Gretchen nu-i văzuse o privire atât de blândă. În mod ciudat, se simți mai apropiată de el, cum nu fusese niciodată în timpul legăturii lor. Ceva se împlânzi în ea, incitând-o să se destăinuie.

- Oh, nu! exclamă ea pe un ton amar. El a obținut tot ce dorea. Jack clătină gânditor din cap.

- M-am gândit întotdeauna că inocența ta era teribil de atrăgătoare, spuse el în fine. Dar suferi prea mult... Gretch, este timpul să înveți că raporturile între sexe sunt aceleași ca în jungla afacerilor: bărbatul anunță că dorește mult ceva, femeia îl informează că-l va costa, și bărbatul decide atunci să accepte, să se tocmească sau să caute aiurea condiții mai interesante.

– Ce josnicie, nu se putu împiedica să murmure Gretchen.

Dar cuvintele lui Jack semănau în mod ciudat cu cele ale lui Steve. Experiența ei, chiar minimă, o lăsa să se creadă că lucrurile funcționau bine astfel. Singura ei greșeală era oare că nu-l informase pe Cliff ce aștepta în schimb ea însăși?

O cuprinse un tremurat. Viața, așa cum o prezenta Jack, era un coșmar insuportabil.

– Poate că lucrurile se petrec în felul acesta majoritatea timpului, Jack. Sunt fără îndoială idealistă, dar îmi place să cred că unele legături pot fi altfel.

– Ești mai cu seamă naivă.

– Nu mă voi schimba.

– Există ceva admirabil în modul cum rămâi fidelă unor principii care nu pot decât să te rănească în cele din urmă, spuse el pe un ton gânditor.

Gretchen ridică din umeri și se ridică, prea deprimată pentru a continua această conversație.

– Acum, trebuie să plec.

La volanul mașinii ei, totuși, pe drumul de întoarcere, Gretchen începu să se îndoiască de justetea raționamentelor lui Jack în ceea ce îi privea pe ea și pe Cliff. La urma urmei, Cliff încercase poate imposibilul, căutând să regăsească atmosfera fascinantă care-i însoțise pe drumul excursiei. Poate el fusese cel naiv, decepționat și rănit?

Atunci, de ce suferea ea atât de mult? De ce se simțea înșelată, pierdută, folosită? De ce îi era imposibil să urmeze glasul inimii?

Capitolul 10

Nu dormi mult, noaptea aceea. Soarele torid de august înmuia asfaltul străzilor, și în casă domnea o căldură înăbușitoare. Dimineata, îți împleți părul într-o coadă lungă desenând un punct de exclamație în spatele ei și îmbracă o rochie de in albă. Încălțată cu sandale ușoare, plecă la serviciu.

Concentrarea ei se resimți de-a lungul dimineții de lipsa de somn, și când Liz o anunță la interfon că Ruth Lawrence dorea să-i vorbească la telefon, primi această diversiune cu plăcere.

– Ești liberă pentru prânz? o întreabă Ruth, fără să se încurce în politeturi cu prietena ei. Am nevoie să plâng pe un umăr compătimitor. Tony și cu mine ne-am despărțit.

– Tony?

– Tânărul mecanic.

– Ruth, suspină Gretchen. Nu voi fi probabil foarte reconfortantă...

Lacrimile o împiedicau să continue.

– Gretch! exclamă Ruth cu compasiune, cu propriile probleme uitate. Ce s-a întâmplat?

– Ca de obicei, naivitatea mi-a jucat feste. Cred că am făcut o mare greșală. Sunt îndrăgostită de el, Ruth. Și nu mă va mai suna niciodată.

– Vom vorbi despre asta la prânz. Voi aduce batiste. Biata de tine, adăugă ea pe un ton matern, și tu nu știi încă foarte bine să cazi fără să-ți rupi oasele, nu-i așa? Ne întâlnim la Sherman la prânz, de acord?

Cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită, Gretchen închise dosarul la care lucra cu greutate și porni spre restaurant. Ruth sosi puțin după aceea și comandă imediat un cocteil Southern Comfort.

– Acum, spune-mi ce s-a întâmplat?

– Încă n-am putere, se sustrase Gretchen. Dacă mi-ai spune mai întâi povestea ta?

– Nu este mare lucru de spus, răspunse Ruth cu un oftat dramatic. M-a dus într-o seară la niște prieteni ai lui. A fost teribil. Aveam impresia că sunt bunica lor! În fine, oricum, nu cred că am fi rămas mult timp împreună. Nu știu de ce asta m-a răvășit atât, dar...

– Nu aveai totuși în vedere un viitor cu el? se miră Gretchen.

– De ce nu? După ce l-am văzut pe Cliff cum te privea, mi-am pierdut capul...

Ascultând-o pe Ruth vorbind, Gretchen își dădu seama încetul cu încetul că de acum înainte aștepta altceva de la un bărbat decât performanțe amoroase. Ruth n-o mărturisea încă

– poate nici măcar nu conștientizase încă – dar și ea începea să spere la un angajament durabil.

– Pe scurt, rezumă Ruth, încă fidelă vechilor obiceiuri, unul pierdut, zece de găsit...

– Adios amigos, încheie Gretchen cu tristețe.

Cele două femei schimbară un zâmbet și începură farfuriile cu salată asortată pe care chelnerul le pusese în fața lor.

– Acum, spuse Ruth, e rândul tău.

Gretchen prinse în furculiță o bucată de brânză olandeză ascunsă între două foi de lăptucă și o duse fără poftă la gură.

– Este foarte simplu: sunt îndrăgostită de el și nu mi-a dat nimic în schimb. Nu i-am cerut nimic, nu mi-a promis nimic. Acum, a plecat.

– Cum de știi că a plecat definitiv?

– Nu m-a sunat, mărturisi Gretchen pe un ton morocănos. Doar o dată săptămâna trecută, ca să-mi spună că nu vom putea să ne vedem în weekend. De atunci, sunt fără vești.

– De ce nu-i telefonezi? propuse Ruth, logic.

– Am ars numărul lui.

– Sună informațiile!

– Dându-le adresa unui oarecare Powell în Manhattan? Trebuie că sunt milioane!

– Ei bine, îi vei suna pe toți! Ce ai de pierdut? Dacă nu vrei să-ți pierzi mințile și să te întorci în junglă în mijlocul acelor insecte și șerpi timp de o săptămână, nu văd altă soluție.

Gretchen reflectă la ideea lui Ruth. Într-adevăr, ce avea de pierdut? Cliff o urmărise până aici, nu-l iubea destul pentru a face la fel? Își ridică impulsiv paharul de apă gazoasă în direcția lui Ruth.

– Ai perfectă dreptate, declară ea. Nu știu ce m-aș face fără tine, Ruth.

– Haide, răspunse prietena ei cu o ridicare din umeri încurcată, care nu-i ascundea emoția. Acum, găsește-l pe acel bărbat și luptă-te până la capăt. Eu te voi aștepta acasă cu o cutie de batiste dacă eșuezi.

– Tu, acasă? râse în hohote Gretchen. Vei fi mai curând la Toad's sau la Daniel's, făcând ochi dulci viitorului tău prieten...

Ruth avu un zâmbet enigmatic.

– Poate că nu... Vreau să iau un concediu, ca să citesc puțin. Dacă ai nevoie de mine, mă vei găsi acasă.

Imediat ce reveni la birou, Gretchen închise ușa și telefonă informațiile din New York.

– Aș vrea numărul de telefon al domnului Powell, în Manhattan.

– Există trei pagini, doamnă.

– Prenumele lui este Cliff.

– Există multe coloane de C.Powell, doamnă, se enervă operatorul. Îmi trebuie o adresă.

– Așteptați! Dați-mi numărul lanțului de magazine „Sporting“, în acest caz.

Operatorul îi comunică numărul sediului social pe care Gretchen îl formă imediat pe cadranul telefonului.

– Sporting, bună ziua!

Gretchen inspiră adânc, ca să-și calmeze bătăile inimii.

– Aș vrea să vorbesc cu Cliff Powell, vă rog.

– Din partea cui?

– Gretchen Sprague.
– Domnul Powell lipsește astăzi. Poate lăsați un mesaj?
– Nu... nu, mulțumesc, băigui Gretchen, copleșită de decepție.

Tânăra femeie îi ceruse mai întâi numele înainte de a anunța că era absent. Lăsase oare instrucțiuni precise telefonistei?

Scoase un geamăt jalnic și, aruncând o privire circulară peste biroul ei, îl revăzu aplecat asupra documentelor, apoi masându-i umerii și ceafa.

O regăsise, în ciuda refuzului ei de a-i spune numele. O regăsise și-i trimisese flori. Ea aruncase florile, arseese mesajul lui și totuși, nu se descurajase. Dragostea ei avea oare mai puțină forță decât a lui?

Cliff credea că era femeia cea mai curajoasă pe care o întâlnise vreodată. Venise momentul s-o demonstreze...

La ora două, așeză cu grijă analiza renovării uzinei la care lucra, făcu curat pe birou, își luă geanta și bătu la ușa patronului ei.

– Ralph, începu ea, trebuie să plec mai devreme, astăzi. Am un drum urgent de făcut la New York.

Bărbatul cu fața roșcovană ridică spre ea o privire plictisită.

– Și proiectul Greenfield?

Gretchen ezită, apoi decise să ia taurul de coarne.

– Mă voi înhăma la el luni. Este o cursă foarte importantă, Ralph. Și nu uita că am consacrat un weekend firmei Benton și Martell, adăugă ea pentru a-și merita plecarea.

– Un drum urgent, ai?... Foarte bine, Gretchen oftă el. Distracție bună și pe luni.

Porni imediat la drum, fără să-și corde timp să treacă pe acasă. Căldura era sufocantă, dar abia dacă observa.

Când intră în colosala metropolă, realizează că n-avea nici o idee despre direcția în care s-o ia. Niciodată nu venise aici singură. Pe strada nouăzeci și șase, se opri și întreabă un pieton despre drumul până la Centrul Lincoln.

Ajunsă la destinație, se opri într-o parcare subterană și întreabă un funcționar cum se ajunge pe strada cincizeci și șapte, unde știa că se află sediul social al firmei Sporting. I se recomandă să ia un taxi. Mulțumindu-i, ieși pe Broadway și scrută valul continuu de mașini. Neobservând nici un taxi, hotărî să facă drumul pe jos.

Croindu-și drum prin mulțimea care se înghesuia pe trotuare, simțind că i se scufundă tocurile în asfaltul înmuiat de căldură de fiecare dată când traversa strada, Gretchen se întreba cum putea Cliff, un bărbat atât de apropiat de natură, să suporte să trăiască tot anul acolo. Comparat cu Manhattan, New Haven era un mic orașel de câmpie.

Strada cincizeci și șapte era la fel de plină de mașini, de autobuze și de pietoni ca Broadway. În fine, Gretchen se opri în fața magazinului central al lanțului Sporting, ocupând parterul unui zgârie-nori. Intră și, îmbrăcată în rochia ei elegantă, se simți imediat deplasată printre vânzătorii în bluze roșii și clienții îmbrăcați în ținută sport. Adresându-se unei casiere, o întreabă de drumul spre serviciile administrative.

Câteva minute mai târziu, la al doilea etaj al imobilului, întreabă o secretară de biroul lui Cliff Powell.

Tânăra femeie îi zâmbi.

– Cine sunteți?

Gretchen își mușcă buzele. Își aminti că, la telefon, interlocutoarea ei refuzase să i-l dea pe patronul ei și crezu că este mai prudent să nu-și dea numele.

– Eu... logodnica lui, răspunse ea impulsiv.

Secretara o privi cu ochii mari de uimire.

– Domnul Powell nu este logodit, se miră ea.

– Hm... acum nu mai este, se grăbi să explice Gretchen. Dar înainte, da... Acum câțiva ani. Sunt Jenny.

De ce nu? Își spuse ea ca să-și dea curaj. Și el se dăduse drept fratele ei!

Secretara o măsură din cap până în picioare, ca și cum acest nume nu-i era necunoscut. Dar se pare că n-o întâlnise niciodată pe Jenny, deoarece un zâmbet încrezător îi lumină fața.

– Îmi pare teribil de rău, dar domnul Powell nu este în biroul lui.

Cel puțin nu încerca s-o evite, se consolă Gretchen.

– Ce păcat... Sunteți atât de amabilă să-mi dați adresa lui personală? Știu că această cerere o să vă pară ciudată, dar nu ne-am văzut de ani de zile și cum sunt în trecere prin New York, m-ar necăji teribil să nu-l văd. După tot acest timp...

Nu depăși măsura, Gretchen... se dojeni ea, fără a putea să-și reprime zâmbetul interior în fața cutezantei sale.

În orice caz, stratagema ei funcționează și după o scurtă dezbatere interioară, secretara scrise în grabă câteva rânduri pe o bucată de hârtie.

– Locuiește pe Riverside Drive. Nu-i vorbiți despre mine, totuși, murmură ea pe un ton de conspirație, strecurând hârtia îndoită cu grijă în mâna lui Gretchen. Și... noroc!

O jumătate de oră mai târziu, Gretchen ajungea în fine la țintă. Adresa pe care i-o comunicase secretara era a unei clădiri doar de zece etaje, ale cărei ferestre dădeau spre fluviul Hudson și spre parc. Fără o clipă de ezitare, Gretchen își îndreptă umerii, își puse puțină ordine în părul ciufulit, și împinse ușile cu geamuri fumurii. În holul întunecat și răcoros, un portar în uniformă o opri și o întrebă pe cine trebuia să anunțe și la ce apartament.

– Cliff Powell, răspunse ea cu convingere.

– Îmi pare rău, dar nu este acasă. Așteptați, adăugă el deodată. Aveți noroc, iată-l că sosește.

Gretchen ieși imediat în stradă și privirea îi fu atrasă de silueta athletică a unui bărbat blond care descărca portbagajul mașinii lui decapotabile. Era cu spatele, dar îi recunoscuse imediat umerii largi și părul blond decolorat de soare. Când scoase un rucsac din portbagaj, nu mai avea nici cea mai mică îndoială. Tocmai atunci se întoarse și el, încremenind de surpriză. Ochii lui albaștri se încrucișară cu ai ei și un frison o străbătu pe tânăra femeie.

Nu se răsesese de mai multe zile, judecând după barba blondă care-i acoperea maxilarul pătrat. Purta o cămașă veche de bumbac, un pantalon kaki și încălțăminte de drum

O privi un lung moment, împietrit. Apoi se avântă spre ea. O secundă mai târziu, brațele lui o cuprindeau și o strâneau gata s-o înăbușe.

– Gretchen... Oh, Gretchen... frumoasa mea necunoscută.
Ești aici...

Pe cât de puternică era îmbrățișarea lui, pe atât de blândă și de mângâietoare îi era vocea.

Portarul zâmbea cu gura până la urechi.

– Ați petrecut bine în concediu, domnule Powell? Întrebă el pe un ton vesel.

– La perfecție, răspunse Cliff. Și nu puteam visa o încheiere mai bună. Voi lua corespondența mai târziu, John.

Fără o privire spre portarul ironic, o precedă pe Gretchen în hol până la liftul în care urcară fără să se părăsească din ochi. Un zâmbet în care se amestecau mulțumirea și neîncrederea lumina fața lui Cliff. Cât despre Gretchen, avea impresia că visează. Dacă era atât de fericit s-o vadă, de ce n-o sunase?

– Cum m-ai găsit? Întrebă el în sfârșit.

– Grație amabilității secretarei de la biroul tău. M-am dat drept fosta ta logodnică.

– I-ai spus că ești Jenny?

Ideea i se păru caraghioasă.

– Oamenii cu care lucrezi o cunoșteau?

Ușile ascensorului se deschiseră într-un culoar slab luminat. Mocheta groasă contribuia la crearea unei atmosfere odihnitoare după agitația străzii. Cliff o conduse la o ușă dublă din lemn închis la culoare.

– N-am vești despre Jenny de ani de zile. Nu, secretara mea este o romantică incorigibilă.

Îi făcu loc s-o lase să intre în vestibulul spațios decorat cu plante cățărătoare, dând într-un salon ale cărui ferestre mari dădeau spre Hudson.

Dându-și jos rucsacul, Cliff păru gânditor.

– Nu înțeleg, Gretchen. De ce nu ți-ai dat propriul tău nume secretarei?

Înainte de a răspunde, își lăsă privirea să rătăcească timp de câteva secunde prin cameră. Trei ferigi superbe ocupau un colț în coșuri de nuiele de răchită. Mobilierul consta în câteva fotolii de piele de concepție foarte modernă, o masă joasă de sticlă și un covor de lână împletită pus pe parchetul lustruit. Se întoarse spre Cliff, care, sprijinit de perete, o privea cu curiozitate.

– Nu mi-am dat numele, deoarece aveam impresia că mă evitai, răspunse ea liniștit.

– Că te evitam?

Se apropie și o prinse de umeri.

– De ce te-aș evita? întrebă el uluit.

– Nu știu... Dar mi-ai spus că plecai la Philadelphia pentru afaceri, că mă vei suna la întoarcere, și înțeleg c-ai petrecut câteva zile în păduri, departe de civilizație...

– Am fost într-adevăr la Philadelphia, abia m-am întors și urma să te sun... Nu va mai fi nevoie, fiindcă ești aici.

O trase din nou în brațele lui și-i atinse ușor fruntea cu buzele. Gretchen încercă să lupte cu emoția care puse stăpânire pe ea la această mângâiere.

– Ai tratat afacerile cu un rucsac în spate și neras de câteva zile? întrebă pe un ton dubitativ.

– Am părăsit Philadelphia luni după-amiază. După aceea, am petrecut câteva zile în Munții Poconos.

Gretchen simți cum îi curg lacrimi pe obraji. Dorea atât de mult să-l creadă! Dar disperarea că fusese fidelă de la plecarea lui Cliff, o oprea încă.

– Gretchen, pledă el cu blândețe. Trebuia să-mi iau câteva zile ca să reflectez.

– Să reflectezi la momentele minunate pe care le-am petrecut împreună, nu-i așa?

– Da, răspunse el simplu.

Sinceritatea lui o tulbură. Așadar, pentru el nimic nu se schimbase. N-o iubea.

El văzu panica zugrăvită pe trăsăturile ei și făcu un pas spre ea. Îngrozită, se retrase.

– Gretchen... murmură el. Weekendul pe care l-am petrecut la New Haven... Dumnezeu, încercam să ghicesc ce reprezenta pentru tine.

– Pentru tine, reprezenta cu totul altceva, nu-i așa? Îl sfidă ea, cu un hohot gătuit!

– Calmează-te, Gretchen, lasă-mă să termin, o dojeni el cu blândețe. Pentru tine a fost o experiență total nouă, și mă întrebam dacă așa stăteau lucrurile. Cum puteam să știu?

Această declarație o lăsă cu gura căscată.

– Cliff...

– Iată de ce m-am întors singur în mijlocul naturii. Uneori, oamenii se servesc unii de alții, Gretchen. Puteam s-o accept din partea oricui, dar nu de la tine.

– Cliff... cum ai putut să crezi că te foloseam?

– Pentru că n-ai cerut nimic de la mine, explică el. Nu ești o femeie care se dăruiește fără să spere nimic în schimb. Totuși, nu mi-ai cerut nimic. Singura explicație logică, era că tu...

El inspiră profund.

– Era că nu doreai nimic de la mine.

Ea închise ochii și scutură din cap, trecând mental în revistă ultimele momente pe care le trăiseră împreună exact înainte ca el să plece din casa de pe litoral. Dragostea vibra atunci în ea ca o muzică vrăjită și totuși nu spusese nimic. Nu îndrăznise de teamă să nu-l sperie pe Cliff, așa cum îl speriasse pe Jack. Înșelându-se asupra tăcerii ei, Cliff ajunsese la concluzia că nu-l iubea. Cum putuse să se înșele atât de profund pe seama ei?

La fel de ușor ca ea asupra lui, în Maine... Nu-l luase drept un bărbat simplu pe care putea să-l respingă după plac, fără teama de a-l răni? Acum, el credea despre ea același lucru.

– Cliff, începu ea, cu o voce blândă dar fermă. Aștept totul de la tine. Ți-am găsit urma, am mințit ca să intru în lumea ta. Dacă nu contai pentru mine, crezi că mi-aș fi dat această osteneală?

– Nu, spuse el cu un zâmbet. Nu...

Își deschise brațele și, într-un elan, ea traversă cei câțiva metri care-i separau ca să se arunce în cercul lor reconfortant.

– Atunci, nu-mi porți pică? Întrebă ea cu timiditate.

– Bineînțeles că nu, dragostea mea, murmură el sărutând-o pe frunte. Sunt atât de fericit...

– Este adevărat... că m-ai fi sunat astăzi? întrebă ea când el își slăbi ușor strânsoarea ca să-i privească ochii plini de tandrețe pe care și-i ridica spre el.

– Bineînțeles, îți promisesem, nu?

– Chiar crezând că poate te folosisem?

Un oftat adânc urcă pe buzele lui Cliff.

– La sfârșitul acestor câteva zile petrecute în mijlocul naturii, gândurile mele au ajuns la o certitudine: trebuia să-mi apartii cu orice preț. Nu puteam să mă lipsesc de tine, chiar dacă nu-mi răspundeai sentimentelor pe care ți le purtam. Eram sigur, într-o zi, că voi reuși să te conving că puteam fi pentru tine mai mult decât o experiență plăcută.

– Ce ești pentru mine, Cliff?

– Tu să-mi spui, frumoasă necunoscută.

Ea se ridică în vârful picioarelor și-și apăsă buzele peste ale lui.

– Te iubesc, Cliff.... Iată ce ești pentru mine.

– Iată ce vreau să fiu...

Încet, degetele ei dezlegară coada care-i ținea prizonieră părul. Valuri mătăsoase se revărsară pe umerii ei.

– Cât timp pot spera să te am lângă mine?

– Pentru totdeauna, afirmă ea, simțindu-și picioarele slăbind în timp ce Cliff îi deschidea unul câte unul nasturii bluzei.

– Voiam să spun: când te întorci la New Haven?

Gretchen își înțelese greșeala și râse încet.

– Duminică după-amiază.

– Va trebui remediat asta și să găsim un oraș la distanță egală între New York și New Haven.

– Ce vrei să spui?

– Tu ce crezi? Îi șopti el la ureche. Vom trăi împreună, G.S. Sau este prea mult de presupus? Nu vreau doar o aventură cu tine, Gretchen. Vreau ceva real între noi. Și tu?

Fața radioasă a lui Gretchen era mai elocventă decât cuvintele.

– Oh Cliff, nu voiam să-ți cer nimic, nici un angajament, nici promisiuni, dar da, Cliff... Da, din toată inima.

– Știi la ce visez, dragostea mea? La o căsătorie în aer liber, pe marginea unui mic lac presărat cu flori.

– Cred că deja am celebrat această căsătorie, murmură Gretchen cu o voce răgușită de dorință, în timp ce fusta îi cădea la podea și Cliff începea să se dezbrace.

– Atunci, ne vom reîntoarce acolo pentru luna noastră de miere. Dar până atunci, va trebui să temporizăm cu civilizația și să semnăm câteva hârtii. Dar vom mai vorbi despre toate astea.

Cu o ridicare din umeri, el se debarasă de cămașă, își scoase cizmele și pantalonii și o luă pe Gretchen în brațe.

O ridică de la podea și ea se ghemui la căldura pieptului său parcă sculptat în bronz, coplesită de dragostea acestui bărbat care își reconcilia în sfârșit idealul cu realitatea...

Sfârșit